

KAREN WHIDDON

Ghinionista

Traducerea și adaptarea în limba română de

CRISTINA ANCA NICOLAE.

ALCRIS

Capitolul 1

Stopurile roșii ale mașinii dinaintea ei străluceau în întunericul nopții de iarnă, dându-i un sentiment de siguranță. Jessica era atentă la drum. Ce rost mai avea acum să se gândească la faptul că n-ar fi trebuit să se afle pe coclaurile alea? N-ar fi ajutat-o cu absolut nimic, dimpotrivă, n-ar fi făcut decât să-i confirme, o dată în plus, gravitatea situației. Întreaga zi fusese un lung șir de „măcar dacă”... Măcar dacă s-ar fi trezit la timp; măcar dacă nu ar fi avut probleme cu mașina; măcar dacă... dar cel mai grav „măcar dacă” era că măcar dacă mătușa ei nu s-ar fi îmbolnăvit, n-ar fi fost nevoită să facă drumul acela pe o vreme mizerabilă. Dacă măcar în vară s-ar fi dus s-o vadă pe mătușa ei, așa cum îi promisese... Ce sens avea să mai enumere? Acum se afla pe drum, iar viscolul se întetea. N-avea decât o singură soluție; să-și continue drumul.

Farurile mașinii străpungeau întunericul din ce în ce mai greu, iar acolo unde reușeau, îi perindau prin fața ochilor doar zăpada viscolită. Jessica își fixă privirea pe luminile mașinii dinaintea ei. Cel puțin acestea îi dădeau sentimentul că nu e complet singură în pustietatea aceea, punându-i, însă, la încercare și lipsa de fantezie care, în mod obișnuit, era debordantă. Dar nu se putea să se înșele văzând acele fantasme ieșind din nămeții de zăpadă, care era puțin probabil să semene cu munții Scoției. Pe undeva, pe acolo, era un sat și se ruga să găsească cât mai repede un adăpost. Dar fără luminile salvatoare ale mașinii din față nu era convinsă că ar fi reușit, ele ghidând-o să nu se rătăcească aiurea, printre dealuri.

Dar ce se-ntâmpla? Era doar în imaginația ei sau luminițele roșii păreau mult mai departe? La fiecare curbă a serpentinei dispăreau pentru câteva momente, dar reapăreau de fiecare dată. Acum, ah, nu... luminițele aproape că nu se mai zăreau. Nu era o iluzie provocată de stratul de zăpadă tot mai gros. Dacă le pierdea din ochi... Pentru o clipă fu cuprinsă de panică și, fără să se gândească, apăsă pedala acceleratorului. Mașinuța se dezechilibra și, mai departe, Jessica nu mai știa ce se-ntâmplă decât că se trezi în șanțul de pe marginea șoselei, cu botul mașinii îngropat într-un nămet. O bufnitură îngrozitoare îi semnală faptul că sub mormanul de zăpadă se afla ceva foarte tare, fapt confirmat

și de motorul care mai întâi pârai, apoi tăcu definitiv. Farurile se stinseră și Jessica se cufundă într-o beznă adâncă.

Sub impulsul momentului se uită în direcția celeilalte mașini, încercând să zărească prin zăpada spulberată de viscol luminițele roșii, dar mașina se îndepărtase prea mult și nu le mai văzu. Înăbușindu-și un țipăt, reuși să-și stăpânească panica și se răsuci spre bancheta din spate să caute lanterna. Conul de lumină ce risipi întunericul din mașină o mai liniști puțin.

Când deschise portiera să constate stricăciunile, zăpada viscolită și frigul o convinseră că nu merită efortul. Chiar dacă ar fi știut cât de avariata este mașina, tot n-ar fi putut face nimic, din moment ce cunoștințele ei despre mașini și cum se repară ele erau cu puțin mai vaste decât cele despre legea a doua a termodinamicii. Trântind repede portiera ca să nu se împrăștie căldura dinăuntru, Jessica se felicita că își luase măsuri de prevedere pentru situații de urgență. Toți prietenii ei o luau peste picior văzând-o cum se pregătește pentru orice eventualitate, dar ea știa foarte bine că în regiunea muntoasă a Scoției, în anotimpul iernii, orice era posibil.

Luase cu ea un termos cu ceai fierbinte, mâncare și, cel mai important, un sac de dormit. În el, confortabil n-avea cum să fie dar, cel puțin, nu va muri prin hipotermie, iar ca să părăsească mașina ar fi fost sinucidere curată. Problema era, însă, că peste noapte, zăpada putea crește

îngropând-o de vie, dar nici nu voia să se gândească la această posibilitate, așa că, fire practică, se întoarse să-și ia sacul de dormit de pe bancheta din spate, ca să se bage în el înainte să-i intre frigul în oase. În acel moment rămase cu gura căscată zărind farurile unei mașini care se apropia pe șosea.

Deci nu era singură în acea pustietate! Ceva, totuși, i se păru suspect la farurile mașinii, dar nu asta conta în clipele acelea, ci faptul că cineva avea s-o salveze, pentru că, nu-i așa, cine s-ar fi îndurat s-o lase acolo, îngropată în nămeți, pe o asemenea vreme? Apoi realizează ce i se păruse ciudat, anume că mașina avea două rânduri de faruri, albe și roșii. Până să-și dea seama ce se-ntâmplă, mașina întoarse brusc spre ea și străpunse troienele. Abia avu timp să vadă că oprise lângă ea, că portiera se deschide, că și auzi o voce groasă de bărbat spunând pe un ton sarcastic:

– Mda... o femeie! Era de așteptat!

Apoi, simți o palmă puternică prinzând-o de încheietură și trăgând-o afară, aproape târând-o pe șoseaua înghețată ca s-o împingă într-o altă mașină. Imediat bărbatul se urcă la volan și cu coada ochiului Jessica observă cum îi aruncă în spate sacul de dormit.

– Hei, ce faci? Probabil că nu era cea mai inteligentă întrebare, dar în clipa aceea era singura care-i veni în minte.

– Te salvez, nu vezi? bombăni el. Acum taci din gură ca să mă concentrez cum ieșim de-aici.

Preț de un minut Jessica îi urmă sfatul, lăsându-se pe mâinile dibace ale ditamai matahalei de bărbat care, până și într-un Range Rover, stătea înghesuit. În cele din urmă, roțile care patinau pe șoseaua înghețată mușcară pământul și mașina o porni încet. Jessica oftă ușurată și, după ce șocul trecu de tot, i se trezi interesul față de salvatorul său, însă, tot ce putea vedea în momentul acela erau două palme mari, dar frumoase, ținând volanul mașinii. Furișându-și privirea în sus descoperi că gulerul scurtei de piele era ridicat acoperindu-i aproape fața, totuși, îi observă părul blond și nasul drept.

– Unde mergem? Pentru a-i afla intențiile în ceea ce o privea, merita să riște un bobârnac.

– Mergem, replică el, este un plural ce implică cel puțin două persoane.

– Tu te-ai întors după mine. Cum de m-ai găsit? Tocmai când se gândea că bărbatul nu-i luase în seamă întrebarea, îi auzi vocea sonoră, potrivită staturii lui.

– N-am mai văzut farurile. Practic, n-aveai unde să dispari și mi-am zis că ai pățit ceva. Deja observasem că mergi din ce în ce mai încet.

– Vrei să spui că îți adaptați viteza după a mașinii mele? Bărbatul nu-i răspunse.

– De ce te-ai întors?

Liniște.

– De ce? Tonul răstit nu e cel mai potrivit, își spuse observându-l cum își îndreaptă umerii nervos. Probabil că

nu i-ar mai fi trebuit mult s-o dea jos din mașină. Te rog, spune-mi, insistă ea, de această dată pe un ton obosit și aproape plângând.

Se pare că asta îl impresionează fiindcă se îndură să-i răspundă, deși nu în cuvinte prea amabile.

– Fiindcă pe o asemenea vreme n-ai lăsa un câine afară, darmite un om. N-o lua ca pe ceva personal.

– Pentru tine n-o fi ceva personal, dar pentru mine e. În fond, m-ai salvat și vreau să-ți mulțumesc.

De data aceasta Jessica se enervă văzând că el iar tace. O fi salvat-o el dintr-o situație neplăcută, dar asta nu înseamnă că trebuie să se poarte ca un bătăran. În fond, nu ea îl rugase s-o salveze, nu-i așa? Cu ce își luase cu ea în caz de urgență, putea petrece foarte bine o noapte în mașină! Dar o voce lăuntrică îi șopti că tot atât de bine putea să pățească ceva și că ar trebui să-i fie recunoscătoare că se întorsese după ea, și să nu aibă alte pretenții de la el. Totuși, ceva în comportamentul bărbatului o îndemnă să-i demonstreze că este o femeie independentă și încrezătoare în propriile forțe.

– A fost amabil din partea ta, dar nu era nevoie. M-aș fi descurcat și singură.

– Aiurea, ai fi înghețat bocnă.

– Aveam sacul de dormit! Bărbatul mormăi ceva la adresa sacilor de dormit, dar nici atunci Jessica nu se putu abține să tacă. Presupun că povestea asta îți va

îmbunătăți imaginea de salvator, ca un cavaler medieval care, în locul Range Rover-ului, pe un cal alb salvează fetele aflate în primejdie.

Spre surprinderea ei bărbatul surâse de parcă ceva din vorbele ei l-ar fi amuzat. Cu toate acestea, răspunsul lui veni la fel de ironic.

– Precum spui, aș face orice ca să-mi păstrez imaginea de cavaler modern.

– Ți-ai făcut un obicei din a salva fetele aflate la ananghie?

– E lucru știut, rostit de el pe un ton sec nu era ceea ce se aștepta Jessica să audă, de vreme ce nu știa absolut nimic despre el, dar cum bărbatul nu mai adăugă nimic, rămase și ea tăcută.

Înaintau cu viteza melcului, iar ștergătoarele abia făceau față stratului de zăpadă ce se depunea pe parbriz când, în depărtare, se văzu ceva sclipind.

– Uite niște lumini! exclamă Jessica bucuroasă dar, imediat, îi pieri tot entuziasmul auzindu-l spunând:

– Le-am văzut deja. Și părea să știe și unde se aflau pentru că, depășind câteva case, opri mașina în fața unui hotel. Fără să se uite la ea îi dădu instrucțiuni: Rămâi aici, mă duc să prospectez terenul. Și coborî din mașină înainte ca Jessica să mai spună ceva, lăsând-o singură. O fi fost el echivalentul cavalerului în armură, dar o enervă la culme. Vino înăuntru, nu sta acolo! îi strigă el întorcându-se prin nămeți.

În timp ce-și croia drum spre intrarea în hotel, Jessica plăsmuia în minte povești romantice și nu prea despre străinul cu care, probabil, trebuia să împartă camera. În holul de la intrare îi întâmpină o femeie plinuță între două vârste.

— Vai, sărăcuța de tine... te-a prins ninsoarea asta îngrozitoare. Stai lângă foc până ce soțul meu face formalitățile de cazare.

Jessica o privi chiorâș, dar femeia deja îi întorsese spatele. Fără un cuvânt se luă după ea și în câteva clipe stătea lângă șemineul în care ardea un foc vesel, cu un ceai fierbinte în față și un pahar de whisky în mână. După spusele doamnei Gordon așa se prezentase femeia nimic nu era mai indicat decât o băutură tare pentru a-ți alunga frigul din oase și a-ți ridica moralul.

După ce îi promise că îi va aduce și câte o supă fierbinte, femeia ieși în grabă lăsând-o singură.

Dar nu pentru multă vreme. Un zgomot la ușă îi atrase atenția și, când întoarse capul, își văzu salvatorul intrând. Pentru prima oară îl vedea bine și, deși nu voia să recunoască, bărbatul o impresionează mai mult decât s-ar fi așteptat. Era atât de înalt încât aproape atingea pragul de sus, iar în privința vârstei să fi avut în jur de treizeci și cinci de ani, socoti ea. Nasul drept, pe care deja i-l văzuse, se potrivea perfect cu maxilarele proeminente, pomeții ridicați, cu fața prelungă și cu cei mai albaștri ochi pe care-i văzuse vreodată, ochi ce o priveau fără să clipească. Dar cel mai mult o impresionară sprâncenele lui, de

forme diferite: una arcuită, cealaltă dreaptă, care-i dădeau un aer demonic. La lumina becurilor părul lui blond deschis părea argintiu și, în ansamblu, era tipul bărbatului viril, plin de forță, impresie întărită și de umerii lați, pe care Jessica îi vedea acum așa cum erau în realitate, nedublați de pernțele scurtei de piele.

— Am dus bagajele sus, o informă el, așezându-se picior peste picior pe fotoliul din fața ei. Imediat Jessica îi observă pantalonii din stofă de lână cu o croială impecabilă, puțin umezi la manșete.

— Nu mai spune! se rățoi ea, conștientă de aerul lui seducător, dar hotărâtă să-i dea clar de înțeles că, indiferent de confuzia creată și chiar dacă nu mai existau camere libere, ea nu va împărți una cu el. Decât așa, mai bine se culca acolo, în fața șemineului.

— Ai pățit ceva? Și fiindcă Jessica neglijase, își turnă singur ceai în ceașcă, fără să pară deranjat de asta. Calmul lui imperturbabil o făcu să izbucnească:

— De ce i-ai lăsat să creadă că suntem căsătoriți? Să-ți fie clar, nu dorm în aceeași cameră cu tine.

Bărbatul o fulgeră cu privirea.

— A fost o greșeală firească pe care tu n-ai corectat-o la timp. Se înșela ea, sau individul o privea într-un mod ciudat? O greșeală pe care tot eu am corectat-o explicându-le situația, așa că virtutea ta nu va avea de suferit. Cel puțin în noaptea asta, adăugă el ridicând ironic din sprânceana arcuită.

– Scuză-mă... bâigui ea simțind că intră în pământ de rușine.

Dar el continuă, de parcă n-ar fi auzit-o:

– Domnul Gordon te-așteaptă să te-nregistrezi. Aș fi făcut-o eu, dar habar n-am cum te cheamă.

– Da... bine. Mai stânjenită decât o școlăriță, Jessica își înălță capul să-l privească pe acel străin arogant, întrebându-se ce-o fi crezând despre ea. Dar nu avea de ce-și face probleme, pentru că el își concentrase întreaga atenție asupra ceaiului din ceașcă, abordând o mutră plictisită. Lipsa lui totală de interes în ce o privea o făcu să-și recapete controlul și să facă primul pas ca să afle de la el măcar cum îl cheamă. Poate ar trebui să ne prezentăm. Sunt Jessica Balfour. Și întinzând mâna surprinse o sclipire în privirea lui.

– Knight, zise el, scuturându-i mâna. Jessica rămase cu gura căscată. Cum adică, noapte? Despre ce naiba vorbea? Își bătea joc de ea, sau chiar îi ura noapte bună? Și, amintindu-și comparația pe care o făcuse în mașină, își spuse că poate se referea la cavalerul în armură. În cele din urmă îi căzu fisa, dar tot atunci o lămură și el: Michael Knight.

Coincidența cu numele lui o făcu să tresară și simți cum roșește amintindu-și din nou remarcile pe care le făcuse despre cavalerii care salvau domnițele aflate în primejdie. Dacă i-ar fi știut knight = cavaler și night = noapte se pronunță la fel, de aici confuzia (n.t.) numele de la început, n-ar mai fi pus-o într-o situație atât de jenantă.

– Domnule Knight, vreau să-ți mulțumesc din nou, spuse, încercând să depășească momentul. Sunt...

Dar se părea că nu-i era dat să-i spună cât îi era de recunoscătoare, fiindcă doamna Gordon găsi tocmai acel moment să intre cu tava cu supă fierbinte.

– Domnule doctor, sper că nu vă deranjează că mâncați aici. Nu ne așteptam la clienți, iar în sufragerie e cam frig. Aici vă veți simți mult mai bine.

Deci, era medic! Jessica se miră de ce nu-i spusese asta mai devreme, întrebându-se unde o fi lucrând și ce specialitate avea.

– E foarte bine aici, doamnă Gordon, mulțumim. Și îi zâmbi femeii atât de seducător, încât aceasta se topi de plăcere. V-o prezint pe domnișoara Balfour.

Jessica râse în sinea ei, dar nu spuse nimic. Jocul păcălelilor putea fi jucat și în doi! Dacă el nu găsise de cuviință s-o corecteze, nici ea nu vedea de ce ar fi făcut-o, așa că nu interveni.

Până atunci nu simțise că îi e foame însă mirosul îmbietor al supei o tentă să guste și nici nu-și dădu seama când goli castronul. În graba de a pleca mai repede sărise peste prânz, potolindu-și foamea pe drum cu o bucată de ciocolată, dar acum stomacul îi aminti de asta, mai ales după ce în față li se puse o gustoasă plăcintă cu carne.

Cu câțeva vreme în urmă, conform unei scheme de alimentație sănătoasă, Jessica renunțase să mai mănânce preparate din carne roșie, dar acum ar fi fost o jignire la

adresa ospitalității doamnei Gordon dacă ar fi refuzat-o. Michael Knight nu părea să aibă astfel de rețineri în privința mâncării și aștepta nerăbdător ca ea să înceapă, ca să se-apuce și el.

Probabil că, la calibrul lui, se hrănește zdravăn pentru a se menține în formă, se gândea Jessica pregătindu-se să mănânce.

Și asta nu fiindcă ar fi fost gras și fleșcăit, dimpotrivă, avea mușchi puternici, distribuiți proporțional pe un trup de un metru optzeci și cinci înălțime, presupuse Jessica.

În orice caz, nu se așteptase să fie doctor, mai degrabă explorator... oricum, se gândise la o meserie dură, o muncă desfășurată în mijlocul naturii, acolo unde părea că se simte în elementul lui. Cu toate acestea, se gândea Jessica, urmărind umbrele aruncate de flăcările din șemineu pe fața lui, ceva în felul lui de a fi inspira calm și siguranță, ceea ce, la urma urmei, în profesia lui era un lucru foarte important.

Acum, când se simțea sătulă, tăcerea care se lăsase între ei cât timp mâncaseră i se părea stânjenitoare. Sau numai pe ea o deranja? Spunându-și că, de fapt, nu curiozitatea, ci buna cuviință o îndemnă să vorbească, deschise gura să-l întrebe pe doctorul Knight de unde venea și încotro se îndrepta.

Parcă așteptând momentul, Michael Knight începu să vorbească și cât mai rămaseră acolo să-și bea cafeaua, îndreptă discuția spre subiecte banale, iar imediat ce

masa se termină, își ceru scuze și ieși. Jessica îl urmări plecând, dezamăgită: unu, fiindcă nu aflate nimic despre salvatorul său și doi, că nu-și dăduse interesul să-l rețină pe acel bărbat seducător mai mult decât i-o cerea buna-cuviință.

A doua zi dimineată la șapte, când se trezi, el deja plecase și Jessica se simți trădată, deși află că, în prealabil, el aranjase să-i fie adusă mașina, iar ea să poată închiria o alta, dacă avea nevoie. Asta îi confirmă o dată în plus că, într-adevăr, el chiar vorbise serios... că făcea exact ce trebuia făcut, fără vreun motiv personal.

Aruncând o privire în oglinda de la recepție își spuse, fără urmă de îngâmfare, că era mai mult decât drăguță. Părul negru, ondulat, îi încadra fața puțin rotundă și pomeții ridicați, ce îi scoteau și mai mult în evidență ochii mari, căprui, iar dacă ea credea că are gura un pic cam mare, ceilalți erau de altă părere. Obișnuită ca lumea să întoarcă ochii după ea, de această dată regreta că fizicul ei nu reușise să impresioneze. Ridicând din umeri își zise că, de fapt, nici nu conta, că bărbatul acela era o simplă cunoștință și că nu era nici o pagubă dacă nu toți bărbații pe care-i cunoștea se lăsau cuceriti de aspectul ei. Chiar nu conta! Dar o voce lăuntrică îi șoptea că minte.

Capitolul 2

– Mi-a venit o idee bună.

Vorbele Jessicăi fură urmate de un cor de mormăieli, bombăneli și exclamații.

– Nu vreau să aud! se răsti Naomi Reid.

– Nu, ai promis, protestă Stuart James.

Două asistente-practicante se îndreptară spre ușă.

– Ce s-a-ntâmplat? Jessica era total nedumerită. Eu doar...

– Știm bine ce-ai spus și nu vrem să auzim urmarea, o întrerupse Naomi.

– De ce? Chiar habar n-avea ce-i deranjase. Eu credeam...

Se auzi telefonul, iar Naomi și Stuart se întinseră în același timp să răspundă; când ieșiră asistentele, Jessica realizează că nu mai avea cui vorbi. Știa că ideea era bună...

Stuart încă vorbea la telefon și Naomi pregătea cafeaua, când ușa se deschise din nou și doctorița Val Forrester intră, îndreptându-se direct spre unul din fotolii, în care se trânti obosită. La patruzeci și unu de ani rămăsese, în sfârșit, însărcinată, iar acum, la cinci luni, arăta de parcă avea gemeni. În timp ce ceilalți o priveau mai mult sau mai puțin îngrijorați, se chinuia să se așeze în capul oaselor.

— De ce vă uitați așa la mine? S-a-ntâmplat ceva? întrebă ea puțin neliniștită, însă Naomi o lămurii imediat.

— Sper că amândoi sunteți bine fiindcă n-aș vrea ca șocul să-ți declanșeze o naștere prematură, zise râzând și Val aprecie grija și atenția cu care era înconjurată.

— Ei?

Naomi și Stuart se uitară unul la altul, apoi își îndreptară privirile spre Jessica.

— Spune-i lui Val ce ne-ai spus și nouă.

— N-am apucat să vă zic nimic, se plânse ea, intrigată pe drept cuvânt.

— Ne-ai spus esențialul... ce e mai rău, adăugă Naomi și Jessica făcu o mutră jignită.

— Îmi explică și mie cineva ce se petrece aici? întrebă Val Forrester și cei doi ridicară din sprâncene batjocoritor.

— Spune-i! îi ordonă Stuart.

— N-am apucat să spun decât că mi-a venit o idee bună, îi zise Jessica șefei sale.

Dar înainte să mai adauge ceva, femeia mai în vârstă izbucni în râs, apoi nici ceilalți doi nu se mai putură abține, lăsând-o pe Jessica cu gura căscată.

Un „Hei, nu văd ce-i atât de amuzant” îi făcu pe toți trei să râdă în hohote.

– Gata, încetați, dacă mai râd puțin chiar o să nasc aici, spuse Val ținându-se cu mâinile de burtă.

Pe măsură ce în cabinet începură să-și facă apariția și celelalte cadre sanitare, râsul încetă, dar îndată ce se duse vestea că Jessica avea „o idee bună” se auziră din nou hohote de râs.

La sfârșitul ședinței de luna dimineată, Val i se adresă:

– Cred că e mai bine să auzim ce ai de spus înainte să murim de curiozitate.

Acum veni rândul ei să facă pe supărata.

– După cum m-ați tratat, nu cred că mai vreau să vă mai spun ceva. N-am zis decât că...

– Oh, nu începe iar, nu cred că mai rezistăm să-ți vedem mutra asta, o întrerupse Val.

– Ce-i atât de amuzant? întrebă din nou Jessica, neputându-și imagina că figura ei nedumerită putea stârni hohote de râs.

Lui Naomi i se făcu milă de ea și începu să-i explice.

– E vorba de cum voiai să ne prezinți ultima ta „idee”... știi că proiectul de cercetare, care ne ocupă tot timpul liber, ca să nu mai vorbesc de lipsa spațiului de depo-

zitare a formularelor, ne transformă visele în coșmar numai când ne gândim la codificarea datelor, interpretarea lor și...

– Da, e mai vast decât credeam, recunosc Jessica, dar trebuie să admiteți că de-aici va ieși o grămadă de bani...

– Da, o grămadă! o ironiză Stuart.

– Ce idee ți-a venit? îi reaminti Val Jessicăi, băgându-se între ei să facă pace.

– Păi... și trase adânc aer în piept pregătindu-se să-și lanseze ideea care, după ea, era una excelentă. Păi, mă gândeam să organizăm o expoziție de artă.

Se lăsă o liniște mormântală.

– Despre asta e vorba? întrebă Stuart dezamăgit. O expoziție de artă?

– Asta-i tot? zise și Sally, una dintre asistentele practicante, și ea total decepționată. Până și Val părea dezumflată.

Jessica își plimbă privirea de la unul la altul. Cum puteau fi atât de orbi? Atât de indiferenți? Chiar nu vedeau perspectivele?

– Nu. Voi chiar nu înțelegeți? spuse ea plină de entuziasm, obligându-i pe ceilalți să-i acorde mai multă atenție. Mă refeream la o expoziție adevărată, cu opere de artă adunate din întreaga Scoție... nu doar de la pacienți, ci și de la rudele lor, chiar și de la personalul medical. Toate pe tema bolilor psihice. Ce înseamnă ele pentru oameni, cum îi afectează, cum le-a schimbat viața. Rudele și personalul medical au multe de spus, ca și pacienții. E vorba

de impactul bolii asupra lor... asupra noastră, un lucru, de asemenea, important. Cu ocazia asta putem încerca să explicăm publicului ce este boala psihică, așa, ca mijloc de educare. Să-i facem să se simtă mai puțin amenințați, mai puțin speriați.

– Posibil, fu de acord Graham, asistentul medical al echipei de medici, începând să înțeleagă intențiile Jessicai.

– S-ar putea, rosti Stuart, încă sceptic.

– Și unde te-ai gândit s-o organizăm? o întrebă Val, încruntată, în timp ce prin minte îi treceau câteva posibile variante. Într-una din galeriile orașului?

– Nu, nu. Aici. Jessica părea nerăbdătoare, în vreme ce colegii săi încă se străduiau să se obișnuiască cu ideea. Nu înțelegeți? Este modul ideal de a face lumea să vină la spitalul de zi, să-l viziteze și să constate că nu se întâmplă nimic neobișnuit. Știți și voi cât de mulți oameni ocolesc spitalele, în special clinicile de psihiatrie. Vor veni aici...

Val o întrerupse cu un gest din mână.

– Observ că te-ai gândit la toate amănuntele, dar acum n-avem timp de discuții, îi spuse zâmbind. Ce-ar fi să facem miercuri o ședință și să vorbim pe-ndelete? Până atunci avem și timp să ne gândim, să cerem părerea pacienților ca să întocmim un plan.

Jessica era nemulțumită că nu fusese lăsată să continue, dar n-avea rost să comenteze. Cel puțin, în două

zile avea timp să convingă câțiva dintre colegi, începând cu Graham, fiindcă el deja își manifestase interesul.

Shona Whyte intră în cabinetul Jessicăi zâmbindu-i larg, lucru ce o îngrijoră pe aceasta, care își spuse că ceva ieșit din comun i se întâmplase Shonei.

– Bună idee cu expoziția asta, fură primele cuvinte ale ei, apoi se prăbuși pe un scaun. Am să-l aduc pe Barry să facă fotografii.

– Cine ți-a spus? o întrebă Jessica, surprinsă că zvonul se răspândise atât de repede printre pacienți.

– Ah, toată lumea a aflat.

– Nu știam că Barry e fotograf. Barry era soțul Shonei și aceasta îi confirmă dând din cap, începând să-i laude talentele.

Jessica o urmărea atent, căutând în exaltarea ei un semn al bolii, dar totul părea normal. Cu atât mai bine!

Își aminti ziua, în urmă cu șase luni, când Shona o anunțase vestea, emoționată, dar și îngrijorată:

– Sunt însărcinată! îi spusese dintr-o suflare, fixându-și privirea pe fața Jessicăi și, imediat, izbucnind în plâns.

Jessica sărise de pe scaun și o îmbrățișase, legănându-o să se liniștească.

– Și de ce plângi? Credeam că-ți dorești un copil! Amândoi vreți acest copil, nu?

– Da, îl vrem, suspinase femeia, încercând să se calmeze.
– Atunci?
– Mi-e frică. Sunt...
– Lasă că ne descurcăm noi. Totul va fi bine, o întrerupse Jessica. În câte luni ești?

– Am aproape o lună și jumătate.
– Trebuie să schimbăm tratamentul.

Shona o privise îngrozită.

– Asta mă sperie. Îmi cunoști boala și știi cât sunt de agresivă când intru în criză. Mi-e teamă să nu mă apuce iar în timpul sarcinii. Fiindcă îmi doresc mai mult decât orice acest copil, nu știu dacă aş mai putea trece prin așa ceva. Dacă după naștere intru în depresie și nu mă pot ocupa de copil? Dacă, fără voia mea, îi fac vreun rău? Dacă...

– Încetează! Avem la dispoziție șapte luni și jumătate să ne ocupăm de tine ca să nu devii maniacă sau depresivă. Nimic nu va putea întuneca bucuria așteptării acestui copil pe care de atâta vreme vi-l doriți.

– Ești sigură?

– Absolut! Dar, în sinea ei, Jessica nu fusese pe deplin convinsă.

Pe vremea aceea, Shona Whyte făcea tratament cu litiu și nardil pentru sindromul bipolar de care suferea, dar pe timpul sarcinii nardilul trebuia neapărat suprimat din medicație.

Cu sprijinul moral al întregii echipe formate din Barry, Jessica și Archie Duff, obstetricianul, un bărbat de un

calm imperturbabil până și în situațiile cele mai critice, până atunci sarcina decursese normal. Shona își înfrânsese temerile și era extrem de fericită.

Când Jessica își întrerupse șirul gândurilor întorcându-se în prezent, își dădu seama că Shona aștepta un răspuns.

— Scuză-mă, Shona. Mi-am amintit cum ai venit să mă anunți că ești însărcinată.

— Și, uite, mi-au mai rămas doar șapte săptămâni. Sunt atât de nerăbdătoare...

— Ai emoții?

— Și încă cum! Abia aștept să scap de burta asta mare. După cum lovește, precis se va face fotbalist.

— Poate e o ea și se va face balerină.

— Sau viceversa, râse Shona, apoi oftă. Sănătos să fie! Și continuă după câteva clipe, timp în care amândouă se rugară în gând pentru sănătatea copilului și o naștere ușoară: Vezi cum e soarta? Am treizeci și opt de ani și sunt la primul copil. Nu mi-e frică... sau nu încă, de naștere. Dacă mă gândesc la doctorița Forrester, situația mea e chiar mai bună! Poate așa a fost să fie! De-abia acum s-a prins!

— Se vede! râse Jessica.

— Ai grijă... data viitoare poate se prinde și la tine, zise Shona, privind-o lung.

— Ah, slabe speranțe, râse din nou Jessica, de această dată puțin forțat și îmbujorându-se ușor.

– Păi, nu aștepta să treacă timpul, veni sfatul pe care n-ar fi vrut să-l primească. Nu putea spune unei gravide, cu atât mai puțin uneia care-i era și pacientă, că în momentul acela, pentru ea, cariera însemna mai mult chiar și decât ideea de a avea un copil. Și asta chiar dacă în viața ei ar fi existat bărbatul potrivit să-i fie tată, dar cum nu exista și nici perspective nu erau... Scuturând din cap, lăsa deoparte problemele personale și-și concentra întreaga atenție asupra femeii din fața ei.

În noaptea aceea, discuția pe care o avusese cu doamna Whyte îi tulbură somnul și așa destul de agitat. În momentul de față era fericită și nu-și dorea să se mărite și să-și întemeieze o familie. Nu că ar fi avut ceva împotrivă, dar meseria îi ocupa prea mult timp și avea prietene care renunțaseră la carieră pentru cea a soților și pentru creșterea copiilor, ceea ce nu era ușor atunci când trebuie să studiezi permanent și să te menții în frunte. Știa că este bună în meserie, că putea impresiona pe cine trebuie și că putea spera la un post de medic primar cât încă mai era tânără. De aceea nu voia să renunțe la o carieră strălucită pentru un bărbat. Ceea ce o intriga și nu putea să-și explice de ce, totuși, în noaptea aceea, în visele ei apăruse ba imaginea unui blond vânjos cu maxilare puternice, ba cea a câtorva copii... toți blonzi cu ochi albaștri.

Amintirea acestor vise o obsedă în dimineața următoare și, oricât se strădui, nu reuși să și-o scoată complet din minte. Trecuseră deja două săptămâni de când fusese salvată de „cavalerul” ei și o îngrijora faptul că figura lui i se întipărise adânc în minte. Era drept că tipul arăta foarte bine, dar ea una nu se dădea în vânt după masculi vânjoși și aroganți... de aceea nu înțelegea atracția ce o simțea pentru el. Poate știind că nu-l va mai revedea îi dădea un sentiment de siguranță, făcându-l o țintă confortabilă pentru visele ei. Și se mai întreba de ce nu povestise nimănui despre el cu lux de amănunte. De obicei își relata escapadele, ce-i drept puține la număr, oricui era dispus să asculte, iar dacă mai înflorea pe ici pe colo o făcea ca să dea o notă mai amuzantă, ori mai dramatică istorisirii sale. De această dată nu spusese decât că avusese probleme cu mașina pe care o abandonase și că fusese luată de pe drum de „un tip”. Atât. Nimeni n-o mai întrebase amănunte, știindu-se că dacă s-ar fi petrecut ceva interesant sau ieșit din comun, ea singură le-ar fi spus. Nici nu voia să se gândească de ce preferase să tacă în legătură cu acea întâmplare, cu totul și cu totul deosebită, și asta pentru că ar fi fost în defavoarea ei.

— Bine, mi se pare rezonabil. Val își găsisse o poziție comodă pe scaun și-și frecționa mijlocul în timp ce-și

dădea acordul la planurile Jessicăi de reorganizare a câtorva dintre grupurile ce vizitau spitalul de zi. În timp ce-și aduna lucrurile, aceasta îi aruncă șefei sale o privire îngrijorată; nu arăta deloc bine, era trasă la față și avea o paloare bolnăvicioasă. Încercă să-i atragă atenția, dar Val îi făcu semn să tacă și Jessica se conformă. Și mai e ceva despre care pe ceilalți am să-i anunț mâine dimineață. Lizbeth Morgan, care trebuia să-mi țină locul cât timp aș fi fost în concediu de maternitate, nu mai poate veni acum. Soțul ei a fost transferat în străinătate și a plecat cu el. Val pufni și Jessica nu știu dacă din dispreț față de soțul lui Liz, care avea o slujbă ce îl obliga să plece pe nepusă-masă în cine știe ce țară de pe glob, sau față de Liz care se grăbise să-l urmeze. Oricum, nu e sfârșitul lumii, continuă ea. Un vechi prieten tocmai s-a întors după un an petrecut în State și e bucuros să-mi țină locul până obține postul la universitate. Mike va... Se opri brusc și gemând de durere se aplecă, prinzându-se de marginea biroului.

Jessica sări în ajutorul prietenei sale, dar Val își reveni repede, insistând că se simte bine, totuși acceptând să o conducă acasă.

În cabinetul medicilor era zarvă mai mare ca de obicei. Cu o zi în urmă, atât pacienții cât și personalul medical, în unanimitate, acceptaseră planul Jessicăi de organizare

a expoziției de artă. Acum, entuziasmul era cu atât mai mare, deși existau păreri contradictorii în privința următorului pas care trebuia făcut. Când sună telefonul aproape nimeni nu-l auzi. În cele din urmă Naomi răspunse și trecură câteva minute până când cei adunați acolo au realizat că aceasta avea ochii în lacrimi și vorbea cu vocea înecată de plâns. Știind-o o fire calmă și, de obicei, neexteriorizându-și emoțiile, de această dată văzând-o plângând colegii tăcură imediat, încremenind în așteptarea veștilor proaste. Ca Naomi să reacționeze în felul acela însemna că, într-adevăr, era vorba de ceva grav.

– Val! ghici Jessica, punând toate temerile lor într-un singur cuvânt.

Naomi confirmă din cap.

– A fost dusă de urgență la maternitate, cu hemorgie. Starea ei nu e prea bună. Și, făcând semn spre telefon, rosti numele soțului lui Val: John era.

– Și copilul?

Naomi ridică din umeri ștergându-și lacrimile.

– Încă nu s-a născut. Să sperăm...

– Și să ne rugăm, adăugă Sally, asistenta practicantă, și toți încuviințară.

– Ce le spunem pacienților? veni din partea lui Graham întrebarea care le mută gândul de la vestea care, cel puțin în momentul acela, era prematur să-i îngrijoreze mai mult decât era nevoie.

– Presupun că Liz Morgan va apărea cât mai curând, nu? zise Stuart și se uită la Jessica așteptând să-i confirme.

Dându-și seama că restul personalului nu aflate de schimbarea planului, Jessica oftă adânc și se apucă să le explice situația, aducându-le astfel o veste și mai rea.

– Și cine-i persoana? întrebă Naomi arțăgoasă, ca să-și mascheze tulburarea pe care încă nu reușise să și-o reprime.

Frământându-și creierii Jessica încercă să-și amintească ce-i spusese Val.

– E un bărbat, asta-i tot ce știu, dar Val zicea că sunt prieteni și asta înseamnă că dracul nu-i atât de negru. Vorbele ei îi mai liniștiră și ieșiră cu toții din cabinet gata să înfrunte o nouă zi cât mai optimist cu putință.

– Săptămâna viitoare cineva va prelua conducerea secției, le spuse Jessica colegilor în pauza de prânz. Aproape toată dimineața fusese ocupată să telefoneze ba la administrația spitalului, ba managerului secțiilor clinice, încercând să rezolve o parte din probleme. Pentru următoarele câteva zile trebuie să contramandăm consultațiile lui Val. De urgențe mă ocup eu până vedem ce se-ntâmplă, iar dacă am nevoie de vreun sfat îi pot telefona.

– Nu te duci mâine la conferință? o întrebă Graham făcând-o să se încrunte ușor. De la o vreme prea îl interesa când vine și unde se duce.

– Ba da, însă plec de-abia seara. Conferința începe vineri. Măine ar fi trebuit să-mi iau liber, dar am să renunț, zise cu părere de rău. Abia așteptase să-și revadă vechea prietenă, pe Jo, și să afle ultimele noutăți, dar putea trece pe la ea și mai spre seară.

Când se întoarse la hotelul unde avea să se țină conferința se făcuse cu mult mai târziu decât intenționase să-și prelungească vizita. Cinase la Jo, apoi stătuseră la taclale și la bârfe, ca întotdeauna când se vedeau, în timp ce soțul lui Jo strânsese masa și spălase vasele. Jessica o invidia că avea un asemenea soț, pe Bob, care niciodată nu pregeta să dea o mână de ajutor în treburile gospodărești și la îngrijirea celor doi copii. Toți ceilalți bărbați pe care-i cunoștea erau prea orgolioși și dedicați meseriei lor pentru a-și mai asuma și un asemenea rol, dar Bob se descurca foarte bine deși avea o slujbă de răspundere la o firmă de brokeraj din centrul financiar.

Când observase cât se făcuse ceasul, Jessica scosese un tipăt scurt și sărise în picioare să-și caute pantofii de care se descălțase ceva mai devreme. Bob apăruse din bucătărie.

– S-a făcut târziu? o întrebase el cu un aer nevinovat.

– Nu mai prind ultimul metrou, se văicărise Jessica în timp ce-și căuta și al doilea pantof.

– Asta-i problema cu voi, fetele... când vă apucați de bârfe uitați de timp, de tot...

– De ce n-ai spus nimic? bombănise Jessica băgându-și piciorul în pantoful lui Jo, cu două numere mai mic.

– Păi mai puteam să zic ceva? replicase el abținându-se să nu pufnească în râs. Nici măcar n-am îndrăznit...

– Poți rămâne aici peste noapte... spusese Jo, dar Jessica o întrerupsese imediat.

– Mulțumesc, dar trebuie să plec neapărat. Dacă mă grăbesc prind metroul...

– N-ai să-l prinzi, intervenise Bob.

– Uf! Jessica se așezase dezumflată. Oricât i-ar fi plăcut să rămână, trebuia să se întoarcă la hotel pentru că la nouă dimineata începea conferința și voia să se mai uite o dată peste lucrarea pe care urma s-o prezinte. Astfel ar fi fost nevoită să se trezească și să plece cu noaptea-n cap.

Vâzând-o nervoasă și îngrijorată, Bob se înmuiase.

– O.K; te conduc cu mașina.

Jessica scuturase din cap zâmbindu-i.

– Ești foarte drăguț, dar nu vreau să te deranjez.

– Nu-i nici un deranj. La ora asta nu-i aglomerație și ajungem repede. Poate-i mai bine să dormi la hotel fiindcă dimineata, la noi, e un circ întreg cu gemenii.

– Dar... începuse Jo, însă Bob o întrerupsese râzând.
– Dacă vrei să spui că am băut, atunci țin să te-anunț că nu am băut decât un singur pahar la cină. Și oftând teatral: Am presimțit că așa o să se-ntâmples și că cineva trebuie să aibă mintea limpede.

Jessica se repezise să-l îmbrățișeze și-l sărutase pe obraz.

– Bob, ești nemaipomenit!
– Nu-i așa? replicase el, ferm convins de superioritatea sexului bărbătesc.

Jo își strecurase brațul sub al lui și-l sărutase pe celălalt obraz.

– Mda, nemaipomenit, bombănise ea. Încă puțin și ai să devii insuportabil de perfect.

– Dar nu și în seara asta nu? întrebasese el cu același aer infatuat.

– Nu, în seara asta, nu, se răsfățase ea, apoi pe un ton serios: Acum, dacă tot te crezi perfecțiunea întruchipată, du-te și fă-ne niște cafea și lasă-ne să ne terminăm discuția.

– Am înțeles, să trăiți! Și trăgându-le câte o palmuță peste fund, ieșise repede, înainte ca cele două să-și revină din surpriză.

Era aproape două noaptea când Jessica ajunsese în fața camerei de hotel. Când întoarse cheia în broască, ușa refuză să se deschidă deși, la sosire, cu aceeași cheie o descuiase, fără greutate, băiatul de serviciu. Mai făcu o

încercare. În liniștea de pe coridor fiecare sunet era amplificat, cu toate că se străduia să nu facă zgomot. Dar și de această dată cheia rămase înțepenită și mânerul ușii scârțâi când îl forță să se răsucească. Poate că nu era cheia potrivită. Verifică numărul... Ba da, cheia era bună. La a treia încercare o scăpă din mână, și cheia căzu pe covorul gros cu un sunet înfundat. Încă o dată și gata, se ambiționează, neputând ceda ușor la gândul ce impresie ar fi făcut celor de la recepție dacă ar fi coborât să le spună că nu e în stare să descuie ușa. Strecură din nou cheia în broască, o întoarce ușor, dar nici de această dată broasca nu cedă. Tocmai renunțase să mai încerce când în spate auzi un zgomot. Întorcându-se, pe jumătate aplecată, văzu corpul unui bărbat într-un halat de baie, alb, strâns în talie, dar desfăcut peste pieptul lat și bronzat acoperit cu păr blond. Simțind că i se usucă gura, Jessica se îndreaptă de spate și atunci îi văzu bărbia fermă, nasul drept și ochii de un albastru intens, care exprimau o tristă resemnare. Când privirile li se întâlneau expresia lui se schimbă nu într-una supărată ci, mai degrabă, iritată. Sau disprețuitoare? Își zise Jessica într-o fracțiune de secundă.

Fără o vorbă, Michael îi luă cheia din mână și făcu un pas spre ușa ei. Încremenită de uimire, Jessica nu putu decât să-l urmărească cum potrivește cheia în broască pentru ca apoi, răsucind-o încet, să o deschidă, fără efort. După ce împinse ușa, scoase cheia, i-o puse în palmă și, fulgerând-o cu privirea, trecu pe lângă ea și intră în

camera lui. Uitându-se după el, Jessica îi văzu picioarele lungi, goale și asta îi dădu de înțeles că dormea dezbrăcat, ceea ce o făcu să-și revină atât de brusc încât scăpă geanta din mână, care se deschise și toate lucrurile dinăuntru se rostogoliră pe covor. Că o fi fost zgomotul făcut de geanta trântită pe jos, sau țipătul ei ascuțit, Jessica nu știa, dar îl văzu întorcându-se, fixându-și privirea mai întâi asupra ei, apoi asupra lucrurilor împrăștiate pe jos: farduri, bigudiuri, blocnotesul, pixuri, parfumul, cheile, pieptenele și alte câteva mărunțișuri indispensabile unei femei, după care se răsuci și intră în camera lui, închizând ușa încet.

Neputând adormi, jumătate de oră mai târziu Jessica stătea pe întuneric, cu ochii deschiși. Ce căuta el acolo? Știind deja că e medic își spuse că, probabil, e un psihiatru venit tot la conferință, dar asta era mai mult decât o simplă coincidență, prea complicată să se gândească la ea. Totuși, o întrebare îi stăruia în minte, anume dacă o recunoscuse. Dacă da, de ce nu-i spusese nimic? Fusesse atât de îngrozit văzând-o? Cât despre ea, ce să mai zică de felul cum reacționase în fața acelui bărbat, trebuia s-o recunoască, extraordinar de atrăgător?

Încă vedea în fața ochilor pieptul și picioarele lui goale, imaginația ei insistând asupra acelor părți ale corpului lui rămase acoperite. Pufnind se răsuci în pat, străduindu-se să se concentreze asupra întrebării dacă o recunoscuse ori nu. Faptul că nu reacționase în nici un fel nu era cel mai corect răspuns? Adormi încercând să-l găsească pe cel mai puțin deprimant.

A doua zi, în sala de conferințe, statura lui impunătoare domina întreaga asistență. Privirile li se întâlneau din nou sau cel puțin asta fu impresia Jessicăi, dar fiindcă el nu avu nici o reacție, până la urmă conchise că fusese doar o iluzie.

Îi ascultă comunicarea asupra noului medicament numit Clozapine și află că lucrase la una dintre cele mai prestigioase universități de medicină americane dar, oricât de interesantă și la obiect era expunerea lui, Jessica își dădu seama că mai multă atenție acordă vocii lui calde, baritonale. La un moment dat, sala izbucni în râs, trezind-o din visare. Era surprinsă auzindu-l făcând glume, fiindcă nimic din comportamentul lui de până atunci nu-i dăduse de înțeles că putea fi altcumva decât un tip ursuz și antipatic. Jovialitatea cu care răspundea întrebărilor era o nouă bombă pentru Jessica. Buna dispoziție și farmecul aparte erau calități pe care niciodată nu i le-ar fi intuit. Imediat își aminti cum reușise el s-o vrăjească pe doamna Gordon de la hotel și-și spuse că poate ea fusese de vină că-și pierduse umorul.

Ceea ce nu era deloc îmbucurător.

Capitolul 3

Ca un făcut, tocmai în dimineața aceea, când se prezenta la lucru și medicul care urma să țină locul șefei, se trezi mai târziu și asta nu prevestea nimic bun. Își aminti cum ultima oară, fiindcă dormise mai mult, fusese prinsă de viscol. Peste noapte avusese un coșmar și, cuprinsă de panică, nu mai reușise să adoarmă decât foarte greu, motiv pentru care se și trezise târziu.

Acum, cu o felie de pâine prăjită într-o mână și cu cealaltă încercând să se îmbrace în taiorul bleumarin, cel mai sobru pe care-l avea, aruncă o privire în oglindă. Părul negru, ondulat natural, pe care de mult trebuia să-l fi tuns, i se revărsa pe umeri ca o cascadă, dându-i un aer prea feminin și vulnerabil, ceea ce nu era de dorit, în locul unuia distant, profesional.

Lăsându-și mașina în parcare pe tăblița căreia scria clar „numai pentru ambulanțe”, urcă în fugă cele câteva trepte, intră în clădirea spitalului și se repezi pe scări, urcându-le câte două o dată, ținându-și fusta ridicată să nu se împiedice în ea. La un moment dat, când în față îi apărură un perete ce n-ar fi trebuit să se afle acolo, realizează că o luase într-o direcție greșită și fu atât de surprinsă, încât se lăsă pe spate, gata să se rostogolească. Dar, ca din perete, se ivi o mână care o prinse strâns de braț trăgând-o într-o parte. Știind ce avea să vadă, deși n-ar fi vrut să fie așa, n-avu încotro și-și înălță capul.

– Tu! Chiar nu se așteptase? De fapt ceea ce îi dăduse coșmaruri peste noapte fusese gândul că, adunate cap la cap, toate indiciile lui Val în legătură cu persoana care urma să-i țină locul... numele lui Mike și faptul că venise din State, indicau o singură persoană... pe doctorul Michael Knight.

– Da. O sclipire se aprinse în ochii lui și răspunsul laconic îi dădu Jessicăi de înțeles că o recunoscuse. După ce se asigură că își recăpătase echilibrul, Michael Knight îi dădu drumul la braț și făcu un pas înapoi, măsurând-o din cap până-n picioare, trecându-și privirea peste sânii ce i se ridicau și coborau în ritmul iute al respirației și oprindu-se asupra picioarelor pe care poalele fustei încă ridicate le descopereau mai mult decât admitea buna-cuviință.

După ce el îi dădu drumul la braț și ea începu să respire normal, parcă nu i se mai părea atât de înalt. Pe tocuri, își depășea în înălțime prietenii, colegii și pacienții, dar pe bărbatul acela nu l-ar fi ajuns oricât de înalte ar fi fost tocurile pe care s-ar fi cocoțat.

Amintindu-și că întâlnirile precedente fuseseră un fiasco, Jessica hotărî să încerce să fie mai veselă, în ideea că poate îi va descreți fruntea cu zâmbetul care, de obicei, înmuia și cele mai împietrite inimi.

– Îmi pare rău că am întârziat puțin, dar nu m-am putut trezi la timp. Nu-mi stă în fire, dar... Vocea începu să-i tremure și zâmbetul de o sută de wați îi pieri de pe buze, văzând că Michael Knight nu reacționează la șarmul ei îndelung exersat. Se îmbujoră ușor în timp ce el continuă s-o fixeze cu privirea câteva secunde înainte să și-o mute într-o parte.

– Ședința începe în câteva clipe, o anunță el pe un ton rece, oficial, deja îndreptându-se spre cabinetul medicilor.

– Ah, Jessie! Stuart o zărise și acum se grăbea să urmeze instrucțiunile. Domnule doctor, ați cunoscut-o pe Jessica Balfour, medicul nostru specialist? Vocea lui puternică o irită la culme dar, cum toți ochii se îndreptară asupra ei, nu avu încotro și-i întinse mâna noului șef de secție. Michael Knight i-o strânse în palma lui enormă, îi zâmbi scurt, apoi și celorlalți, dar mult mai larg.

– Ne-am cunoscut, îl informă el și Jessica își simți inima tresărindu-i în piept. Ce naiba avea de gând să le spună? Ne-am cunoscut... la conferință, adăugă el și, în afară de Stuart, care se încruntă, toți ceilalți încuviințară din cap zâmbind.

– V-a vorbit Jessie despre organizarea secției? îl întreabă Stuart luând o ceașcă cu cafea din mâna lui Naomi și întinzând-o șefului.

– Mulțumesc. Mike zâmbi și Jessica se bucură că mulțumirile îi erau adresate mai mult lui Naomi decât lui Stuart care, în dimineața aceea, se comporta destul de ciudat. Întâlnirea noastră a fost prea... scurtă și n-am apucat să facem schimb de informații.

Asta fiindcă mi-ai întors spatele, își spuse Jessica nervoasă, apoi îi reveni în minte împrejurările și roși din nou, dar nu fiindcă se purtase stângaci, ci amintindu-și cum era îmbrăcat doctorul Knight... mai bine zis cât era de dezbrăcat... cu pieptul musculos acoperit de păr blond cârlionțat. Nu era ceva obișnuit să începi o relație profesională cu o persoană cunoscând amănute intime despre ea, așa că Jessica făcu un efort să-și alunge acea imagine din minte. Întorcând capul ca să-și ascundă tulburarea, observă pe figura lui Stuart o expresie ciudată. Ce naiba era cu el?

Toate foile de observație ale pacienților erau la zi și nu-i luă mult timp să-l pună pe Mike la curent cu treburile secției.

Pe moment, tot ce putea el face era să cunoască grupul de pacienți, urmând ca în câteva zile să-i examineze pe fiecare în parte. În ziua aceea, trebuiau rezolvate doar eventualele probleme ce se puteau ivi. Ședința tocmai se terminase când Stuart îi opri din drum.

– Domnule doctor, mai e un singur lucru despre care nimeni nu s-a gândit să vă spună, zise el oftând, de parcă, deși nu-i făcea plăcere, conștiința îi dicta să-și facă datoria. Nu știu ce părere veți avea despre asta, continuă pe un ton ce dădea de înțeles ca spera că lui Michael Knight să nu-i placă deloc ceea ce avea să afle.

Michael se așeză din nou pe scaun, lăsând din mână foile de observație care se împrăștiară pe măsuta pentru cafea.

– Ascult, zise el iritat văzând că Stuart își prelungește pauza mai mult decât era nevoie.

Toți se opriră în loc privindu-l pe Stuart surprinși, sau nerăbdători să audă ce avea să spună. Dându-și seama imediat despre ce e vorba, Jessica presimți dezastrul.

Tânărul se uită la ea aproape cu dușmănie, apoi se întoarse și-i spuse șefului:

– Domnule doctor, asta a fost ideea lui Jessie a noastră. Deși se străduise s-o spună de parcă toți se amuzau pe seama ei, Jessica răsuflă ușurată când, la un moment dat, nemaisuportând tonul infatuat a lui Stuart, Naomi se băgă în vorbă, pledându-și punctul de vedere, susținut cu îndârjire atât de Graham, cât și de

asistenții practicanți. Stuart încercă să nu se lase intimidat, însă Michael replică uitându-se la ceas cu subînțeles:

– Cred că am înțeles ideea, amănuntele le discutăm mai târziu.

– Miercuri, la prânz, se întrunește comitetul de organizare a expoziției, îl informă Naomi, strâmbându-se la Stuart pe furiș.

Jessica o văzu și cu un zâmbet îi mulțumi pentru sprijin, apoi observă că Michael Knight zărise schimbul de priviri și că nu părea deloc încântat.

Stuart făcu o ultimă încercare disperată.

– Domnule doctor, dacă doriți încă nu e târziu s-o contramandăm.

– Cuum? Toți din cabinet, în afară de doctorul Knight și Stuart, rostiră cuvântul pe diferite tonuri, de indignare, groază și uimire.

Michael Stuart ridică din sprâncene și pe buze îi apărură un zâmbet trist.

– Se pare că dacă nu-mi dau acordul, risc să-mi ridic în cap tot personalul. Trebuie să recunoști că mișcarea ta nu-i prea înțeleaptă.

De furie, Stuart se roși ca un rac fiert.

– Păi...

Dar nu fu lăsat să termine.

– Mie ideea mi se pare excelentă și Jessica merită să fie felicitată pentru această inițiativă. Pentru prima oară

Jessica simți ce înseamnă să-i fie adresat unul din zâmbetele lui, un zâmbet care nu îi descoperea numai dinții albi ci și licărul din adâncul ochilor albaștri ce o captivara pe deplin. De-abia acum înțelegea ea adevărata semnificație a cuvântului „vrajă”. Cred că e timpul să dau o raită pe-aici, zise luând din nou în mână foile de observație, apoi întorcându-se spre ea: Jessica, vrei să mă însoțești?

– Da... sigur.... ăăă... Cum să-l numească? În spital se adresau unii altora pe numele mic și Val se zbatuse mult să creeze acel climat de colegialitate neprotocolară. Stuart se obișnuise greu cu asta atunci când venise în secție și era de-ajuns să se afle în fața unui șef-bărbat, că nu mai contenea să i se adreseze cu „domnule”.

Doctorul Knight, parcă ghicindu-i gândurile, o scoase din încurcătură:

– Spune-mi Michael sau Mike. Doar mama îmi zice Micky. Nu te formaliza. Hohote de râs îi însoțiră remarca și atmosfera se destinse. Asta și intenționează, se gândi Jessica, privindu-l cu atenție și realizând brusc că, deși avea un aer relaxat, nimic nu-i scăpa din vedere. Ne vedem peste cinci minute în biroul meu, mai spuse și ieși din cabinet, lăsându-i pe toți cu gura căscată.

– Dacă n-aș fi măritată... râse Naomi.

– Și cu zece ani mai tânără... adăugă Graham.

– Asta o crezi tu, fiindcă încă mai ai caș la gură...

Jessica îi lăasă să se tachineze în continuare și se duse în biroul ei. Dacă niciodată până atunci, înainte de o întâlnire cu Val Forrester, nu considerase necesar, acum voia să-și verifice machiajul.

Spitalul de zi funcționa într-o clădire micuță, cu parter și etaj, fiecare nivel fiind străbătut de la un cap la altul de câte un hol lung din care porneau toate încăperile. În timp ce vizitau parterul, Jessica observă că pacienții îi priveau cu o curiozitate nedisimulată, unul dintre ei, Maggie, chiar le tăie calea și fură nevoiți să se oprească.

– Bună, o salută Michael Knight înainte ca Jessica să poată spune ceva.

– Ești doctorul cel nou? îl întrebă femeia scundă, privindu-l cu suspiciune.

– Exact. Sunt Michael Knight. Tu ești...

– Maggie.

– Mă bucur să te cunosc, Maggie, zise el strângându-i mâna, gest ce o făcu să roșească de plăcere.

– Ce mare ești, spuse ea, dându-și capul pe spate ca să-l vadă mai bine. Cred că ești mai înalt decât doctorul Price, adăugă pe un ton acuzator.

– Ăăă... cu vreo doi centimetri.

– Ești foarte chipeș, observă ea, făcându-i cu ochiul. Mă rog, pentru cine preferă blonzii.

– Mulțumesc, îi acceptă el complimentul, văzând că Maggie aștepta să mai zică ceva.

Femeia dădu din cap și se îndepărtă la fel de brusc cum îi abordase, dar o putură auzi mormăind ceva despre bărbații bruneți cu ochii negri.

– Doctorul Price e feblețea lui Maggie, îi explică Jessica.

– Mi-am închipuit... e genul înalt, brunet, frumos, dar sper ca cineva, cândva, să ne aprecieze și pe noi, blonzii! Jessica nu îndrăzni să-i spună că nu avea motive să-și facă griji și că ea una era sigură că nu ducea lipsă de admirații. Nu-l cunoștea îndeajuns de bine ca să-l tachineze și nu știa cum ar fi reacționat. Cum crezi că pot cunoaște cât mai mulți oameni în același timp?

– Ori așteptăm până la masa de prânz, ori mergem acum la bufet, îi propuse ea.

Surprinzător, dar bufetul era aproape gol și Jessica îi prezentă cei câțiva pacienți aflați acolo.

Hughie îi scutură mâna cu putere, aruncându-i o privire fioroasă. Gras și la vreo patruzeci de ani, Hughie era și mult mai scund decât Mike, dar părea un om periculos sau, cel puțin, asta voia să dea de înțeles. Sau se purta așa când intra în criză. Toții știau că Hughie n-ar fi omorât nici măcar o muscă și că atitudinea sa agresivă era tipică celor din cartierul în care copilărise. Mike nu-l zgândări și Hughie îi dădu drumul la mână, după care se întinse peste masă să-și ia țigara lăsată să ardă în scrumieră.

– Aici nu le e interzis pacienților să fumeze? o întreabă Mike.

Jessica se uită la el să vadă dacă vorbește serios și dacă așteaptă un răspuns, apoi îi spuse că în spitalul de zi nu se mai aplica acest regulament de când se constatare că mulți pacienți fumau, că era imposibil să-i convingi să renunțe și că era mai bine ca ei să vină la spital chiar dacă fumau, decât să nu vină deloc. Bineînțeles că personalului îi era interzis să fumeze, dar gândindu-se la plămânii ei, probabil îmbâcsiți de nicotină, își spuse că nici nu mai era nevoie s-o facă. Fumatul pasiv era la fel de dăunător.

La etaj era biroul lui Val... acum al lui Mike, alături de birourile medicilor și cel al personalului mediu, sala de mese și cabinete pentru alte specialități. La parter se aflau cabinetele psihologului și asistentului social, apartamentul pentru terapie ocupațională format din bucătărie, atelier de creație și camera pentru relaxare, depozite și camere de baie pentru personal și pacienți. Michael Knight părea impresionat.

După vizită, încurajată de atitudinea lui binevoitoare, Jessica îl urmă optimistă în biroul lui, spunându-și mulțumită că, în cele din urmă, lucrurile vor merge bine, că între ea și Michael toate problemele se vor rezolva.

— Ce-ai făcut de l-ai supărat pe Stuart? Vorbele lui o luară pe nepregătite. Negăsind repede un răspuns, Jessica se fâstâci, sângele îi năvăli în obraji și știa că are o mutră vinovată deși, în realitate, nu făcuse absolut nimic. La ce

naiba se referea? N-ai nimic de zis? o întrebă el încruntându-se și pe același ton răstit ca atunci când o târâse din mașină.

Știind că atacul este cea mai eficace formă de apărare, Jessica își lansă prima salvă.

– Ce te face să crezi că i-am făcut ceva? îl întrebă, felicitându-se în gând când văzu că atacul îl luase prin surprindere. Era limpede că nu se așteptase la o astfel de atitudine din partea ei. Nu i-am făcut nimic lui Stuart, în afară de ajutorul pe care i l-am oferit atunci când a avut nevoie. Dacă tragi concluzii luându-te după scena pe care a făcut-o de dimineață atunci, la fel ca mine, n-ai priceput nimic. Este pentru prima oară când se comportă în felul acesta și credeam că reacția colegilor ți-a dat de înțeles că și ei au fost surprinși.

– Hmm, mormăi el. Totuși, ceva se-ntâmplă. Ești sigură că nu știi ce?

– Sunt sigură, spuse ea cu convingere. Dar... poate chiar tu ești cauza, zise prevăzătoare, gândindu-se la consecințele curajului de a-l înfrunta.

– Insinuezi că ar avea ceva împotriva mea? întrebă el de-a dreptul consternat.

– Nu, deloc. Dimpotrivă. Cred că încearcă să te impresioneze. Tăcerea lui o îmboldi să continue: Ești noul lui șef și e o dorință firească. Poate a crezut că ideea cu expoziția n-o să-ți placă.

- Și înainte se împotriva acestei acțiuni?
- Nu. La început toți au fost puțin surprinși, apoi s-au entuziasmat. Cred că la întrunirea de miercuri vei afla...
- Crezi că numai despre asta e vorba?
- S-ar putea să fie ceva. În spitalul de zi personalul este în majoritate feminin. Am crezut că asta nu-l deranjează pe Stuart, dar se pare că m-am înșelat. Pe lângă faptul că vrea să te impresioneze ca șef, cred că, fiind bărbat, vrea să se coalizeze cu tine.

Jessica nu știa sigur la ce reacție se aștepta din partea ei, însă Mike nu părea deloc impresionat de părerea ei.

- E o pură speculație. Doar nu te gândești la discriminare sau hărțuire?

– Nu, nicidecum. Jessica observă că el chiar nu înțelege ce-i sugerează. E mai mult o chestiune de solidaritate între bărbați.

- Hmm, mormăi el fără convingere. Poate s-a gândit că în privința expoziției te-ai angajat într-o treabă care te depășește și încearcă să salveze situația până nu e prea târziu.

- Poate, dar toată lumea...

– Se pare că te bizui foarte mult pe „toată lumea”, o întrerupse Mike, neîncercând să-și ascundă sarcasmul. Judecând după cum te-ai descurcat în alte situații, n-aș spune că m-aș putea încrede în talentele tale organizatorice. Mereu te sprijini pe ajutorul celorlalți să-ți rezolve treburile grele și să te scoată din încurcătură? Întrebarea lui părea îndreptățită, dar Jessica izbucni nervoasă:

– Nu e drept! Doar fiindcă... Nu putea nega că o întâl-nise de două ori și tot de atâtea ori o salvase! Dar nici nu-i ceruse ajutorul. Nu m-ai cunoscut la justa mea valoare, continuă însoțindu-și cuvintele cu un zâmbet cuceritor care, însă, asupra doctorului Knight nu avu efectul dorit, ci îl făcu să se încrunte și mai tare.

– Am mai cunoscut femei ca tine... Ah, nu-ți contest calitățile profesionale. Probabil că ești inteligentă și competentă, dar în viața de zi cu zi aștepti tot timpul să fie cineva lângă tine... un bărbat... care să te scoată din încurcătură. Asta-i problema cu Stuart? De-asta s-a purtat așa de dimineată?

– E o acuzație gravă! Jessica sări de pe scaun, roșie la față și gâfâind de indignare. Cum îndrăzneă să-i spună asemenea ineptii? N-ai nici un drept, absolut nici un drept...

– Poate că da, poate că nu, replică el. Timpul își va spune cuvântul... Da, ai dreptate... nu trebuia să te acuz. Acum sper că ești de acord că și acuzațiile tale împotriva lui Stuart sunt nefondate.

O prinsese în cursă!

– Ai dreptate, trebuia să-mi fi ținut gura.

– Exact, și voi avea o discuție și cu Stuart. Singurul lucru pe care nu-l accept sunt bârfele. Atmosfera încordată ar avea efecte nedorite asupra pacienților și nu duce la nimic bun.

Și cu asta scurta lor discuție se încheie. În timp ce se îndrepta spre biroul ei, Jessica se întreabă cum reușise

Michael Knight doar cu câteva cuvinte s-o făcă să spună un lucru atât de indiscret. Chiar dacă știa că ea are dreptate, nu trebuia să spună așa ceva, iar faptul că o intuise nu-i plăcea deloc. Pur și simplu o învârtise pe degete; ca s-o făcă să înțeleagă faptul că o acuzație nefondată poate fi periculoasă, sau fiindcă voise să-i demonstreze că o putea face? În acest caz viitorul relațiilor lor profesionale părea destul de sumbru. Oftând adânc își ridică părul de pe față.

Trebuie să mă tund neapărat, își spuse, jurându-se că atâta timp cât doctorul Michael Knight va lucra acolo, ea va fi exemplul eficienței organizate. Îi va dovedi că nu este o idioată cum o fi crezut-o, și că nu seamănă cu femeile pe care le cunoscuse până atunci... bineînțeles, dacă ele nu erau, cumva, doar rodul imaginației lui. O bătaie în ușa îi întrerupse șirul gândurilor. Intră! strigă, ceva mai ușurată.

Jeannie MacPherson apăru în prag, mai agitată decât de obicei.

– Jeannie! Vino înăuntru. Cu ce te pot ajuta? Jessica își alungă din minte pe Michael Knight și femeile lui și-și concentrează atenția asupra femeii micuțe, între două vârste, care rămăsese în prag.

– E vorba despre expoziție, spuse ea făcând un pas înăuntru. Mi-a venit o idee.

Capitolul 4

— Apropie-te, Jeannie. Despre ce e vorba? Jessica îi zâmbi făcându-i semn să se așeze pe scaun.

— Eu știu?... Poate nu trebuia... Jeannie rămăsese lângă ușă ezitând să înainteze.

— Tocmai voiam să beau o cafea. Vrei și tu una? o întreabă Jessica ducând-o să se așeze, apoi se duse să toarne cafeaua gata pregătită care nu lipsea niciodată din filtrul cumpărat din banii ei, dar care merita toată cheltuiala.

Cu cafeaua în față, Jeannie tot nu îndrăznea să vorbească, dar Jessica era impresionată că venise, totuși, până acolo, dar mai ales că „avea o idee”. Femeia suferea de depresie, boală caracterizată prin obsesii, și avea o mamă bătrână care-i dirija viața făcând-o să-și piardă încrederea în sine. Deși urmase o vreme tratamentul medicamentos, făcea progrese prin psihoterapie.

– Pe toți ne interesează această expoziție, spuse Jeannie, apoi sorbi din cafea evitându-i privirea.

– Asta-i bine. Trebuie să recunosc că, la început, când am propus organizarea ei, m-am întrebat dacă nu cumva lumea o să creadă că sunt absurdă.

Jeannie rămase șocată.

– Cum adică absurdă? Doar sunteți medic!

– Până și medicii pot avea idei absurde. Mai ales ei, își spuse Jessica, cu gândul la o anumită persoană. Mă bucur că totul s-a sfârșit cu bine.

– Da, încuviință Jeannie și fiindcă nu mai adăugă nimic, Jessica o îndemnă să vorbească:

– Spuneai că ți-a venit o idee. Ai de gând să faci ceva în sensul ăsta?

– Ah, nu, în nici un caz, doamnă doctor, zise femeia, incremenind la gândul că așa ceva s-ar putea întâmpla. Totuși, vreau să dau o mână de ajutor. Toți suntem atât de entuziasmați! Nu sunt deloc talentată... nu știu nici să pictez, nu mă pricep nici la olărit, dar mă-ntreb...

– Da, spune!

– N-aveți cumva nevoie de cineva care să țină lucrurile în ordine și să scrie scrisori? Asta pot s-o fac. Înainte să-mi dau demisia ca să mă ocup de mama, am făcut muncă de birou și... Se opri când Jessica se aplecă peste masă bătând din palme bucuroasă.

– Ar fi grozav! Sigur că avem nevoie de cineva care să se ocupe de treburile administrative. Ești o adevărată mană cerească!

Surprinsă de o asemenea comparație, Jeannie nu putu să nu se bucure puțin.

– Sunteți sigură... dacă fac vreo greșeală...

Jessica îi alungă temerile.

– Toți facem greșeli, dar sunt convinsă că ai să te descurci. Când vrei să-ncepi treaba?

– Mama are o vorbă: nu lăsa pe mâine ce poți face azi.

– Măcar în privința asta are dreptate. Poți lucra aici în birou cât sunt plecată. Deja am trimis scrisori celor care pot mediatiza organizarea expoziției în rândul pacienților și al rudelor lor și am trimis reclame în revistele de specialitate. Am primit deja răspunsuri, așa că am să te las pe tine să le clasezi și să te ocupi de asta cum știi mai bine.

Jeannie se uită cu îndoială la teancul de hârtii împrăștiate pe un scaun și pe jos, într-un colț al încăperii.

– N-ar fi bine să le iau de-aici și să mă uit prin ele?

– E foarte bine. Jessica era bucuroasă că femeia își înfrânsese timiditatea și-și făcuse curaj să-i facă propunerea aceea. Mai târziu vom stabili programul care îți convine, dar să-mi spui dacă crezi că e un volum de muncă prea mare pentru tine.

– Dacă sunt lăsată în pace și nu mă mai bate nimeni la cap, probabil că am să mă descurc. Și schiță un zâmbet, primul pe care Jessica i-l vedea pe buze. În momentul acela știu că avusese o idee grozavă cu organizarea expoziției, indiferent de părerea celorlalți.

– Dacă ești sigură... Mike Knight nu părea prea convins când Jessica îi explică despre ce e vorba.

– Ar putea fi exact ceea ce are nevoie. Din cauza mamei ei și-a pierdut încrederea în sine și asta poate fi șansa ei să și-o recapete. Această preocupare o va face să se simtă utilă...

– Atâta vreme cât nu va face greșeli.

De ce era atât de pesimist? Jessica simți că se enervează, dar se strădui să-și păstreze calmul.

– Am s-o supraveghez îndeaproape, dar cred că sub masca timidității se ascunde un om competent.

– Atâta vreme cât nu se suprasolicită și nu devine agitată.

– Sunt sigură că se cunoaște destul de bine ca să știe când să se oprească.

– Bine, m-ai convins. Vom vedea ce-o să mai fie, încuviință el zâmbind, dar asta mai mult o enervă.

Nu era obișnuită să i se verifice deciziile. Îi povestise lui Mike, așa cum avea să-i anunțe și pe ceilalți, că Jeannie se va ocupa de această treabă și nu se așteptase ca el s-o trateze de parcă acordul lui trebuia obținut în mod special. Era o profesionistă și știa ce era cel mai bine pentru Jeannie. Oricât de entuziasmată ar fi fost în ce privea organizarea expoziției, n-ar fi pus vreodată în pericol sănătatea vreunui pacient.

– Cu expoziția merge bine, nu? o întreabă el și Jessica avu impresia că încearcă să lungească discuția, dar nu că l-ar fi interesat răspunsul.

– Da. Și se lansă în detalii, dar Mike o întrerupse brusc.

– Voi afla amănuntele la întrunire. Atunci de ce m-ai mai întrebat? se gândi ea abținându-se s-o spună cu voce tare. Participi cu vreo lucrare?

Întrebarea o luă prin surprindere.

– Eu? Nu, nu știu să pictez. De ce mă-ntrebi?

– Credeam că de-asta te agiți atât de mult.

– Nu, mi-am zis doar că e o idee bună.

– Și ce câștigi din afacerea asta?

– Trebuie neapărat să câștig ceva? De ce să n-o iau doar ca pe un lucru util?

– Dar e o muncă titanică.

– Nu e nevoie să te implici.

Mike rămase surprins și părea ofensat.

– Nu asta am vrut să dau de înțeles. Mă gândeam doar... Dar Jessica nu mai află la ce se gândește pentru că sună telefonul și ea ieși imediat din biroul lui.

La capătul coridorului îl zări pe Hughie care stătea aproape lipit de perete și se legăna pe călcâie. O clipă, Jessica avu impresia că se dădea cu capul de perete, apoi își dădu seama că nu-l atingea și că nu era rănit. Se apropie încet și-l auzi îngânând o melodie ale cărei

cuvinte nu le înțelese, dar Hughie părea nervos și nu dădea nici un semn că ar fi recunoscut-o. Jessica se gândi că în după-amiaza aceea trebuia să-l consulte neapărat, să stabilească dacă i se întâmplase ceva deosebit care-i putuse declanșa criza. Știa că persoanele cu schizofrenie fac mai greu față stresului și că o stare tensionată puternică poate duce la recidivă sau la exacerbarea simptomelor. Va încerca să facă ceva înainte ca starea lui să se agraveze, în primul rând schimbarea medicației. Graham, care apăruse între timp, nu găsi nimic neobișnuit în comportamentul lui Hughie și, după ce-i șopti câteva cuvinte, îl conduse în cabinetul de terapie în grup. Notându-și în minte să discute mai târziu cu Graham, Jessica intră în biroul ei.

Întrunirea de miercuri din pauza de prânz îi aduse lui Mike o altă surpriză când în sala de mese intră unul dintre șefii contabili.

– Harry! Ce cauți...? Dar nu-și sfârși întrebarea că bărbatul în vârstă își trase un scaun și se alătură celorlalți.

– Am grijă de bani, îi răspunse el lui Mike, deși lucrul era evident. Jessica, pe bună dreptate, nu vrea să-și asume responsabilitatea ținerii contabilității, așa că m-am oferit să mă ocup de contul deschis pentru organizarea expoziției.

– Nu e cam nepotrivit cu funcția pe care o ai? zise Mike fără să se gândească și, alături, Naomi pufni disprețuitor spre el. Harry Smith doar zâmbi.

– S-ar putea; dar e ceva ce-mi place, în plus, am ocazia să mai ies și eu din birou.

– Cum merge cu pictatul? îl întreabă Jessica, întinzându-i o ceașcă cu cafea.

– Cam greu. Îmi trebuie timp ca să mă obișnuiesc, dar mă bucur că după atâția ani am luat din nou pensula în mână.

– Pictezi un tablou pentru expoziție? Mike părea sincer surprins și Harry râse văzându-i expresia.

– Cred că am să-l numesc „Un șef epuizat” fiindcă exprimă frustrarea celui care trebuie să se descurce conducând un serviciu cu bani puțini...

Mike rămase ca trăsnet, în timp ce ceilalți începură să-și mănânce sandvișurile și să-și bea cafeaua, întrunirea fiind pe punctul de a se sfârși înainte să lămurească toate problemele. Jessica tocmai se pregătea să le strige să facă liniște, când observă că Mike nu avea nimic de mâncare și-i întinse unul din sandvișurile ei.

– Ia unul de la mine.

– Puțin mai târziu.

– Ia-l acum, până nu-l mănânc, insistă ea, spunându-și că poate era unica ocazie în care putea face și ea ceva pentru el.

Mike luă sandvișul mulțumindu-i cu un zâmbet, iar Jessica simți că se prăbușește tavanul peste ea, văzându-i privirea caldă și buzele senzuale descoperindu-i dinții albi. Inima începu să-i bată cu putere și-și spuse că ar fi dat orice să-l mai vadă o dată zâmbind în felul acela. Zâmbindu-i ei. Amuțise și nu-și mai putea lua ochii de la el. Harry rupse vraja.

– Jessie, ar trebui să continuăm. Nu mai pot rămâne prea mult.

La sfârșitul întrunirii se vedea clar că Mike rămăsese impresionat de ceea ce se realizase până atunci și de suma de bani adunată în acest scop.

– Proiectul e mult mai amplu decât am crezut, îi spuse el la sfârșitul întrunirii, în timp ce mergeau pe hol.

– Totul e sub control, se apără ea. Nu cred că...

– Nu te critic, făceam doar o constatare. Ca să-nțeleg tot ce se-ntâmplă ar trebui să-mi explici pe-ndelete. Și se uită la ceas.

– Acum? îl întrebă mirată.

– Nu, nu acum, spuse el iritat. De parcă s-ar fi așteptat să-i ghicesc gândurile, își zise Jessica, la fel de nervoasă. Dacă tu ai și activități extraprofesionale, eu nu am timp să discut despre ele în timpul programului. Mai bine ne-ntâlnim într-o seară la un pahar, să vorbim detaliat.

– Bine, dacă asta dorești. Surprinsă de replica lui sarcastică, nici măcar n-o putea lua ca pe o invitație. De fapt, ultimul lucru la care se aștepta din partea lui era să-i dea întâlnire.

– Mâine e bine? Jessica încuviință din cap, știind că ar fi fost de acord cu orice i-ar fi propus, dar Mike se încruntă din nou. Nu, nu e bine. Mâine am o întâlnire. Ce zici de... Era clar că încerca să-și aducă aminte când are o seară liberă, dar asta n-o surprinse. După cum arăta, era de la sine înțeles că femeile roiau în jurul lui și că abia prididea să le facă față. Ea ce șansă să mai fi avut? Oh, Doamne, ce idee! Bineînțeles că Mike Knight nu o interesa. E drept că era atât de sexy încât un singur zâmbet o făcea să i se înmoaie picioarele, dar... nu o interesa. Nu avea timp s-o intereseze! Oricum, unul ca Mike aștepta de la o femeie să-i acorde mai mult timp decât avea ea să petreacă cu un bărbat, cel puțin în următorii ani. Și nu credea că e bine să amestece relațiile intime cu cele profesionale. Întotdeauna se sfârșea prost. Întotdeauna apăreau probleme, mai ales când el îți este șef. Ar fi fost un dezastru. Nu, bărbatul acela chiar n-o interesa. În timp ce încerca să găsească argumente care s-o convingă că n-o interesează, își dădu seama că Mike aștepta răspunsul la o întrebare pe care ea n-o auzise.

– Luni e bine? repetă el.

– Ăăă... da... e bine... perfect. Taci din gură, Jessica, vorbești ca o toantă, se gândi ea și probabil că Mike gândea același lucru, fiindcă înainte să intre în birou îi aruncă o privire ciudată. Din ușă, el se întoarse, parcă amintindu-și ceva. Apropo, joi și vineri sunt plecat la Edinburgh, la o

conferință. Ajunsă în biroul ei, trânti pe masă teancul de hârtii și se prăbuși pe un scaun, ridicându-și părul de pe fața îmbujorată de rușine. Probabil că el se întreba ce e cu ea, dar și ea se întreba același lucru. Până luni avea tot timpul să-și pună în ordine gândurile legate de doctorul Michael Knight.

În timp ce-și aranja foile de observație, pregătindu-se pentru consultațiile de după-amiază, părul îi căzu din nou pe față. Trebuie să mă tund neapărat, își spuse pentru a nu știu câta oară.

Avusese noroc. Când o sunase vineri pe Geena, coafeza, aceasta o programase pentru a doua zi. Acum, la prima oră a dimineții, stătea în fața oglinzii, cu părul ud căzându-i în ochi și sorbind cu poftă din ceașca cu cafea, întrebându-se dacă intenționat își montase coafeza acele oglinzi care te făceau să arăți cu cinci ani mai în vârstă. Ba chiar cu zece. Când plecase de acasă nu mai apucase să se fardeze fiindcă primise o scrisoare lungă de la Jo și stătuse s-o citească. Dar n-avea importanță, pentru că imediat ce termina cu tunsul se va urca în mașină și era puțin probabil ca tocmai atunci să întâlnească vreo cunoștință. Își ascunse din nou nasul în ceașcă, întrebându-se unde a dispărut Genna.

— Bună, Jessica. Ce surpriză să te-nâlnesc aici!

Jessica clipi nevenindu-i să creadă. Nu era posibil! Viața era nedreaptă cu ea. Bărbatul se trânti pe un

scaun, gata să-l dărâme. Pe umerii lui prosopul nu arăta mai mare decât o batistă și părea foarte încântat s-o vadă.

– Bună, Mike, chiar că e o surpriză, îi răspunse ea, înăbușindu-și un geamăt și încercând, fără succes, să-i întoarcă zâmbetul. Fata care o ajuta pe Genna trecu repede pe lângă el, grăbindu-se să-i aducă o cafea, în timp ce Jessica se uita posacă în oglindă cum un strop de apă i se prelinge pe nas. Cum naiba nu-l văzuse când intrase? Ud, părul lui blond părea doar mai închis la culoare iar faptul că mantaua din plastic și prosopul abia dacă-i acopereau umerii nu-l urâtea și nici nu-i știrbea din prestanță. În schimb, ea arăta ca o mătă ploată.

Mike luă ceașca din mâna fetei mulțumindu-i cu un zâmbet care o făcu să roșească până la rădăcina părului proaspăt coafat, moment care pentru Jessica însemnă picătura ce umple paharul. Niciodată nu se simțise atât de prost în fața lui.

În clipa aceea Geena se aplecă spre ea cu foarfeca în mână, dar trăgând cu ochiul la Mike, aproape că îi zgârie urechea.

– Bună, sunt Genna. Ești nou pe-aici, nu?

Jessica strânse din dinți văzându-i acel zâmbet seducător îndreptat asupra blondei în fustă lycra mulată pe fese. Scuză-mă, Jessica, voiam să fac cunoștință cu noul client.

– Îl vei pierde pe cel vechi dacă mă mai lași mult cu apa șiroindu-mi pe față, mormăi Jessica și înțelese că Mike

o auzise, văzându-l că zâmbeste în continuare. Am să mor de pneumonie, se justifică, dar știa că el îi citise gândurile.

– Ocupă-te mai întâi de părul ei, se oferi el cu mărimie. În dimineța asta nu prea e în apele ei, nu-i așa?

Ceea ce poate fi interpretat în diverse feluri, își spuse Jessica atunci când Geena îi aruncă o privire scormonitoare.

– Cine e? îi șopti aceasta la ureche când se aplecă să-i scoată o agrafă, dar Jessica scutură din cap. Nu voia să discute cu Genna despre Mike Knight, mai ales cu el de față dar, chiar și după plecarea lui nu-i spuse decât că este un coleg.

Luni dimineța se întâlniseră întâmplător și Jessica nu știuse cum să reacționeze când, râzând, el îi spusese: „Drăguță tunsoare” și-și înfășurase pe deget o buclă din părul ei. De atunci nu-l mai văzuse, iar acum citind primele cuvinte din bilețelul lăsat de el, simți că i se oprește inima în piept. Mike o anunța că nu se puteau întâlni în seara aceea la un pahar, apoi inima îi veni la loc citind în continuare că îi propunea să se vadă mai târziu, să mănânce ceva. Nu era chiar o invitație la cină, totuși însemna că el dorea să... Nu, nu pe ea voia s-o vadă în mod special, ci să afle amănunte despre expoziție și cât timp va continua debandada din spital. Țsta era scopul

„invitației” lui. Îi propusese să se întâlnească la un restaurant care, după câte își amintea, era select și cu prețuri destul de piperate. Treaba lui, își spuse Jessica ridicând din umeri.

– Ce-ai de gând în privința lui Hughie? Graham stătea în prag privind-o îngrijorat. A intrat în criză.

– Da, știu. Hughie nu reacționase la doza crescută de medicamente și avea un comportament din ce în ce mai bizar. Jessica îl invită pe Graham să intre și să ia loc pe un scaun. Povestește-mi.

Hughie prezenta semnele de agravare a schizofreniei. Auzea voci, purta lungi discuții cu ele și devenea din ce în ce mai suspicios și paranoic, evitând contactul cu oamenii fiindcă, așa credea el, voiau să-i controleze viața.

– Am să-l văd mâine dimineață și o să-i schimb din nou doza, îi promise ea.

– Crezi că trebuie internat? o întreabă Graham.

– Nu, dacă-l putem ajuta altfel. Știi că nu-i place să stea internat.

– Da, dar iar are scandaluri cu vecinii. Spune că îi aude prin perete complotând împotriva lui.

– Vorbesc eu mâine cu el, spuse Jessica amintindu-și de câte ori aceștia îl reclamaseră. Altceva?

- Nu, nimic. Acum plec. Vii și tu?
- Mai rămân puțin. Trebuie să fac ordine aici. Și făcu semn cu mâna spre teancul de hârtii de pe birou.
- Bine, noapte bună.

Rămasă singură, Jessica își trecu degetele prin păr, apoi se întinse și își scutură brațele. Rămăsese peste program profitând de liniște să prelucreze la computer niște date ale studiului proiectului de estimare a costurilor serviciilor din spitalul de zi raportate la criterii extraspitalicești. Nu era nevoie decât de o corectă evaluare a necesităților existente, pentru care, însă, nu existau resurse. Tocmai se pregătea să strângă ca să plece la întâlnirea cu Mike când auzi un zgomot. Încremeni ținându-și respirația. După ce toți plecaseră se asigurase că ușile erau încuiate. Cum putuse intra cineva? Să fi rămas ascuns după program și acum ieșea din ascunzătoare? Dar de ce să facă asta? O fi fost vreun nebun periculos! Imediat realizează că mersese prea departe cu supozițiile și încetă să se gândească la nenorociri. Știa prea bine că persoanele cu afecțiuni psihice, în marea lor majoritate, nu erau periculoase. Cel mai probabil, intrusul era un puști teribilist ce-și căuta locul pentru a comite un act de vandalism.

Singurul lucru pe care-l putea face era să meargă să se convingă. Indiferent cine ar fi urcat până acolo, probabil își luase măsuri de precauție că în clădire nu se află nimeni, pentru că nu se ferea să facă zgomot. Sau era mai

bine să rămână pe loc, deși i se părea o lașitate din partea ei? La un momet dat pașii nu se mai auziră și se întrebă dacă bărbatul... precis era un bărbat... plecase. Furișându-se până în capul scărilor, se uită în jur cu prudență.

– Aaah! scoase un țipăt văzând mutra surprinsă a bărbatului.

– Aaah! strigă și el împiedicându-se de treaptă înainte să cadă pe spate.

– Ohh! gemu Jessica realizând cine este și ce se-ntâmplă cu el.

– Ohh! gemu și Mike, frecându-se la cap după ce, în cădere, se lovise de peretele care-l oprise să se rostogolească și mai jos.

– Te simți bine? Jessica se repezi pe scări, de data aceasta speriată ca el să nu fi pățit ceva. Privirea lui Mike vorbea de la sine. Unde te doare? Și de această dată el îi răspunse doar din priviri, apoi se ridică, clătinându-se pe picioare și ținându-se cu mâna de ceafă, ceea ce o îngrijoră și mai mult. Lasă-mă să te-ajut. Și se apropie de el cu palma întinsă, dar se opri în loc când Mike se dădu un pas înapoi.

– Nu, nu te-apropia. Mi-ai adus deja destule necazuri. Ești o adevărată pacoste. Pe unde treci faci prăpăd.

Jessica se trase într-o parte, făcându-i loc să treacă, apoi îi ridică de jos geanta diplomat și-l urmă în sus pe scări. Mai rău de-atât nici că putea fi și inima îi spuse că acum chiar n-o s-o mai ierte. Ce rost avea să-i amintească

faptul că și el o speriasse la fel de mult? Când ajunseră sus, constată cu ușurare că el deja mergea puțin mai bine și că, de fapt, nu se lovise prea tare.

Ajunși în biroul lui, Jessica lăasă geanta din mână, iar Mike se trânti pe un scaun scuturând din cap cu putere, parcă vrând să se dezmeticească.

— Cum te mai simți? îl întrebă precaută, nevrând să-l înfurie din nou. Crezi că e nevoie de o radiografie?

Mormăitul lui Mike exprima exact ce crede despre ideea ei și, în general, despre radiografiile, dar ca să se asigure că se făcuse clar înțeles, adăugă:

— Nu, nu cred că am nevoie de radiografie și da, în clipa asta mă simt groaznic. Am senzația că îmi plesnește capul. Asta voiai să afli, sau vrei să știi și altceva? De fapt, mai e ceva. Mi-am scrântit glezna.

— Îmi pare rău. Nu știam... De fapt, ce căutai aici?

— Voiam să las și să iau ceva, înainte să ne-ntâlnim. Acum, te rog să pleci și să mă lași în pace, înainte să mai faci vreo prostie.

Jessica se strecură afară din birou. Singurul lucru pe care-l dorea în clipa aceea era să se așeze undeva și să plângă. În loc de asta, se duse în biroul ei și-i pregăti o cană cu ceai pe care i-o duse împreună cu două tablete de paracetamol. Îl găsi în aceeași poziție în care-l lăsase. După ce puse cana pe birou, se întoarse să plece când îl auzi mulțumindu-i. Era mai mult decât se așteptase. Cu un singur cuvânt îi redase speranța.

— E chiar atât de rău?

Mike ridică din umeri, oftând.

— Voi supraviețui, dacă la asta te gândești. Și n-am să te dau în judecată!

— Să mă dai în judecată? Pentru ce să mă dai în judecată? Îi strigă intrigată.

— Pentru vătămare corporală, sau cum s-o fi zicând. Ești un adevărat pericol public. Așa cum te-ai furișat pe după colț...

Rănit sau nu, nu-i va permite să-i profereze asemenea ineptii.

— Cine, eu? Tu te-ai furișat înăuntru sperându-mă de moarte și dacă cineva trebuie să fie dat în judecată...

— Jessica, ține-ți gura, zise el la capătul răbdării, ridicându-se amenințător, ceea ce nu făcu decât s-o înfurie. Cine se credea și cu ce drept îi vorbea așa?

— Nu, tu ești cel...

Dar nu mai apucă să continue fiindcă Mike o trase spre el și-i acoperi gura cu a lui. Se părea că era singurul mijloc prin care un bărbat aflat în suferință, nervos și frustrat, o putea face să tacă dar, cum sărutul se prelungea, în câteva secunde se transformă în cu totul altceva. Ușor la început, deveni din ce în ce mai tandru și pătimaș și, fără să vrea, Jessica își puse palmele pe umerii lui, apoi îi încolăci gâtul, în timp ce el o prinse de mijloc trăgând-o la pieptul lui. În brațele lui Mike se simțea

mică, pierdută, dar și protejată. Când limba lui îi desfăcu buzele, Jessica îl mângâie pe ceafă și dădu peste un cucui mare cât un ou.

– Au! Mike o lăasă imediat din brațe și se dădu un pas înapoi.

– Ai un cucui acolo. Ești sigur că nu vrei să te consulte un medic?

– Da, sunt sigur, gemu el, iar Jessica roși amintindu-și ce făceau când îi descoperise umflătura. Apoi observă că și el era puțin roșu la față. Scuză-mă, mormăi Mike. Pune gestul meu pe seama loviturii și a șocului.

– Ăăă... da, se bâlbâi ea, conștientă că n-ar fi vrut să se termine totul într-un mod atât de prozaic.

Mike interpretează altfel răspunsul ei.

– N-am nici o scuză. Nu pot decât să repet că-mi pare rău și să te asigur că de obicei nu agresez femeile.

– Nu-i nevoie să te scuzi. Cred că amândoi am fost șocați. Ce-ar fi să uităm de asta, bine? El încuviință, gemând de durere.

– Cred că ar trebui să mergi acasă. Dă-mi voie să te conduc. Dar panica din privirea lui o făcu să se răzgândească. Cred că ar fi mai bine să chem un taxi. Nu cred că ești în stare să te urci la volan.

Capitolul 5

Taxiul îi lăsa în fața unei clădiri din piatră roșie, situată în partea de vest a Glasgow-ului. Când coborâră din mașină Jessica observă că Mike încă se clătina pe picioare, dar asta nu-l împiedică să-i pună șoferului după ce plăti cursa:

– Nu pleca... doamna nu rămâne.

Jessica se aplecă la geam și-i spuse și ea șoferului, care nu știu ce să mai creadă:

– Poți pleca, îl conduc până în casă.

– Ți-am zis că mă descurc și singur. Și-i deschise portiera.

Zâmbindu-i mioros, Jessica se prefăcu că vrea să intre în taxi dar, când Mike făcu un pas înapoi, trânti portiera la loc.

– Cred că ai nevoie de un consult. Vin cu tine.

Șoferul îi urmărea curios și amuzat.

– Nu, du-te cu taxiul acasă.

– Vreau să mă asigur că te simți bine, îl înfruntă ea cu atâta vehemență, încât în ciuda înălțimii lui, părea să-l domine.

Șoferul, care se distrase destul pe seama lor, își spuse că timpul costă bani și încercă, timid, să intervină:

– Amice, în locul tău aș ceda. E la mintea cocoșului. Și, făcându-i cu ochiul, porni mașina lăsându-i față în față în mijlocul străzii. O clipă amândoi rămaseră amuțiți.

Apoi, pufnind, Mike se îndreptă spre clădire și Jessica se luă repede după el. În fața ușii îi luă cheile din mână văzându-l că nu nimerește yala. Să fie un semn rău? se întreabă ea dar, de îndată ce ușa se deschise și intră în apartament, Mike parcă se mai învioră. Trecând pe lângă ea, intră în salon, aprinse câteva lămpi și se duse să tragă draperiile la ferestre apoi, întorcându-se spre Jessica, rămasă nemișcată în prag, o întreabă, ridicând din sprâncene:

– Și acum?

Îngrozită, Jessica simți un val de căldură inundându-i fața, dar se încurajă spunându-și că totul e în ordine și privi în jur camera decorată în tonuri de bej și maro, cu o puternică notă masculină.

Acest răgaz o calmă pe deplin, sau așa crezu ea, fiindcă vocea nu reuși să și-o controleze când îi spuse pe un ton ușor ridicat:

– Cum adică „și acum”? Nu înțeleg la ce te referi. Oare Mike credea că vrea s-o mai sărute? Deși trupul îi fremăta de dorință, mintea îi spunea că n-ar fi fost bine deloc.

– Haide, intră, parcă făceai gălăgie să ajungi aici... Acum ce mai urmează? Vrei ceva de băut?

Ca să-și recapete controlul Jessica își luă un aer profesional.

– Nu cred că băutura e o idee bună, îi spuse pe un ton rece. Ar trebui...

– Nu voiam să beau. Până și eu știu că nu e o idee bună. Credeam că tu ai avea nevoie de așa ceva. Pari foarte... și făcu o pauză căutând cuvântul potrivit... frământată de ceva.

– Nu mă frământă absolut nimic, zise ea, străduindu-se să-și păstreze calmul. Normal că sunt îngrijorată...

– Da, normal, o îngână el, dar Jessica nu-l luă în seamă.

– ... pentru sănătatea ta. Nu vreau nimic de băut.

– Ești sigură?

– Da, sunt.

Mike oftă trecându-și degetele prin păr și făcu o grimasă de durere când își atinse, din greșeală, cucuiul.

– Jessica, ce se petrece cu tine? o întrebă, intrigat de comportamentul ei ciudat.

– Poftim? Nu înțeleg...

– Mereu dai impresia că intri în încurcături și că ai nevoie de cineva care să te salveze când, de fapt, nu ești atât de neajutorată precum pari. Nu-i așa?

– Nu, nu sunt. Jessica își păstră tonul scăzut, deși ar fi vrut să-i strige în față cuvintele. Nu mă privi ca pe cineva față de care e nevoie să-ți asumi vreo responsabilitate.

– Cu un nume parcă predestinat, vreau să-ți spun că am cunoscut multe femei neajutorate. Tot timpul eram ironizat spunându-mi-se „cavalerul salvator” și altele de genul ăsta. Până la urmă m-am săturat de aceste apelative și de femeile slabe care-și căutau „un erou” să le protejeze. Am fost implicat chiar și în câteva scandaluri care s-au lăsat cu bătaie. Majoritatea aveau probleme cu băutura și-și căutau câte unul de calibrul meu care să le apere, iar eu eram nevoit să ies din situații dificile fără să rănesc pe nimeni. Apoi a urmat episodul cu soția lui Nathan Price.

– Poftim? îl întrebă surprinsă. Pe Rowan Stewart o întâlnise în diverse ocazii și femeia îi plăcuse. Oare ce fusese între ea și Mike? Probabil că pe figura ei se citea ce gândește, fiindcă Mike se grăbi s-o lămurească.

– Nu, nu e vorba de asta. Pe vremea aceea nu era măritată și avea probleme cu niște băieți care într-o zi au dat buzna în cabinetul ei. Eu și Nathan am intervenit și i-am scăpat, pe ea și pe un pacient. De fapt, Nathan s-a bătut cu ei, eu doar am telefonat la poliție dar, bineînțeles, povestea a fost înflorită și am ajuns din nou „cavalerul salvator”. Fata cu care mă-ntâlneam pe atunci a devenit geloasă și, intenționat, a făcut o scenă într-un bar.

Firește că am sărit s-o scap și m-am ales cu un ochi învinețit. De-atunci m-am jurat să nu mai am de-a face cu femei care nu știu să-și poarte singure de grijă.

– Aha! De-abia acum totul îi devenea limpede. Mike o compara cu una dintre acele femei nedescurcărețe, motiv pentru care se și purta atât de distant. Dar ea se descurca foarte bine și singură, doar era profesionistă în meseria ei. Și nu trebuia decât să-l convingă de asta. Dar nu atunci.

Între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare și Mike fu cel care vorbi primul.

– Poate n-ar fi trebuit să-ți spun toate astea.

– Ah, nu, te-nțeleg, spuse Jessica puțin tristă și imediat se gândi să schimbe subiectul. Ar fi trebuit să vorbim despre expoziție, dar nu cred că acum e momentul potrivit. Cel mai bine ar fi să te sui în pat. Și chiar îl vedea în pat, odihnindu-se, dar tonul cu care rostise cuvintele lăsa loc de interpretări. Roșind pentru a treia oară în decurs de câteva minute întoarse capul, așteptându-i replica, dar cum aceasta nu sosi, se uită la el pe furiș, și-l văzu privind-o îngândurat și oarecum mirat.

– Probabil că ai dreptate, fură singurele lui cuvinte.

– Atunci... dacă totul e în ordine... Brusc, simți că abia așteaptă să iasă din casa lui, ca să nu-i mai vadă expresia ciudată din priviri, prea plină de înțeles, prea... De-aș ajunge odată afară, se gândea îndreptându-se spre ușă și, înainte ca el să apuce să mai spună ceva, fugi din apartament, cât mai departe de casa lui și de el...

Din fericire, în partea aceea a orașului circulau întotdeauna taxiuri libere, așa că, un minut mai târziu, cuibărită într-un colț al banchetei, se îndrepta spre casă, unde spera să-și schițeze în minte toate evenimentele din seara aceea. Era păcat că Mike o socotea și sigur își va menține părerea o adevărată pacoste. Nu că ar fi vrut să... Habar n-avea ce voia sau nu. În orice caz Mike o atrăgea, asta era clar, dar nu era nevoie să meargă mai departe. Era un bărbat seducător și-atâta tot. Așa ar fi gândit orice femeie normală. Ei și, mare scofală.

Ceea ce dorea... adică ținea neapărat, era să-i dovedească faptul că era o persoană competentă, care merita susținută pe plan profesional. Ghinionul era doar că de cele mai multe ori intra în bucluc. În general, ăsta era motiv de amuzament pentru cunoscuți, nu de supărare, cel puțin asta credea ea, dar după cele spuse de Mike în seara aceea începuse să se îndoiască. Oare asta îi făcea pe oameni să-și piardă încrederea în ea?

Până atunci atitudinea lor nu o deranjase. Nu făcuse nimic grav, nimic care să pună în pericol viața pacienților. Atunci, de ce acum își făcea probleme? Mike se enerva, ceilalți se amuzau. De fapt ce-o deranja? Faptul că cineva se enerva, sau că acea persoană era tocmai Mike? Sinceră să fie... și de ce n-ar fi fost? Trebuia să recunoască faptul că reacția lui Mike o deranja și asta se-ntâmpla chiar de când se cunoscuseră. Fără să se laude, putea spune că este drăguță drăguță, nu frumoasă dar spontaneitatea o

facea să-și atragă simpatia, nu numai a bărbaților, dar și a femeilor și a copiilor. Totuși, cel mai mult atrăgea bărbații, însă Mike nu reușise să-i cadă în mreje.

Acum înțelegea de ce nu o place. Nu din vina ei. Și înțelesese și mesajul lui: prietenoasă, dar nu exagerat. În momentul de față nici nu avea timp de o relație cu un bărbat, care i-ar fi putut afecta cariera. În plus, un bărbat care-i era și șef pe deasupra, ar fi complicat lucrurile mai mult decât îndrăzne să se gândească. Nu era decât o atracție trecătoare care, curând, va lua sfârșit. Până atunci nu avea decât să-l evite.

Situația astfel rezolvată spre satisfacția ei, Jessica se urcă în pat și așteaptă s-o ia somnul, fără să-și mai facă probleme. De unde să fi știut că va petrece o noapte agitată, cu vise presărate de imaginea unui Mike înfuriat la culme?

Hughie stătea în fața ei, dar numai ca prezență fizică, pentru că mintea îi umbla aiurea.

– Hughie, ce-ai zice să te internezi pentru câteva zile? îl întrebă Jessica, deși nu se aștepta la vreun răspuns.

– N-am nimic, scânci el.

– Ba da, nu te simți bine și trebuie să facem ceva până nu se agravează boala. Se pregătise pentru o confruntare verbală cu Hughie care, de obicei, refuza orice propunere de internare. Acum era la fel dar, în loc să insiste, Jessica

își notă să-i schimbe tratamentul și să atenționeze personalul să-l țină sub strictă supraveghere. Atâta vreme cât el accepta să vină zilnic la spital, va fi ajutat să se mențină pe linia de plutire.

Domnișoară doctor Balfour! Vocea imperativă o făcu să se oprească și, în același timp, să se întrebe cine-i putea vorbi pe un astfel de ton. Când se întoarse, vocea feminină continuă: Trebuie să discutăm ca să punem la punct câteva probleme.

Jeannie! Dacă n-ar fi auzit-o cu urechile ei nu i-ar fi venit să creadă. În timp ce se apropia, Jessica observă că femeia avea un mers mult mai sigur, că se dăduse cu ruj pe buze și era proaspăt coafată. Era uimitor cum sentimentul responsabilității și o slujbă adevărată puteau reda cuiva încrederea în sine. Jeannie arăta mai bine ca oricând, iar acum îi flutura prin fața ochilor mirați un teanc de hârtii, evident foarte preocupată de treaba pe care o avea.

– Domnișoară doctor, trebuie neapărat să triem astea. Pe toți ne-ați pus pe jar.

Din spate se auzi un hohot de râs.

– Așa, Jeannie, pune-o la muncă. Cineva trebuie s-o-mpingă de la spate. Deși vocea lui Mike era veselă, fiindcă nu-l auzise apropiindu-se, Jessica se întoarse să riposteze, dar când îi văzu zâmbetul larg și ochii care sfredeleau, simți

că i se înmoaie picioarele. Pentru că ea îi susținu privirea, Mike încetă să zâmbească și expresia lui deveni serioasă, chiar circumspectă. Ce o fi citit în ochii ei de-l făcuse să reacționeze în felul acela, Jessica nici nu voia să se gândească.

Se părea că nu numai Jessica observase brusc schimbare de pe figura lui, ci și Jeannie care imediat o atribui comportamentului său.

– Scuzați-mă, domnișoară doctor... Știu cât sunteți de ocupată... Nu trebuia să...

Mike interveni:

– Nu te mai scuza atât. Ai primit o sarcină importantă și până acum te-ai descurcat foarte bine. Recunosc din proprie experiență că e greu s-o impulsionezi pe domnișoara doctor Balfour. Dacă tu reușești, toți ceilalți îți vom rămâne veșnic recunoscători. Și, zâmbindu-i seducător femeii care se îmbujoră până în vârful urechilor, se întoarse și plecă, lăsându-le pe amândouă uitându-se după el cum se îndepărtează pe coridor.

– Nu-i așa că e un bărbat superb? zise Jeannie sufocată de emoție și cucerită de farmecul incontestabil al lui Mike.

– Oh, da, superb, încuviință Jessica pe un ton sarcastic evident, încât Jeannie o privi suspicioasă. Jessica îi răspunse cu un surâs amabil, conștientă că trebuie să-și controleze reacțiile în ce-l privea pe Mike atunci când dis-

cuta cu pacienții. Nu numai că nu-și permitea să dea naștere la diverse speculații, dar era și neprofesional și, în primul rând, neloial față de Mike. Nu că ar fi fost ceva între ei. Poate tocmai asta era problema. Trecuseră câteva săptămâni de când hotărâse să-l evite pe cât posibil. Se ținuse de promisiune și constatase cu surprindere cât de puțin simțeau nevoia să se vadă. Deși lucrau ușă în ușă, rareori se întâlneau pe culoar. Bineînțeles că se vedeau să vorbească despre pacienți, despre problemele spitalului și se întâlneau în grupul de colegi și la ședințe, dar atât. Când, totuși, se vedeau între patru ochi, schimbau câteva cuvinte, dar nimic de ordin personal.

La început Jessica se simțise extrem de ușurată, dar după ce trecuseră două, trei, aproape patru săptămâni, începuse să suspecteze că și Mike încerca s-o evite. Dar nu chiar asta voia și ea?

Lângă ea, Jeannie MacPherson tuși ușor.

— Acum aveți puțin timp? Jeannie depășise toate așteptările în munca pentru organizarea expoziției, chiar îl convinsese pe Mike că Jessica avusese „o idee bună”. Am răspuns la cele mai serioase scrisori trimițând formulele de participare, o informă Jeannie, întinzându-i o cutiuță cu cărți de vizită. Aici sunt numele care au trimis obiecte și evidența achitării taxei de participare. Banii îi adună domnul Smith. Și uitându-se pe listă, adăugă: Până acum s-au strâns o sută cincizeci de obiecte și continuă să sosească din toată țara.

– Câte? Jessica nu-i venea să creadă. Primind răspunsul pe care-l sperase, Jeannie zâmbi satisfăcută.

– O sută cincizeci și tot mai sosesc în fiecare zi, repetă ea.

– Unde naiba o să le expunem pe toate? Pentru prima dată de când se angajase să-și pună în practică „ideea” realiza la ce muncă titanică se înhămasse. La început, când își propusese să expună doar câteva tablouri, habar n-avusese cât volum de muncă și câte persoane va implica această acțiune.

– Se va găsi loc pentru toate, acum astea sunt urgențele. Și, încă o dată, îi flutură prin fața ochilor teancul de scrisori.

– Despre ce e vorba? o întreabă Jessica, oftând, știind că acelea erau scrisorile cărora trebuia să le răspundă personal.

– Păi, e o propunere de la doi asistenți sociali care vor să-și interpreteze propriile melodii, și una de la un grup de asistente care au pregătit un număr de mimică. Mai e o femeie care dorește să știe dacă ar avea loc să-și expună sculpturile cinetice și un bărbat care se interesează de sistemul de pază contra incendiilor și de rețeaua de electricitate, fiindcă prin lucrările lui și acum îl citez „vreau să-mi exprim dezaprobarea pentru modul în care societatea îi marginalizează pe cei cu afecțiuni psihice, printr-o operă de artă în care elementul dinamic este focul”.

- Tu ai inventat asta!
- Nu-i adevărat! ripostă Jeannie aproape indignată. Sunt o mulțime de ciudați pe lumea asta. Mie, personal, îmi place ideea cu numărul de mimică, dar bănuiesc...
- Bănuiești corect. Nu avem loc pentru toți, îi explică Jessica simțindu-i dezamăgirea.
- Atunci poate scrieți răspunsurile azi, ca să am timp să le dactilografiez și să le trimit mâine.
- Bine, lasă-mi scrisorile.
- Sper că totul e în regulă. Rose îmi dă și ea o mână de ajutor.
- Cine e Rose?
- Noua pacientă a doctorului James, cea care a luat o supradoză.

Acum Jessica își amintea de femeia care venea la spital de câteva ori pe săptămână, cea care nu putea privi oamenii în față. Poate compania lui Jeannie o va face să vadă lumea cu alți ochi, își spuse după ce se despărți de aceasta.

Imediat își făcu apariția Shona Whyte a cărei sarcină se dezvolta normal în vreme ce ea lupta și cu ajutorul celorlalți, să-și depășească stările depresive, ceea ce, considera Jessica, era un lucru demn de admirat. Acum nu mai avea decât o săptămână până la naștere.

– Arăți foarte bine. Jessica se prăbuși pe unul din fotoliile confortabile din salonul lui Val și-și scoase picioarele din pantofi, bucuroasă că de această dată o spunea fără să mintă. Val, în luna a șaptea de sarcină, părea că înflorește. După accident înțelesese că trebuia s-o ia mai ușor și să se îngrijească.

– Nu același lucru îl pot spune eu. Ce-i cu tine? Arăți obosită. Muncești mult, sau e vorba de altceva?

Jessica scutură din cap, căutând un răspuns care s-o mulțumească pe Val, dar care să nu-i dea de gol zbuciumul sufletesc. Era îngrozită că Val descoperise această schimbare pe chipul ei și se întreabă dacă și ceilalți o observaseră. Până atunci crezuse că poate arăta lumii o față obișnuită.

– Sunt puțin obosită, atâta tot. Expoziția îmi ia mai mult timp decât crezusem.

– Povestește-mi despre ea. Mike zice că...

– Mike? zise ea pe un ton mai ridicat decât normal, ceea ce, era sigură, lui Val i se va părea ciudat.

– A reacționat exact ca tine. Mi s-a părut cam încordat când i-am pomenit numele tău, replică Val, zâmbind cu subînțeles.

– Ce vrei să spui cu asta? o întreabă Jessica puțin tăfnoasă. Între mine și Michael Knight nu e absolut nimic.

– Asta zicea și el, dar eu nu cred.

În clipa aceea, cu o repeziciune care o luă și pe ea prin surprindere, Jessica cedă luptei care se dădea în sufletul ei și ochii i se umplură de lacrimi.

– Jessie...! Ce-i cu tine...? Val părea chiar mai șocată decât ea. Cred că ar fi mai bine să-mi spui ce se-ntâmplă. Deși era pregătită să nege orice, Jessica simțea nevoia să-și povestească cuiva gândurile și sentimentele contradictorii. Nu absolut totul, firește, dar ar fi vrut să afle și o altă părere despre felul în care se purtase Mike cu ea. Și restul, adăuga Val întrerupându-i șirul gândurilor.

– Poftim?

– Absolut tot ce te-a adus în halul ăsta.

Cu obrazii în flăcări, Jessica îi povesti cum o sărutase Mike, care acum o evita. Când sfârși rămase total nedumerită văzând-o pe Val că izbucnește în râs.

– Bietul Mike, nu-i de mirare că era atât de încordat.

– Cum adică „bietul Mike”? Cu mine cum rămâne? Eu sunt cea care nu știe încotro s-o ia.

– Asta am observat și eu. Un pas înainte, doi înapoi, zise Val.

– Mai degrabă un pas înainte și un șut în fund, replică Jessica, gândindu-se la comportamentul lui Mike. Acum de ce mai râzi? o întrebă văzând-o din nou cu gura până la urechi.

– De ce mi-ai povestit despre Mike.

– Dar eu am nevoie de un sfat.

– Nu cred că-ți pot da. Lui Mike nu-i plac femeile care nu știu să se descurce în viață și știi că asta-ți reproșează. În fond, de când v-ați cunoscut, numai de belele ai dat și el te-a scos din toate. De-ar fi spus-o pe un ton compăti-

mitor mai era cum mai era, dar Val părea chiar că se bucură. Dacă asta te consolează, continuă ea, tot ce pot să-ți spun e că nici lui nu-i este prea ușor. Instinctul îmi spune că nu-i ești indiferentă și că încearcă să-și învingă sentimentele.

Jessica nu era pe deplin convinsă, dar Val își susținu punctul de vedere, iar când plecă se simțea mult mai bine și cu o mulțime de gânduri în minte la care trebuia să mediteze.

Graham o prinse din urmă pe culoar și o apucă de braț împingând-o în cabinetul asistentelor.

– Ce naiba...? protestă Jessica atât de indignată și trăgându-și brațul din strânsoarea lui, încât nu-i observă expresia îngrijorată.

– E vorba de Hughie... Tocmai a sunat poliția și...

– Poliția...? Jessica se calmă imediat.

– S-au dus acasă la Hughie. De dimineață s-a luat la ceartă cu vecinii și apoi s-a baricadat în apartament.

– Ar trebui lăsat în pace fiindcă până la urmă iese el afară. S-a mai întâmplat.

– Știu, dar unul dintre vecini a chemat poliția și, probabil, vor acționa în vreun fel. Parcă spuneau ceva de spargerea ușii.

– Dumnezeuule! Am face bine să mergem acolo. Și oftând se uită pe fereastră la vremea mohorâtă de afară.

Oare de ce toate astea se-ntâmplau numai când ploua? Luându-și impermeabilul observă că Graham era deja îmbrăcat.

Graham îi vorbea lui Hughie prin crăpătura cutiei de scrisori și reușise să lege o conversație cu el, dar Hughie era hotărât; nu voia nici în ruptul capului să iasă, sau să lase pe cineva înăuntru.

Vecinii plecaseră când rafalele de ploaie stropiseră palierele, deși acoperite, udându-i și acum, în afară de ei nu se mai aflau acolo decât cei doi polițiști care, cu mutre plictisite, încă mai sperau să spargă ușa.

– Lasă-mă și pe mine să încerc. Jessica îi luă locul lui Graham și îngenunche în fața ușii. Hughie, sunt eu, doctorița Balfour. Mă lași să intru? Doar pe mine. Vreau să discutăm. „Pleacă” rostit de Hughie fu însoțit de câteva înjurături, dar nu se dădu bătută. Te rog, Hughie. Trebuie să vorbim ca să înceteze tot balamucul ăsta.

– Vorbește cu vecinii. Ei vor să mă omoare. Și continuă cu ce-ar fi pățit aceștia dacă ar ieși afară.

Jessica se ridică și se întoarse spre cei trei bărbați exact când o rafală de ploaie o stropi în față. Înghețată, obosită și udă learcă, Jessica își pierdu răbdarea. Răsucindu-se spre ușă se împinse în ea cu atâta forță încât cei trei se dădură un pas înapoi.

– Hughie, deschide blestemata asta de ușă și lasă-mă să intru. Mi-e frig și sunt udă până la piele, așa că... Nu mai avu timp să sfârșească ce avea de spus, că ușa se deschise și Hughie se ivi în prag.

– De ce n-ai spus așa? mormăi el dându-se la o parte să-i facă loc să treacă. Numai ea! se răsti la cei doi polițiști care se grăbiră să intre și ei.

– Totul e în regulă, îi asigură Jessica. Așteptați afară.

– Eu intru, o înfruntă Graham. Deși ploaia nu-l udase prea tare, probabil că mutra lui copilăroasă îi plăcu lui Hughie, fiindcă, doar mormăind ceva, îl lăsă să treacă, după care trânti ușa repede și o încuie în nasul polițiștilor.

Acum, când se aflau cu toții înăuntru, Hughie se calmă brusc de parcă prezența lor acolo îl ajuta să se controleze.

Jessica privi în jur prin cameră și totul i se păru la locul lui în afară de două scaune trase din dreptul ușii. Ce mai „baricadă”!

– Se pare că ai cam întrecut măsura, ce zici? îl întrebă pe Hughie pe un ton familiar și se bucură când el îi confirmă dând din cap.

– Mda... Acum chiar că vreți să mă internați.

– E spre binele tău, nu-i așa? Și încercă să zâmbească, dar văzând disperarea din ochii lui știu că asta nu era o încurajare ci mai degrabă o ofensă. Nu vei rămâne mult acolo, doar până când îți stabilim tratamentul și-i lăsăm pe vecini să se calmeze.

– Mda...

Jessica simțea că îl convinsese, și asta era singura soluție.

– Graham o să te ajute să-ți faci bagajul, apoi te conducem acolo. Nu e nevoie de ambulanță.

– Mulțumesc, domnișoară doctor. Hughie încercă să zâmbească, dar nu reuși decât o grimasă.

Cei doi bărbați intrară în dormitor, iar Jessica ieși să le spună polițiștilor care răsuflară ușurați că totul se sfârșise dar care, totuși, insistară s-o conducă pe Jessica cu pacientul la spitalul St. Mungo.

În dimineața următoare Graham le povestea colegilor incidentul în pauza pentru cafea, dramatizând, totuși, puțin lucrurile. Jessica simțea privirea scormonitoare a lui Mike asupra ei, dar evită să se uite în direcția lui. Peste noapte hotărâse o nouă schemă de tratament pentru Hughie, dar trebuia s-o discute și cu Mike. Îl va anunța printr-un bilețel.

Capitolul 6

Ați putea folosi spațiul ăsta pentru sculpturile care urmează să sosească. Femeia micuță și brunetă se plimba prin sala de mese cu o expresie concentrată. Alison McNaughton avea o galerie de artă și Jessica îi ceruse ajutorul pentru amenajarea expoziției. Domnișoara McNaughton nu-i dăduse decât câteva sugestii, pentru că nu avea timp „să ajute”, dar deja Jessica nu mai era sigură că făcuse alegerea potrivită. Spațiul era impropriu, existau probleme cu dimensiunea culoarelor, lumina era slabă... și lista domnișoarei McNaughton era interminabilă. Acum Jessica nu știa ce regretă mai mult, ideea organizării expoziției sau că o invitasă pe Alison McNaughton să-i dea câteva sfaturi.

Ba știa, cea de-a doua variantă. Cu coada ochiului îl zări pe Mike apropiindu-se și sclipirea din ochii lui albaștri când o văzu pe miniona Alison îmbrăcată toată în

roșu. Pe lângă ea Jessica era ca o prăjină, dar nici când Mike se opri să se prezinte nu se simți mai bine. Lângă el Alison arăta ca o păpușă, iar Mike părea că abia așteaptă s-o înșface și să fugă cu ea. De ce bărbații înalți erau întotdeauna atrași de femeile scunde? Nu era cinstit. Bineînțeles că nici unul din aceste gânduri nu reuși să-i ridice moralul.

— Fruntea sus, domnișoară doctor. Nu poate fi atât de rău. N-o auzise pe Maggie venind și tresări puțin speriată. Nu-i așa? vru femeia să se asigure.

Jessica se grăbi s-o liniștească.

— Sigur, sigur. Mă gândeam la expoziție... cum o vom scoate la capăt...

— N-aveți de ce să vă faceți griji. Va arăta grozav. Stați să vedeți...

— Jessica, poți veni să discuți cu domnul Morris? De data aceasta Graham apăruse fără să-l audă. Nu l-am convins să-mi spună mie ce s-a-ntâmplat cu soția lui. E la telefon și insistă să vorbească cu un medic.

Când ieși din sala de mese îi zări pe Mike și pe Alison discutând aprins lângă peretele unde se stabilise să fie expuse cele mai reușite picturi. Alison îi venea până la jumătatea pieptului și nici Jessica nu știa de ce văzând imaginea aceea simți că îi dau lacrimile.

– Jessica, vreau să-ți spun două vorbe. Cuvintele și tonul pe care fuseseră rostite sunau ca o amenințare pentru Jessica, dar n-avu încotro și-l urmă în biroul lui.

De la discuția cu Val, oscila între a crede, sau nu, dacă îl atrăgea pe Mike și fiindcă de atunci nici să judece logic nu mai putea, prefera să-l evite mai mult ca oricând, lăsându-i bilețele în loc să-i vorbească direct. Mike nu spusese nimic câteva zile și Jessica se gândise că scăpase ieftin și că el era la fel de fericit că redusese la minimum orice contact. Iar acum o chema să stea de vorbă.

– Ia loc, o invită Mike, așezându-se la birou în fața ei, apoi o studie atent, dar în privirea lui nu era nimic senzual ci, mai degrabă, se uită la ea ca la un specimen ciudat. Tocmai când Jessica se întreba dacă acesta era un fel de test, s-o vadă cât se poate abține să nu vorbească, Mike rupse tăcerea.

– Așa nu mai poate continua. Vocea lui era calmă, fără inflexiuni, dar Jessica simți că face eforturi să nu izbucnească. Imediat se gândi că el se referă la bilețelele pe care i le lăsa, însă nu era foarte sigură. Dându-și seama că Jessica n-are de gând să vorbească, își schimbă expresia, de la cea indiferentă de până atunci, la una mai degrabă furioasă și-i împinse în față câteva bucăți de hârtie cu scrisul ei. Înțeleg că nu întotdeauna putem comunica verbal, dar nu crezi că ai întrecut măsura? Trebuie să vorbim... să discutăm despre pacienți și despre problemele

spitalului, și asta nu e suficient. Jessica ridică din umeri și rămase cu ochii ațintiți la mâinile împreunate în poală. Știa că gestul ei putea părea insolent dar, pur și simplu, nu știa ce să zică. Mike avea dreptate, iar ea nu știa ce explicație să-i dea. Îl auzi oftând adânc, apoi spunând: Cel puțin uită-te la mine când îți vorbesc. Nemaiavând ce face își ridică privirea spre fața lui, însă doar pentru o clipă, ca apoi să și-o fixeze pe nodul cravatei de mătase. Trebuie să găsim o cale de rezolvare. Am înțeles că nu mai vrei să lucrăm împreună, dar bănuiesc că nu intenționezi să renunți la slujbă.

Cum adică să renunțe la slujbă? Ce tot bătea câmpii? Jessica se îndreptă din umeri și deveni atentă. Nu mai înțelegea nimic. Adică să plece de-acolo? Nici gând de așa ceva! Asta ar fi pus cruce tuturor planurilor pe care și le făcuse în legătură cu cariera sa. Trebuia să acționeze cumva ca să salveze situația.

– Nu, bineînțeles că nu vreau să renunț la slujbă.

Acum, că în sfârșit vorbise, atmosfera părea mai puțin tensionată și Mike se rezemă de speteaza scaunului, ca în clipa următoare să se aplece din nou peste birou și să-i spună:

– Atunci ce ai de gând să faci?

– Ăăă... trebuie să fac ceva...? Ziceam că am putea vorbi despre... despre lucrurile ce trebuie discutate... și... ăăă...

– Și despre faptul că mă eviți atât de fățiș încât până și pacienții au observat și șușotesc pe la colțuri?

Jessica rămase sincer surprinsă. Și îngrijorată. Indiferent de problemele pe care le avea în legătură cu Mike, niciodată nu dorise ca acestea să afecteze pe cineva, mai ales pacienții.

— Ești sigur?

— Da. Tonul lui categoric o convinse. În fond, de ce nu i-ar fi spus adevărul?

— Nu te evit intenționat, minți ea, dar se părea că Mike nu se mulțumea cu jumătăți de măsură, fiindcă ridică mirat din sprâncene, abținându-se, totuși, de la comentarii. Adică, nu mai mult decât mă eviți tu, decretă ea, acceptându-i provocarea și lansându-și-o pe a sa, ca imediat să vadă fascinată cum fața lui se colorează încet într-un roșu stacojiu, dar admirând, totuși, faptul că în ciuda evidentei stânjeneli, el nu-și mutase privirea de la fața ei.

— Ai perfectă dreptate, recunosc pe un ton ce o făcu să se înfioare, deși n-ar fi putut spune dacă tonul, sau vorbele lui îi provocaseră această reacție. Ultimul lucru la care se așteptase din partea lui era să recunoască faptul că o evita. Am crezut că păstrând o oarecare distanță între noi te voi convinge că am vorbit serios, dar se pare că asta doar a înrăutățit lucrurile. Și am mai crezut că ai înțeles că a fost o greșeală din partea mea și că o putem uita. În timp ce vorbea Mike se ridicase de la birou și se dusesse să privească pe fereastră. Jessica se simțea precum Alice, cea din poveste, când trecuse prin oglinda

fermecată. Îi înțelesese cuvintele, chiar frazele... nu și sensul lor. Dar dacă nu poți uita, poți măcar accepta...?

– Stai puțin, nu-nțeleg despre ce vorbești.

Mike se răsucii cu fața spre ea, cu o expresie uluită.

– Dar... credeam că... Se opri, trase adânc aer în piept și continuă: Poate ar fi mai bine s-o luăm pe-ndelete și să-mi explici de ce mă eviți. Își revenise iar asta n-o ajuta deloc pe Jessica, știind că nu are un răspuns care să-l mulțumească.

– Mai întâi să clarificăm această neînțelegere, spuse ea și știu că câștigă teren, văzându-l că se duce din nou să se uite pe fereastră.

– După ce te-am sărutat am crezut că vrei să-mi dai de înțeles că gestul meu ți s-a părut deplasat, poate chiar că te-am hărțuit, și m-am întrebat dacă nu cumva în preajma mea te simți vulnerabilă. Ți-am lăsat timp să te convingi că așa este... adică ce spuneam mai înainte... că a fost o greșeală și că nu așa obișnuiesc să mă port cu colegele mai tinere.

Jessica trase adânc aer în piept, simțind că i se ia o piatră de pe inimă, mai întâi fiindcă îngrijorarea lui pentru felul în care se comportase îi dovedea că e un bărbat serios, la locul lui, și apoi pentru că această constatare îi dădea ei curaj să vorbească.

– Cred că totul a pornit de la această mică încurcătură. E drept că după seara aceea te-am evitat, dar asta pentru că mă simțeam jenată. Din cauza mea ai căzut pe scări...

– Acum recunoaște, bombăni Mike, dar Jessica nu-l luă în seamă.
– ... iar în privința sărutului, ai dreptate... a fost o greșeală pe care trebuie s-o uităm. Dacă aș putea, îi trecu prin minte, apoi continuă: Văzând că mă eviți mi-am zis că e mai bine să te evit și eu și... uite-așa situația a scăpat de sub control.

– Hmm... mormăi el aruncându-i o privire care spunea că deși povestea ei pare plauzibilă, n-o credea în întregime, dar că nu mai dorea să comenteze. Bine, dacă spui tu... Și ridicând din umeri se apropie de birou și-și puse câteva hârtii în geanta diplomat. Gestul lui îi dădu Jessicăi de înțeles că discuția se terminase, așa că se ridică și se îndreptă repede spre ușă. Dar încă nu era în siguranță. Chiar deloc.

– Dacă totul a fost o neînțelegere, precum spui, ce-ar fi să bem ceva împreună și să punem lucrurile la punct o dată pentru totdeauna?

– Păi... dacă crezi că e necesar...

– Da, așa cred. Vin să te iau la șapte și jumătate. Acum mă duc la St. Mungo și lipsesc toată ziua. St. Mungo era spitalul de psihiatrie unde erau arondați.

De emoție Jessica începu să se bâlbâie.

– Bine... ăăă... să-ți dau... ăăă... adresa...

– Nu-i nevoie. Și făcându-i cu ochiul ieși din birou.

Bine măcar că avea să-l vadă dar, cine știe, poate că întâlnirea va fi începutul unei noi relații între ei, se gândea Jessica ascultându-i pașii coborând în fugă scările.

Când ieși pe culoar fu oprită imediat de Naomi care părea îngrijorată.

— Aici erai? Vrei să vii să stai de vorbă cu Rose? Nu știu ce i-a spus Stuart de a supărat-o atât de tare și nu reușesc s-o calmez.

Într-adevăr, Rose era supărată și agitată, dar încet, încet, Jessica află de la ea ce se întâmplase. Rose suferea de depresie și cu câteva săptămâni în urmă luase o supradoză de medicamente care i-ar fi putut fi fatală. Soțul ei o dusesse repede la spital unde i se făcuseră spălături stomacale. Se pusese greu pe picioare, iar rușinea pentru ceea ce făcuse se adăugase celorlalte probleme pe care le avea. Acum, se pare că Stuart îi spusese că totul era din cauza menopauzei și că se comporta ca o femeie isterică.

Jessică nu-i venea să creadă că Stuart spusese un lucru atât de stupid și periculos, mai cu seamă că nimic nu era adevărat.

În cele din urmă Rose se calmă și acceptă o cană cu ceai, iar Jessica se duse să-l caute pe Stuart pe care-l găsi în cabinetul asistenților. La început negă toate învinuirile, apoi recunosc.

— Și ce atâta tevatură? Toate femeile între două vârste sunt la fel.

Aroganța tânărului o scoase din sărute și începu să urle la el, luându-se la ceartă. Naomi intră trântind ușa în urma ei.

– Ce naiba se petrece aici? Se aude în tot spitalul! Cine știe ce-și imaginează pacienții. Purtați-vă civilizat.

Jessica tăcu imediat, dar Stuart continuă să bombăne.

– Nu te mai purta ca un țânc răzgâiat! Țipă Naomi la el.

Roșu la față, Stuart ieși din cabinet continuând să bombăne.

Jessica se trânti pe un fotoliu și începu să-și maseze tâmpile.

– Crezi...? Nu sfârși restul întrebării, dar Naomi știa la ce se referă.

– Am exagerat eu, dar se putea auzi pe coridor. Ce te-a apucat?

– M-am săturat de obrăznicile lui, de aroganța cu care tratează femeile. Dacă i s-ar fi atras atenția până acum, n-ar fi ajuns să vorbească așa cu pacienții.

– Și te-ai găsit tocmai tu să-l pui la punct? replică Naomi râzând. Hai să bem o cafea ca să ne calmăm.

– Bună idee. Nu știu de ce li se permite bărbaților să lucreze în psihiatrie. Sunt total insensibili... Și uitându-se la Naomi care o privea mirată: Nu mă lua în seamă; am avut o zi îngrozitoare.

După aceea nu mai avu loc nici un incident. Barry, soțul Shoney, o sună s-o anunțe că aceasta tocmai născuse un băiețel. Lăsând totul baltă, Jessica fugi la maternitate să-și viziteze pacienta. Epuizată, dar în cul-

mea fericirii, Shona îi arătă copilul pe care-l legăna la piept. Shona trecuse prin perioada de sarcină fără schimbări majore în starea sa psihică, ceea ce era o realizare de care cu toții se mândreau, iar acum ținea în brațe o nouă viață, copleșită de sentimentul matern. În clipele acelea, Jessica își dorea să-și fi ținut și ea în brațe copilul, copilul pe care nu-l avea. Cu lacrimi în ochi întinse copilul mamei sale, reprimându-și instinctul matern pe care atunci și-l descoperise. Ce altceva ar fi putut face?

La șase și jumătate sună telefonul.

– Ai mâncat? Fără un „bună”, sau măcar să se prezinte, deși i-ar fi recunoscut vocea dintr-o mie.

– Nu, răspunse ea, gândindu-se la omleta care tocmai se ardea pe aragaz.

– Nici să nu mănânci. O să ajung puțin mai târziu și infometat, așa că ieșim să mâncăm undeva. Vin să te iau la opt și jumătate. Și închise, înainte ca ea să mai spună ceva.

În timp ce arunca omleta la gunoi își spuse că în două ore or să i se lungească urechile de foame și-și luă să ronțăie un măr ca să-i umple golul din stomac.

Avea timp destul să se gândească cum ar fi mai bine să se comporte, cum să-i vorbească și cu ce să se-mbrace. Deși nu era vorba nici pe departe de o întâl-

nire romantică, nu voia, totuși, să se îmbrace ca de serviciu. După ce Mike o văzuse de atâtea ori arătând ca naiba, simțea nevoia să arate cât mai bine. Recunoaște că voiai să spui „seducătoare”, își spuse privind-se în oglinda din dormitor. Poate că pantalonii nu erau o ținută tocmai potrivită, deși el nu-i specificase că vor merge la un restaurant select, așa că se schimbă într-o rochie de mătase. Nu, în asta arăta prea elegantă, iar fusta largă pe care o încercă după aceea o cam îngrășa și și-o dădu jos imediat, amintindu-și cum își plimbase Mike privirea asupra coafezei, îmbrăcată în fustă lycra mulată pe corp.

La opt o cuprinse panica. Toate toaletele ei erau ori prea demodate, ori prea elegante, ori prea simple. Nimic nu se potrivea ocaziei. De ce mi-o fi pășând? O fi el cel mai sexy bărbat din câți am cunoscut, totuși mi-e șef și ne întâlnim să discutăm probleme de serviciu... Își spunea nervoasă. Până la urmă tot pantalonii merg cel mai bine. Și își puse din nou pantalonii negri, care i se mulau pe picioarele lungi, și o bluză roșie, vaporosă, a cărei culoare dădea un plus de strălucire tenului și părului ei negru. Cerceii mari și brățara lată din aur ofereau o notă de eleganță toaletei, fără însă a fi ostentativă, dar potrivită oricărui gen de restaurant în care ar fi intrat. Tocmai își refăcea machiajul când auzi soneria.

Jessica era mândră de cum își redecorase apartamentul și, deși nu era totul gata, știa că roșul și bejul se potriveau

foarte bine în hol, de aceea fu puțin dezamăgită când, intrând în casă, Mike nici nu se uită în jur, grăbind-o doar să-și pună haina pe ea.

– Hai mai repede, sunt mort de foame. Era îmbrăcat tot în costumul în care-l văzuse de dimineață și, în timp ce se îndreptau spre mașină, Jessica se gândi că, probabil, nu apucase să mănânce nimic deși, la cât era de solid, ar fi trebuit să aibă mesele regulate ca să se mențină în formă, și că niciodată până atunci nu-l întrebase unde era Range Rover-ul pe care-l conducea când se cunoscuseră, dar nici nu era momentul potrivit să deschidă discuția despre asta.

Localul nu era cum se așteptase, zgomotos și aglomerat, ci unul mic și liniștit, cu un meniu foarte bun. În timp ce studia lista, Mike mușcă dintr-o felie de pâine, iar Jessica nu se putu abține să nu zâmbească. Observând-o, lăsa rușinat bucata de pâine pe masă.

– Scuză-mă, îi spuse, privind cu jind la coșul cu pâine și mutra lui îi sugeră Jessicăi figura unui copil pedepsit pentru vreo șotie.

– Mănâncă, nu te jena de mine.

– Mulțumesc, azi n-am apucat să mănânc decât un măr.

– Nu e de mirare că ești mort de foame.

– Mmm, acum mă simt ceva mai bine, zise el, înghițind ultima îmbucătură. Simțeam că leșin dacă nu mănânc ceva.

– Și ar fi fost o problemă să te culeg de pe jos. O clipă se întrebă dacă nu cumva fusese prea îndrăzneată, ținând seama că și așa relația lor era destul de tensionată, dar se liniști când gluma ei îl făcu să râdă și riduri fine îi apărură în colțul ochilor. Își împreună mâinile în poală, abia abținându-se să nu i le atingă cu degetele și să-i mângâie bărbia fermă.

Crezuse că vor discuta despre probleme de serviciu, despre expoziție, despre orice avea legătură cu meseria lor, nicidecum despre piesa lui Shakeaspeare preferată, despre Pavarotti și Placido Domingo, despre poezie, sau să depene amintiri despre vremurile în care cântau în corul școlii. Jessica nici nu-și mai amintea de când nu mai avusese o conversație atât de interesantă cu un bărbat... un bărbat care avea gusturi asemănătoare cu ale ei.

Vinul făcuse să-i dispară crisparea și inhibiția și-i asculta vrăjită vocea gravă, cu ochii ațintiți la buzele lui senzuale, urmărindu-le mișcarea.

Ar fi vrut să le atingă, cum le mai atinsese când Mike o sărutase. Și mai voia să-i atingă obrazul, iar el s-o sărute din nou, să-i mângâie ceafa și umerii, în timp ce gura...

– Jessica, te simți bine? Vocea lui Mike îi întrerupsese șirul gândurilor. Cu obraji în flăcări luă o gură de vin și aproape că se înecă din cauza nodului din gât.

– Da, răspunse, sufocându-se și cu ochii în lacrimi, dar acum cel puțin avea o justificare pentru roșeața din obraji.

– Ești sigură? Părei cu gândul în altă parte, zise Mike privind-o cu atenție.

– Foarte sigură. Și întoarse repede capul într-o parte, neputându-i susține privirea fără să roșească din nou.

– Acum, că ai început să mă cunoști, nu-i așa că nu-ți mai par atât de rău? Vorbele lui o luară prin surprindere. Până să cazi pe gânduri am avut impresia că ne împăcăm foarte bine. Sper că n-am spus ceva să te supere. Din moment ce el n-avea cum să-i citească gândurile, de ce părea atât de sigur pe sine? Jessica simți că pierde controlul asupra situației și că Mike știa foarte bine încotro să îndrepte discuția. Și nici nu păru surprins că ea nu-i răspunse. Apoi continuă lăsând-o perplexă: Cred că acum ți-e clar că „neînțelegerile” – cum îți place să le numești dintre noi, au apărut fiindcă ne simțim atrași unul de celălalt. Totuși, în situația de față e complicat să facem ceva și cred că amândoi suntem destul de maturi și înțelepți ca să nu dăm naștere la comentarii. Oricum, nu-ți voi mai fi șef multă vreme, așa că nu văd în asta o problemă.

– O problemă?

– Care să ne împiedice să avem o relație intimă.

Capitolul 7

— Domnișoară doctor, unde vreți să pun asta?
— Mai sunt două la parter, să le ducem sus?
— Domnișoară doctor, trebuie să vă mutați biroul din drum.

Jessicăi îi venea să urle. Nici în cele mai cumplite coșmaruri nu se imaginase aranjând în felul acela o expoziție. Biroul ei era ticsit de tablouri, fotografii, sculpturi, vase de lut și multe alte obiecte. Cu două săptămâni înainte de deschidere își regreta „ideea genială”. Acum i se părea cea mai proastă din câte avusese vreodată, iar faptul că toată lumea era încântată și entuziasmată o deprima și mai mult. Dar se părea că cei din jur nu observau că devenise apatică, doar Naomi o întrebase o dată dacă se simte bine.

Trecuseră trei luni de la cina cu Mike Knight și nu-și amintea să mai fi trecut vreodată printr-o perioadă atât de grea. După incredibila lui propunere, rămăsese mută de uimire, Mike luându-i tăcerea drept încuviințare că poate continua să vorbească. Până să realizeze că tăcerea ei nu era un semn de acceptare, ci oroare, se apucase să-i explice, cu sânge rece, că o relație fără obligații era ideală și în avantajul amândurora, întrucât ea îi dăduse clar de înțeles că nu voia să se mărite și nici să aibă o legătură care să-i afecteze cariera și, fiindcă nici el nu intenționa să se însoare, o astfel de relație se putea dovedi reciproc avantajoasă și din punct de vedere profesional.

Cât de prost se simțise știind că dacă el n-ar fi fost atât de pragmatic și i-ar fi adresat un singur cuvânt tandru, i-ar fi acceptat propunerea cu ochii închiși. O duruse faptul că Mike se arătase surprins de refuzul ei, pentru ca apoi să devină sarcastic, acuzând-o că este o prefăcută, la fel ca toate celelalte femei.

— Pretinzi că ești devotată meseriei dar, în sinea ta, îți dorești un bărbat care să te ia de nevastă și să te protejeze. Ei bine, eu n-am să-ți ofer asta... niciodată, îi spuse cu brutalitate.

Amândoi rostiseră cuvinte care n-ar fi trebuit spuse, dar n-avuseseră timp să se acuze reciproc pentru că Jessica părăsise imediat restaurantul luând un taxi spre

casă, iar el, intenționat, plecase în direcția opusă. De atunci, unul față de celălalt se purtau ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cu o politețe rece discutau despre probleme strict legate de spital și pacienți. Cu o singură excepție. Atunci când Val născuse și soțul ei venise la spital, după orele de program, cu o sticlă de șampanie, să serbeze evenimentul. Printre glume și bună dispoziție, Jessica se trezise că se uită la el cu atenție, în același timp observând că și el o urmărește cu o privire gravă. Fără un cuvânt închinase paharul în direcția ei și Jessica îi răspunsese cu același gest. Sorbind din pahar în același timp se întrebase dacă acesta era momentul împăcării și avusese impresia că Mike se îndreaptă spre ea, dar imediat Graham o luase de braț și o dusese în grupul celorlalți și așa scăpase momentul.

— N-o să mai dureze mult, o informă Jeannie, în timp ce căuta din priviri prin biroul ticsit un loc unde să despacheteze ultimele colete. Până la sfârșitul săptămânii trebuie să sosească și restul.

Rezervaseră o săptămână întreagă aranjării exponatelor, dar se părea că va dura mai mult. Acum Jessica credea că nici într-o lună n-ar fi terminat. Cum se vor descurca până la capăt habar n-avea.

– Jessie, poți veni să-l vezi pe Hughie? Eu nu reușesc să-l calmez. Rugămintea lui Graham era ultima picătură ce umplea paharul, dar și „colacul de salvare” ca să nu înnebunească.

Hughie stătuse internat câteva săptămâni până fusese repus pe linia de plutire și acum se întorsese în spitalul de zi. Deși starea lui era destul de stabilă, din nou începuse să audă voci și Jessica se gândi dacă n-ar fi fost mai bine să lase totul baltă, dar când îl văzu pe Hughie vorbind cu pereții, își spuse că indiferent ce simțea, pacienții erau pe primul loc.

Zece minute mai târziu era convinsă că nu se putea ocupa în același timp și de pacienți și de expoziție. Până să se răzgândească, se și afla în biroul lui Mike.

– Dacă nu ai nimic împotrivă... îi spuse uitându-i-se în creștet, pentru că el nu catadicsise să-și ridice ochii din hârtiile de pe birou... mi-aș lua o săptămână de concediu... La ultimele ei cuvinte capul îi zvâcni în sus de parcă l-ar fi plesnit cu biciul.

– Ce să faci?

– Săptămâna viitoare să stau în concediu. Vezi tu...

– Văd foarte bine. Văd că în privința expoziției ți-ai asumat niște obligații care te depășesc. De la început ți-am pus la îndoială aptitudinile organizatorice, dar n-am comentat fiindcă toată lumea era entuziasmată. Acum vii

să-mi spui că vrei o săptămână de concediu. Se pare că atunci când nu faci față unei situații preferi să dai bir cu fugiții, dar vreau să-ți spun...

Stai puțin, doctore Micheal Knight, că am să te fac eu să-ți înghiți fiecare vorbuliță pe care mi-ai spus-o, se gândea Jessica în timp ce el continua să vorbească, din ce în ce mai nervos.

– Cred că m-ai înțeles greșit, îl întrerupse cu brutalitate. Da, vreau să-mi iau o săptămână de concediu fiindcă mi-am dat seama că nu pot pregăti expoziția și, în același timp, să mă ocup de pacienți.

– Adică îți iei concediu, dar vii să triezi lucrările și să aranjezi exponatele?

– Exact! Nici ea nu știa de ce, dintr-o dată se simțea mult mai bine, de parcă i se luase o piatră de pe inimă. Probabil fiindcă, își spuse, având mai mult timp la dispoziție, putea termina treaba mai repede, dar și fiindcă îl pusese cu botul pe labe pe mereu nemulțumitul doctor Knight.

– Nu crezi că asta va produce încurcături? Fiind aici pacienții vor dori să te vadă...

– Nu și dacă am să le explic situația. Oricum, voi sta mai mult în birou ca să sortez obiectele și când mă vor vedea în blugi vor uita repede că sunt aici.

– Hmm, mormăi Mike. Părea destul de sceptic, dar Jessica își zise că nu prea avea de ales. Bănuiesc că știi ce

faci, mai spuse și nu fu nevoie să adauge că nu era de acord cu ideea ei, fiindcă asta se simțea din tonul cu care rostise cuvintele.

În dimineața aceea de sâmbătă, îmbrăcată într-o pereche de blugi decolorați și un tricou lălău și jerpelit și cu părul strâns într-un moț în creștet, Jessica se uita la tablourile rezemate de pereții culoarului. Unele dintre ele erau mai mult decât reușite. Deși, așa cum era de așteptat, majoritatea aparțineau unor artiști profesioniști sau unor persoane cu simț artistic, cele pictate cu stângăcie erau și cele mai sugestive în exprimarea sentimentelor artistului față de lumea înconjurătoare și a impactului acesteia asupra sa.

Spre dezamăgirea ei, sosiseră doar câteva tablouri executate de personalul din spitale, totuși Harry Smith se ținuse de promisiune și expunea tabloul „Un șef epuizat”, o pictură în ulei foarte sugestivă.

— E foarte bun... cine l-a pictat? Vocea lui Mike o luă prin surprindere. Răsucindu-se brusc, scăpă tabloul din mână și, în încercarea de a-l prinde, Mike se zgârie la un deget într-o bucată de sârmă rămasă de la despachetat. Au! țipă scurt și dădu drumul tabloului care îl lovi peste laba piciorului chiar când își ducea la gură degetul plin de sânge.

Jessica i-ar fi putut trece cu vederea cele câteva înjurături, nu și privirea dușmănoasă pe care i-o arunca.

– Jessica... ajută-mă...

De data asta nu-l va mai lăsa s-o acuze pe nedrept.

– Tu ai apărut în spatele meu și m-ai speriat, apoi ai vrut să-mi smulgi tabloul din mână. Ce naiba încercai să faci? Și făcu o grimasă văzând ditamai bărbatul cu degetul în gură, ca un copil, vrând parcă să stârneasă milă.

– Ce-i atât de caraghios? mormăi el scoțând degetul din gură să-și studieze zgârietura.

– Lasă-mă să mă uit, zise Jessica făcând un pas spre el.

– Nu te apropia de mine, îi strigă el sărind ca ars, apoi se îndreaptă cu o mutră ofensată spre biroul lui, ca după câteva minute să apară, ostentativ, cu un plasture pe deget, mai mare decât era nevoie, și șchiopătând. Dar Jessica nu se arătă deloc impresionată.

– Dacă vom continua să lucrăm împreună, va trebui să-mi iau măsuri de precauție.

Era clar că Jessica nu se lăsa ușor impresionată.

– De fapt, ce cauți aici?

– Eu am venit să-mi pun ordine în hârtii. Tu? Credeam că-ți începi vacanța de săptămâna viitoare, nu de azi.

– Speram că azi pot lucra în liniște...

– Și, când colo, ai dat de mine, o întrerupse el, dar Jessica nu-l luă în seamă.

– ... să stabilesc locul fiecărui obiect în parte. Cu atâta lume în jurul meu mi-e greu s-o fac.

– Ia uite ce-i aici! exclamă el arătând în jur. De data asta m-ai convins ce multe mai sunt de făcut. Hârtiile mele mai pot să aștepte... Ce vrei să fac?

– Să faci? Jessica nu înțelegea la ce se referă, sau nu voia să înțeleagă.

– Da, să fac. N-oi avea eu simț artistic, dar te pot ajuta la cărat. Ai scos totul din biroul tău?

– Ăăă... da... adică, nu tot... trebuie să-mi fac o idee... să vedem...

– Am înțeles. Eu am să-ți aduc totul, pe rând, iar tu-mi spui unde să le așez.

O oră mai târziu două șiruri de tablouri stăteau reze-mate de pereții lungi ai coridorului. Mike îi îndeplinise ordinele fără să crâcnească, mutând tablouri dintr-un loc în altul, în timp ce ea încerca să-și facă o idee de ansamblu.

Încercase să-și amintească sugestiile date de Alison, cea cu galeria de artă, dar nici una nu i se părea realizabilă. Acum, din clipă în clipă se aștepta să-l audă pe Mike spunându-i: „Vezi, ți-am spus eu” dar, surprinzător, era extrem de tăcut. De fapt, părea că uitase și de prezența ei și de expoziție și că se gândea în cu totul în altă parte și nu se dezmetici decât atunci când o auzi spunând:

– Asta-i muncă în zadar. Nu mă pricep deloc la cheștiile astea și habar n-am ce-o fi fost în mintea mea când am crezut că sunt în stare să organizez o expoziție de artă. E o rușine...

– N-arată chiar atât de rău, o întrerupse el, încercând s-o liniștească. E drept că multe dintre tablouri nu impresionează prin nimic...

– Știu, știu, dar asta e o parte a problemei. Unele sunt extraordinare, altele, să zicem... bunicile. Îți spun eu... situația e dramatică. Cum să le expun împreună? Am anunțat că nu respingem nici o lucrare, așa că nu se poate renunța la nimic.

– Calmează-te. Mike se apropie și-i îmbrățișă umerii, gest care nu o calmă deloc, dimpotrivă, îi aprinse obraji și-i făcu inima să bată într-un ritm frenetic.

– Am crezut că Naomi îți va da o mână de ajutor să stabilești locul fiecăruia în parte.

Numele colegei sale îi aminti Jessicăi vorbele acesteia: „Am să te-ajut, bineînțeles, dar organizarea expozițiilor nu e punctul meu forte. N-am mai făcut niciodată așa ceva. Tu ești cea care decide”. Ceea ce nu i se păruse încurajator.

– M...da.

– Vrei să spui... Și se depărtă un pas. Trebuia să-mi fi imaginat. Și cine crezi că o să te scoată din încurcătură?

Dacă între timp atmosfera se mai destinsese și crescuse cu câteva grade tensiunea emoțională, acum, deveni iar rece și ostilă.

– Bună dimineata, domnișoară doctor, vă priește vacanța? Maggie se uita la Jessica, legănându-se încet, înainte și înapoi, cu mâinile îndesate în buzunarele vestei lăbărate.

Ideea că Jessica se afla acolo dar că, de fapt, nu se afla, amuzase pe toți pacienții, dar se conformaseră destul de bine noii situații. Vorbeau cu ea, îi mai dădeau sugestii unde să fie pus un anumit tablou, dar nu scoteau o vorbă despre boala lor. Până și Hughie, care ceruse să discute cu un medic, se prefăcuse că nu o vede.

– Sunteți doctor Balfour?

Jessica își îndreptă spatele și se uită în ochii albaștri ai tânărului care, deși nu-l mai văzuse niciodată, i se păru cunoscut.

– Da, eu sunt doctor Balfour. Dacă era ruda vreunui pacient, chiar nu avea timp de el. În plus, blugii decolorați și tricoul lălâu nu erau tocmai ținuta potrivită pentru o astfel de întrevvedere.

– Acum înțeleg despre ce urgență e vorba, zise tânărul zâmbind larg.

– Iar tu ești...? Jessica așteaptă să se prezinte și avu impresia că surprinde în ochii lui un licăr de surpriză.

– Jake.

– Jake?

De această dată surpriza era evidentă.

– Vrei să spui că nu mă așteptai? Expresia dezamăgită, puțin bosumflată, îl făcea să pară și mai tânăr, fără să-i urâtească trăsăturile.

– Ar fi trebuit? O fi fost el tânăr și drăguț, dar ea n-avea vreme de palavre. Singura soluție ca să ducă la bun sfârșit ceea ce începuse era să muncească pe brânci și asta și făcea și nu voia s-o deranjeze nimeni.

– După ce m-ai luat de la treabă, aș fi crezut că... începu el atunci, parcă realizând că nu Jessica îl solicitase, zâmbi din nou și-i întinse mâna. Jake Knight, nepotul doctorului Michael Knight și am venit la rugămintea lui să te ajut.

– Ah, ce bine! Ce altceva ar fi trebuit să-i spună? I-ar fi fost de mare folos s-o ajute la cărat, dar nu era sigură că voia pe cineva să-i stea în preajmă din moment ce nici ea nu prea știa ce are de făcut.

– Văd că l-ai cunoscut pe Jake. Mike ieșise din biroul lui și se îndrepta spre ei, zâmbind. M-am gândit că ți-ar putea da o mână de ajutor...

– Drăguț din partea ta că te-ai gândit la asta... și a ta că ai acceptat, adăugă ea adresându-i-se lui Jake, dar nu cred...

Jake deja nu mai era atent la ea, uitându-se în lungul culoarului spre scări.

– Ce alt spațiu mai e disponibil? Și lui Mike: Parcă spunea ceva de două încăperi mari și... Și o porni pe culoar, așteptându-se, probabil, ca cei doi să-l urmeze.

– Credeam că o să te bucuri... îi reproșă Mike când rămaseră singuri.

– V-am mulțumit amândurora, dar nu cred că pot...

– După cele povestite sâmbătă credeam că experiența lui îți va fi de folos și...

– Care experiență?

– Cum, nu ți-a explicat? o întrebă el făcând pe naivul.

– Nu mi-a explicat și nici tu! Ce fel de experiență?

– Jake a absolvit anul trecut artele plastice. Mama lui e proprietara unei galerii de artă în centru, iar Jake o ajută de mic la treburi...

Dar Jessica nu-l mai asculta.

– Jake... Deja se repezise pe culoar să-l prindă din urmă.

– Ce părere ți-ai făcut? îl întrebă Jessica. Jake o invitase la bodega din apropiere să ia prânzul și să „stabilească strategia”.

– Pe bune?

– Pe bune.

– Sincer să fiu, situația nu e atât de dezastruoasă pe cât credeam. Ai făcut treabă bună până acum și există spațiu suficient. Lumina e cam slabă, dar trebuie să ne descurcăm cu ce avem. Culoarele și casa scării le vom exploata la maximum, așa că va trebui să dăm jos tot ce-ai pus până acum.

– Bine, cum zici tu, spuse ea cu o umbră de regret în voce pentru toată munca ei dusă pe apa sâmbetei.

– Bine? Jake parcă nu se așteptase să capituleze atât de ușor.

– Tu știi mai bine ce e de făcut și voi fi de acord cu tot ce spui.

– Chiar cu tot? glumi el.

– Cu aproape tot, se corectă ea, zâmbind.

– Nu-nțeleg de ce unchiul Mike crede că ești o persoană dificilă, spuse el, exact în clipa în care acesta își făcu apariția.

– Deranjez, sau pot să iau și eu parte la discuția voastră? întrebă Mike și, înainte să primească vreun răspuns, se așeză la masa lor.

Capitolul 8

Următoarele două zile Jessica munci pe brânci, încât seara cădea în pat prea obosită ca să mai gândească, cu atât mai puțin să analizeze schimbarea de comportament pe care o observase la Mike. În timpul aceluia prânz, cel puțin așa i se păruse ei, făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să nu-l lase pe Jake să vorbească. Dacă acesta realizase acest lucru nu lăsase să se vadă, dar îi plătise unchiului cu aceeași monedă, continuând să discute cu Jessica despre expoziție, despre artă în general, până Mike îi lăsase în pace, mormăind la plecare ceva despre unii care mai au și treabă.

Jake îl expediase cu un „pa, unchiule Mike”, care-l făcu pe acesta să se încrunte și mai tare. Și tot încruntat era și când se întorseseră în spital, și cu aceeași mutră asistase și la scena dintre Maggie și Jake, când aceasta își rostise una din bine cunoscutele-i „aprecieri”, după ce-l

măsurase din cap până-n picioare. Mike trecea „întâmplător” pe culoar și se opri să-i asculte verdictul, care păru să-l amuze, dar numai pentru o clipă.

– Ești frumușel, băiete, dar când vei fi bărbat în toată firea o să-l eclipsezi pe unchi-tu.

Jessica se abținuse să nu pufnească în râs, Jake, care nu avea decât douăzeci și doi de ani, era încântat de ideea că ar putea arăta, cândva, mai bine decât unchiul Mike, dar și dezamăgit că fusese tratat ca un copil, iar Mike rămăsese pur și simplu perplex. Văzând-o pe Jessica abia abținându-se să nu râdă, se înfuriase și plecase ofuscăt. Privind în urma lui, Jessica se întrebă de ce îl deranjaseră atât de mult vorbele lui Maggie.

Că Jake știa cum să aranjeze o expoziție i se confirmase de îndată ce se întorseseră în spital. După ce, la sfatul lui, Jessica și câțiva pacienți adunaseră totul de pe pereți, Jake se agitase o bună bucată de timp între parter și etaj, mutând tablouri și, în cele din urmă, îi pusese să facă o rocadă.

După câteva zile Jessica începuse să creadă că Jake va reuși un miracol și că ceea ce se numea o expoziție începuse să prindă formă. Holul larg de la capătul culoarului se transformase în galerie de sculptură, iar pe pereții acestuia erau expuse tablourile de dimensiuni mari. Cu câteva zile înainte de deschidere, Jessica, în sfârșit, răsufla ușurată.

— Hai să ieșim să mâncăm ceva, o merităm din plin. În ultimele zile Jake nu-și permisesese decât scurte pauze pentru câte un sandviș, iar Jessica abia aștepta să lase jos uneltele și, măcar pentru o oră, să iasă din spital. Ea primise sarcina să măsoare tablourile și pereții, să bată cuie și să vadă dacă alinierea este perfectă.

Vremea era din ce în ce mai caldă și Jessica era transpirată și plină de praf din cap până-n picioare, dar gândul la un pahar de vin rece fu de-ajuns s-o trimită imediat să se spele și să se aranjeze înainte să meargă la bodegă.

În timp ce străbăteau parcare, Jessica avu senzația că este urmărită cu privirea și se uită peste umăr, dar nu văzu pe nimeni. Ceva o făcu, totuși, să-și ridice ochii și-l văzu pe Mike la fereastra biroului lui și, deși era prea departe ca să-i distingă expresia, din poziția capului și a umerilor își dădu seama că era încordat.

— Ce bine că mama ta s-a putut dispensa de tine, spuse Jessica după ce luă o gură de vin din pahar.

— E o perioadă când la galerie nu e prea mult de lucru. Jessicăi încă i se părea ciudat că atunci când discutaseră despre expoziție Mike nu-i pomenise că are o soră. Dacă voia să păstreze secretul despre familia sa, de ce, până la urmă îl adusesese acolo pe Jake? Ar fi vrut să-l întrebe pe acesta, dar nu știa cum să abordeze subiectul. Nu știu de

ce Mike nu ne-a solicitat ajutorul până acum, mie sau mamei, îl auzi spunând, parcă ghicindu-i gândurile. Se părea că Jake nu se ferea să comenteze ciudăţeniile unchiului său şi Jessica observase că evita să-i spună „unchi” când vorbea despre el.

– Poate credea că până la urmă o să mă descurc singură. Nu era nevoie ca Jake să se înece cu berea şi nici să facă ochii mari cât cepele ca să-şi dea seama că asta era puţin probabil. Bine, bine, nu e cazul să faci mutra asta, zise puţin iritată. Ce era cu bărbaţii din familia Knight că amândoi o credeau incompetentă?

– Atunci, de ce crezi că m-a mai chemat să vin aici?

– Pentru imagine, nu crezi? Marele doctor Michael King a salvat din nou situaţia scoţând din încurcătură o femeie care se credea atât de deşteaptă încât să se poată descurca de una singură.

Jake îi luă din mână paharul cu vin şi-l puse pe masă.

– Jessica, uită-te la mine, îi spuse pe un ton la fel de serios ca şi expresia feţei. Cred că ar trebui să ştii ceva despre Mike... Sau, poate nu. Dacă nu ţi-a spus nimic o fi avut vreun motiv. Tot ce-ţi pot spune eu e că, în afară de mama, toate femeile din familie au fost... cum să le zic... cam nepricepute, iar bărbaţii şi-au format păreri preconcepute despre femei în general. Îmi amintesc că eram puşti când Mike mi-a spus să n-am încredere în astfel de femei.

– Se pare că nu i-ai urmat sfatul, replică ea pe un ton ironic, amintindu-și cum o pusese la treabă întreaga săptămână.

– Când o vei cunoaște pe mama ai să înțelegi de ce. E o femeie foarte întreprinzătoare iar tu, dacă vrei să mă asculți... și o vei face vrând-nevrând, demonstrează-i lui Mike cum ești în realitate. Deja a început să-și schimbe părerea despre tine.

– Nu știu la ce te referi. Roșie la față, Jessica întoarce capul într-o parte, dar apucă să-l vadă rânjind cu gura până la urechi.

– Eu cred că da. Altfel, repet, de ce m-ar fi adus aici?

– Nu, n-ai cum să-nțelegi. De când ne-am cunoscut n-am făcut decât să-i întăresc convingerea că sunt o neîndemânatică. Dar, în fața perspicacității lui Jake, se părea că este inutil să-și ascundă atracția ce o simțea pentru Mike. Ceva, însă, îi spunea că poate avea încredere în discreția lui.

– Nu-ți rămâne decât să-i dovedești contrariul, zise Jake cu optimismul tinereții care-l făcea să creadă că totul e foarte simplu.

– Ce-ar fi să te duci acasă și să te pregătești pentru diseară? Arăți ca naiba. Știa și ea că e obosită și murdară, iar faptul că Mike i-o spusese pe șleau nu făcea decât să-i

scadă și mai mult moralul. Probabil că ceva pe figura ei îi dădu lui Mike de înțeles că fusese mai mult decât lipsit de tact, fiindcă adăugă: Ai muncit foarte mult, dar ai făcut o treabă excelentă. Ar fi păcat să lipsești la vernisaj pe motiv că ești prea obosită.

– Dar mai sunt...

– Ne descurcăm noi, insistă el. Epuizată psihic și fizic, Jessica abia aștepta să ajungă acasă și să stea întinsă măcar o oră înainte să se întoarcă să officieze ceremonia de deschidere. Stuart poate da și el o mână de ajutor pregătind paharele și vinul. Jessica oftă adânc. În ultima săptămână Stuart se remarcase prin absență, tocmai atunci când orice ajutor era binevenit și, deși nu se așteptase nici la sprijinul colegilor, ei având alte treburi, cu pacienții, toți trecuseră să ajute când aveau o clipă de răgaz. Stuart, în afară de câteva „sfaturi” pe care i le dăduse când știa că nu-l aude nimeni, nu prea trecuse pe-acolo.

– Du-te acasă, Jessica. Tonul lui Mike era atât de blând, aproape tandru, încât ea nu se mai putu împotrivi. Când să iasă îl mai auzi spunând: Vin să te iau la cinci și jumătate. Jessica se întoarse cu fața spre el, surprinsă, dar el doar îi repetă: Hai, du-te acasă.

E uimitor ce minuni poate face o baie lungă și fierbinte în spumant parfumat, se gândea Jessica, înfășurată în

prosopul pufos, așezându-se la măsuța de toaletă să se fardeze. Era prea cald ca să se machieze prea tare, așa că se mulțumi cu puțin rimel pe gene, o umbră de fard pe pleoape și un strop de ruj pe buze, dar petrecu minute în șir răsfirându-și buclele și aranjându-le să cadă lejer din smocul prins în creștet.

Mai mult îi luă până se hotărî în ce se-mbracă. Cu părere de rău fu nevoită să renunțe la rochia transparentă cu imprimeu bej pe fond alb, pentru taiorul din stofă subțire de culoarea chihlimbarului. În fond, era o întâlnire cu colegii de breaslă și ținea la imaginea sa. Totuși, era prea cald ca să-și pună dresul, dar cu piciorul gol parcă s-ar fi dus la plajă și nu știa cât de comod s-ar fi simțit în pantofii bej cu toc înalt. În ultimul moment își aminti de ciorapii lungi cu bandă elastică, pe care nu-i purtase niciodată, și tocmai se admira în oglindă când se auzi interfonul.

Se duse să deschidă la ușa și o lăsă ca Mike să poată intra, iar ea urcă în dormitor să-și ia geanta și jacheta. Dar parcă nu se simțea bine în ciorapii aceia și parcă elasticul era cam larg. În timp ce cobora la parter se gândi să invoce o scuză ca să se întoarcă să se schimbe, dar Mike, care nu mai intrase, o aștepta afară cu portiera deschisă și bombănind că ar trebui să se grăbească dacă voiau să ajungă la spital înaintea invitațiilor.

Pe la jumătatea drumului, imaginându-se cu ciorapii răsuciți pe picior și căzându-i în vine, se gândi că

trebuie neapărat să facă ceva. Chiar dacă asta nu avea să se-ntâmple, știa că toată seara ar fi stat ca pe ghimpi.

– Ești drăguț să oprești puțin aici? îl rugă pe Mike trăgându-l ușor de mânecă.

– De ce? o întrebă oprind mașina. Fără să-i răspundă, Jessica se dădu jos din mașină și intră în magazinul de la colțul străzii de unde-și cumpără o altă pereche de ciorapi, sperând să-i vină bine, și pe care-i strânse în pumn înainte să se așeze lângă el. După ce intră în trafic Mike o privi cu coada ochiului. Vrei să-mi spui și mie ce se-ntâmplă? Jessica roși și scutură din cap și el nu mai insistă. Bine, îmi povestești mai târziu.

După ce se schimbă, Jessica se duse lângă Mike să întâmpine invitații. Vinul se servea la etaj și toți erau îndrumați să meargă acolo, unde Naomi îi aștepta să le înmâneze catalogul expoziției și să-i îndemne să bea.

Jessica expediase câteva sute de invitații, începând cu forurile de specialitate, până la departamentul de sănătate, spitale de psihiatrie, medici de la St. Mungo, șefi de secție, consilii locale, oameni de artă, și potențialii sponsori pentru spitalul de zi. Fuseseră invitați toți pacienții din spital care aveau expuse lucrări, sau care ajutaseră la aranjarea expoziției, dar puțini dintre ei veniseră și aceia se plimbau printre oaspeți laudându-și lucrările.

O mare parte din exponate fuseseră puse în vânzare și Jessica nu mai prididea cu lipitul bulinelor roșii pe cele reținute și încasând cecuri de la persoanele care, probabil, veniseră mai mult din curiozitate și care, astfel, încercau să-și atragă considerația celorlalți.

– Bravo, Jessie!

– Felicitări, Jessie.

– Ai făcut o treabă grozavă, doctor Balfour.

– Splendidă, draga mea.

Laudele o copleșeau și Jessica știa că succesul era garantat, însă, în discursul său îi atribui lui Jake toate meritele, neuitându-i nici pe cei care munciseră din greu, dar toată lumea știa că ideea îi aparținuse și că numai datorită entuziasmului ei fusese pusă în practică.

Jake, arătând foarte șic îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, părea încântat de ceea ce realizase, fără însă a încerca să-i fure din succes. O prezentă lui Forbes, tatăl său, care semăna foarte bine cu Mike, doar că era mai în vârstă și nu atât de înalt și mamei, Caroline, o femeie micuță, foarte blondă, cu un aer delicat, dar cu o personalitate puternică, și care nu părea să se lase dominată de statura bărbaților din familia sa.

Hughie, care dintr-o dată părea că nu mai aude voci, stătea în fața sculpturii pe care o expusese, o reprezentare abstractă a viziunii sale asupra ideii de „tratament”, atrăgându-și un public curios și respectabil.

Roșie la față de emoție, Jeannie se învârtea printre invitați cu un pahar de vin în mână, asigurându-se că primiseră cataloage și îndemnându-i să semneze în cartea de onoare a expoziției. Se comporta normal, dar cel mai benefic era faptul că părea foarte fericită. Când șeful departamentului de sănătate i se prezentă și o felicită pentru munca depusă, Jeannie se îmbujoră și mai mult.

– Nu cred că și-a dat seama că sunt pacientă, îi șopti îngrijorată Jessica.

– Ce contează? Ai făcut o treabă bună, așa că acceptă felicitările și simte-te bine.

– Ai dreptate, îi răspunse aceasta mai sigură de sine și, înainte ca Jessica să mai adauge ceva, dispăru în mulțime.

Jessica se trezi înconjurată de reporteri și fotografi și răspunse întrebărilor inteligent și logic, deși habar n-avea despre ce vorbește, apoi i se făcură fotografii lângă câte o sculptură sau tablou și una alături de Mike în timp ce se uitau la un colaj făcut din pachete de țigări. Bineînțeles că singura femeie fotoreporter ținuse neapărat să aibă o fotografie cu Mike!

Dar ce o interesa pe ea? Era prea amețită ca să-i mai pese de ceva. Băuse câteva pahare cu vin pe stomacul gol, ceea ce, pe lângă euforia succesului, o făcea să se simtă de parcă ar fi plutit.

– Vino, hai să mergem. Mike o prinse de mijloc, ținând-o să nu se clatine pe picioare.

– Nu pot pleca. Trebuie să rămân până la sfârșit ca să fac ordine. Limba i se împleticea și abia articula cuvintele.

– Au rămas doar ai noștri și câțiva medici de la St. Mungo, și nu cred că vor pleca până nu termină vinul. Am impresia că s-ar simți mai bine dacă am dispărea de-aici.

– Dar...

– Fără comentarii. Fii fată cuminte.

– Nu sunt o fată... Începu nervoasă, dar imediat tăcu văzându-i privirea încruntată.

Fără să mai scoată o vorbă se lăsă condusă la mașină și după zece minute intrau într-un restaurant din centrul comercial.

– N-ai mâncat aproape nimic toată ziua și băutura te-a amețit repede, i-o luă Mike înainte, ca ea să nu protesteze din nou și Jessica hotărî că n-are rost să se certe cu el tocmai în ziua în care expoziția avusese un succes atât de mare.

Mai târziu nu-și mai amintea ce mâncase, doar că Mike îi umplea tot timpul paharul și că râseseră mult. Îi povestise până și istoria cu ciorapii și, deși el se distrase imaginându-și ce s-ar fi întâmplat, în cele din urmă tot clătinase din cap a resemnare.

– Numai ție ți s-ar fi putut întâmpla așa ceva, îi spusese râzând, dar Jessica surprinsese în tonul lui o notă sarcastică.

Vag își mai amintea și cum ajunsese acasă, cum Mike o ajutase să urce scările și o împinsese pe un scaun, după care se dusese la bucătărie să prepare cafeaua.

– Dormi pe tine, îl auzise ca prin vis și protestase mormăind ceva. Nu voia ca el să plece, dar Mike o ridicase de pe scaun. Du-te la culcare, Jessica. Nu-i nevoie să stai după mine.

– Nu... gemu ea și, clătinându-se pe picioare se aplecase în față cu o clipă înainte ca el să se dea un pas înapoi. Ca să nu cadă, se agățase de el, întinzând mâinile să-l prindă de umeri. Mike o cuprinsese în brațe și o sărutase apăsător ținându-i capul de ceafă ca să-și poată strecura limba între buzele ei și făcând-o să i se înmoaie picioarele.

Ridicând-o în brațe ca pe un copil, o dusese în pat, dar Jessica nu mai voise să-i dea drumul.

– Succesul și băutura te îndeamnă să iei decizii pripite, așa că hotărăsc eu în locul tău. Culcă-te, Jessica.

– Dar...

– Măine ți-ar părea rău și, oricum, când va fi să facem dragoste pentru prima oară, vreau să fii trează.

Și, înainte ca ea să apuce să spună sau să facă ceva ca să-l rețină, el ieși din dormitor.

A avut dreptate, se gândea ea a doua zi dimineața, sorbind din paharul cu suc de portocale.

Azi mi-ar fi părut rău și aș fi zis că nu știam ce fac. Dar asta nu însemna că încă nu regreta că o lăsase singură.

Toată dimineața așteptă ca el să-i telefoneze fiindcă, după cele întâmplate, era sigură că va suna. Dar el nu o căută nici în ziua aceea, nici a doua zi.

În schimb, Jake îi telefonă și se felicitară reciproc pentru succesul expoziției. La insistențele lui stabilă să ia prânzul împreună într-o zi a săptămânii următoare, dar discuția cu Jake o făcu să-i fie și mai dor de Mike. Duminică noaptea nu închise un ochi. Acum știa că îl iubește, iar sentimentul o copleșea. Întotdeauna crezuse că atunci când se va îndrăgosti va trăi cele mai minunate clipe din viața ei, dar realitatea era cu totul alta. Sentimentul iubirii îi stătea ca o piatră pe inimă, aruncând-o în brațele disperării.

Luni dimineața constată că situația era mult mai serioasă; Mike nu-i dădea nici o atenție. Singura ei vină pentru ce făcuse era vinul și euforia, dar Mike îi dăduse clar de înțeles că nu-l interesa, iar faptul că îi spusese că vor face dragoste nu fusese decât un vis pe care și-l dorea împlinit.

Capitolul 9

— Aici, soră, asta e pictura mea. Vezi? Scrie „vândută” Bărbatul, cu un aspect neglijent, se postă țănoș lângă tabloul pe care-l pictase, așteptând să fie fotografiat. Probabil că era mai tânăr decât arăta, dar grijile brăzdaseră riduri pe fața lui, îmbătrânindu-l.

Unul dintre lucrurile care îi dădeau Jessie o mare satisfacție era să constate impactul pe care-l avusese asupra pacienților cu probleme psihice faptul de a-și fi văzut lucrările prezentate într-o „expoziție adevărată”, redându-le încrederea în sine și în talentul lor.

— Bei un ceai? o întrebă Graham care se ducea la bufet și se oprise pe culoar să schimbe două vorbe cu ea.

— N-am timp. Soțul doamnei Morris a sunat din nou și cobor să vad ce s-a-ntâmplat.

— O altă alarmă falsă, bineînțeles.

- Știu, dar nu-i exclus ca într-o zi...
- Ai dreptate. Și ridicând din umeri își continuă drumul.

Activitatea în spitalul de zi reintrase în normal, expoziția fiind deschisă numai seara și în weekend, dar existau solicitări din partea spitalelor de a aduce grupuri de pacienți, astfel că două zile pe săptămână, pacienții spitalului de zi deveneau gazde și serveau ceai și fursecuri celor care vizitau expoziția. Originala idee îi aparținea lui Jeannie, care și organizase aceste întâlniri.

Măcar aici am avut dreptate, își spuse Jessica. Jeannie făcuse progrese remarcabile, reușind chiar să-și suie mama într-un taxi și s-o aducă să vadă expoziția. Atunci, doamna MacPherson, cum observase Jessica, nu păruse prea încântată de laudele primite de Jeannie pentru ceea ce făcuse, dar cum Jeannie începuse să-și recapete încrederea în sine, trebuia să aibă o discuție serioasă cu ea privind relația cu mama sa.

– Credeam că Graham e de serviciu în seara asta. Jessica se uita consternată la Mike. Întreaga săptămână reușise să-l evite fără să nască suspiciuni, făcând vizite la domiciliul pacienților.

Personalul spitalului de zi și cel de la St. Mungo făceau de pază și conduceau vizitatorii. De obicei, pe tură era nevoie de patru oameni, alteori doar de doi. În seara aceea doar de doi.

– Am făcut schimb cu el. Spunea ceva de o întâlnire cu asistenta de terapie ocupațională de la St. Mungo. Se pare că s-au cunoscut în tura din weekendul trecut. Crezi că la fel se va-ntâmpla dacă vom sta mai mult împreună? o întrebă el zâmbind cu subînțeleles.

Da, o îndemna inima să spună, nu, o contrazicea capul. Ce i-ar fi răspuns n-avea să știe niciodată pentru că tocmai atunci ușa se deschise și intrară trei puști cam între opt și zece ani.

– Vrem să vedem picturile, se poate? întrebă cel mai mic dintre ei.

O clipă Jessica avu impresia că Mike o să-i gonească, dar acesta încuviință chiar le dădu și un catalog, după care îi îndrumă încotro s-o ia.

– Ar fi mai bine să stau cu ochii pe ei, îi spuse Jessicăi și după ce băgă o monedă „pentru catalog”, în cutia pentru fonduri, se luă după cei trei.

Aproape imediat apăru și o familie de turiști din sud și Jessica începu să le dea explicații despre scopul organizării expoziției.

– Sora mea are probleme psihice și când am văzut afișul ne-am zis că... am putea învăța câte ceva.

Foarte mulți dintre cei care veneau să viziteze expoziția avuseseră probleme psihice sau aveau pe cineva bolnav în familie, iar după ce vedeau picturile unii simțeau nevoia să se confeseze și să-și povestească necazurile. Toți, însă, fără excepție,

lăudau expoziția și munca depusă pentru a face lumea să înțeleagă suferința, incertitudinile și dilemele bolilor psihice.

– O cafea? îi întrerupse Mike șirul gândurilor, punându-i în față o cană cu nes.

– Mulțumesc. Chiar era nevoie să stea atât de aproape? Așezându-se la masă lângă ea aproape că își atingeau picioarele, ceea ce Jessicăi îi stârni o ușoară panică. Unde sunt băieții? Nu i-am văzut plecând, spuse ca să rupă tăcerea stânjenitoare.

– La etaj, dar mai e lume acolo, așa că nu cred să facă vreo prostie. De fapt, am văzut că se poartă civilizat, par chiar interesați de exponate și comentează între ei. Și imediat schimbă vorba, luând-o prin surprindere: Înțeleg că la sfârșitul săptămânii prezinți o lucrare la conferința despre reabilitare. Și, înainte ca ea să apuce să-i răspundă, adăugă: Și eu la fel, așa că ce-ar fi să călătorim împreună?

Conferința urma să se țină la un hotel de pe Coasta de Vest și, deși drumul dura doar vreo oră și jumătate Jessicăi i se părea o veșnicie.

– Ah, eram... Dar Mike nu o lăsa să continue.

– Pe drum vom avea timp să rezolvăm o mulțime de probleme. Habar n-ai câte poți face într-o călătorie cu mașina.

Asta lasă loc de interpretări, se gândi Jessica, dar indiferent care ar fi fost intențiile lui, tot n-ar fi renunțat să plece cu Mike.

Din nou se lăsă o tăcere stânjenitoare, întreruptă de tropăiturile copiilor care coborau scările în fugă. Când ajunseră în fața lor cei trei se opriră.

– V-a plăcut? îi întrebă Jessica zâmbind.

– Îhî.

– Marfă.

Cei doi mai mari se duseră să scrie în cartea de onoare, al treilea rămase pe loc zâmbind încurcat.

– Bunicul vine aici aproape în fiecare zi, îi mărturisi el în șoaptă Jessicăi apoi, parcă speriat că îndrăznise să afirme așa ceva, o zbughi în stradă, urmat de prietenii lui.

Dacă nu pentru altceva, măcar pentru vorbele acelea meritase tot efortul. De abia când Mike, care nu auzise nimic, o privi ciudat, realizează că avea o expresie înduioșată și ochii aburiți de lacrimi dar, oricum, Mike nu părea genul pe care femeile sensibile să-l emoționeze, iar dacă la plecare sperase că o va invita la masă sau să bea ceva împreună, rămase dezamăgită, fiindcă o condusesese doar până la mașină, apoi se îndreptase spre a lui fără să-i mai arunce o privire.

– Ia-o la dreapta. Tot sucind harta pe genunchi, Jessica se chinuia, fără să-i atragă atenția, să orienteze corect mașina prin labirintul de străzi. Și acum tot la dreapta. Mike o privi bănuitor, dar o luă în direcția indicată de ea. Acum fă la stânga.

– Ești sigură?

– Da, sunt sigură, zise ea, încercând să pară cât mai convingătoare.

– Aveam impresia că hotelul e spre vest.

Spre vest? Cum adică spre vest? Până atunci Jessica avusese probleme să nu greșească dreapta sau stânga și habar n-avea încotro era vestul. Tot timpul se căznise să nu uite că nordul era drept înainte.

– Ajungem imediat... cred. Peste câteva minute, după ce mai străbătură câteva străzi, îl anunță brusc:

– La dreapta.

– La dreapta? De data asta tonul lui era chiar sceptic și, în loc s-o ia pe unde îi spusese Jessica, opri mașina la bordură și, fără o vorbă, scoase din buzunar schița cu drumul spre hotel, trimisă de organizatorii conferinței, o studie cu atenție, după care întoarse mașina și porni exact în direcția opusă.

– N-ar trebui s-o luăm la stânga? îl întrebă Jessica la un moment dat, arătând cu mâna în dreapta.

Mike opri din nou mașina, dar acum se întoarse cu fața spre ea privind-o serios.

– Jessica, oi fi tu bună la altele, dar cu simțul orientării ești la pământ, așa că fii drăguță și ține-ți gura.

Tăcând mâlc se lăsă condusă și imediat ajunseră la destinație. Într-adevăr habar n-avea să se orienteze și dacă Mike s-ar fi luat după ea, ar fi căutat hotelul mult și bine.

Sorbind din paharul cu vin Jessica încerca să definească exact ceea ce simțea și singura concluzie la care ajunsese era aceea că era și supărată și dezamăgită, toate la un loc.

Într-adevăr, vorba lui, pe drum rezolvaseră o mulțime de probleme, discutând propunerile pentru reorganizarea sistemului serviciilor la domiciliul pacienților, Jessica luând notițe pentru raportul pe care Mike urma să-l înainteze organizatorilor. Însă, îndată ce ajunseseră la hotelul unde se ținea conferința, el nu-i mai dăduse nici o atenție.

Camera lui Mike era la câteva uși distanță de a ei, dar destul de aproape ca ea să-i observe expresia malițioasă când o așteptase să-și deschidă ușa. Deși nu făcuse nici un comentariu, Jessica știa că și el se gândește la scena similară petrecută la hotelul din Londra. Cu obraji în flăcări, răsuflase ușurată de-abia când se văzuse în cameră.

Apoi, pe terasa barului se întâlnise cu câteva cunoștințe, dar nu dăduse atenție zvonurilor despre cine nu va veni și cine nu venise încă. Fără să-l vadă sosind, știuse când Mike apăruse pe terasă și fu dezamăgită că nu se opriese la masa lor, apoi simțise ca un cuțit răsucindu-i-se în inimă când de la masa la care el tocmai voia să se așeze, sărise în picioare o blondă care se repezise să-l îmbrățișeze. Dar asta nu durase decât câteva secunde, până să-și dea seama că femeia nu era alta decât Rowan Stewart, iar bărbatul cu care dădea mâna Mike,

soțul acesteia, doctorul Nathan Price. Jessica își amintise poveștile de pe vremea când era subalternul lui Nathan Price și înțelese că toți trei erau prieteni foarte apropiați. Asta se văzuse clar și din felul cum Rowan Stewart îl luase de mână și-l trăsesese pe scaunul de lângă ea, fără ca soțul ei să obiecteze în vreun fel. Chiar de la distanța aceea, Jessica le observase și schimbul de priviri, priviri care exprimau limpede că în afară de ei parcă nimeni n-ar mai fi fost în jur. Deși roasă de invidie, asistase neputincioasă la scena aceea, fără să se clintească de pe scaun.

Spre disperarea ei îl zări pe Johnny Blair, apropiindu-se de masa la care stătea ea. Johnny era unul dintre farmaciștii care participau la conferință, un tip libidinos, cu pielea moale, albă, prea îngrijită, cu părul prea lins și costume prea bine croite, iar pe ea, cel puțin, vederea lui o făcea să i se zbârlească părul la ceafă. Bărbatul se așeză pe scaunul de lângă ea, atingându-i ca într-o doară brațul și genunchiul. Unora, purtarea lui li se părea o glumă inofensivă, dar existau femei care îl reclamaseră, totuși asta nu-i schimbase comportamentul. Ceea ce o surprindea pe Jessica era că femeile cu care lucra se împăcau bine cu el. Faptul că aborda femeile în văzul tuturor era folosit drept scuză pentru comportamentul său care nu putea fi cotate drept „hărțuire sexuală”; atâta timp cât n-o făcea pe la colțuri. Cine știe, asta o fi fost felul lui de a fi. Poate chiar așa era și dacă ea s-ar fi apucat să facă scandal, ar fi fost

etichetată ca „femeie cu probleme”, Johnny s-ar fi amuzat pe seama ei și, când nimeni n-ar fi auzit, i-ar fi zis că e frigidă.

Acum stătea mult aplecat spre ea și-i făcea o curte asiduă. Cum naiba să scape de el? Dacă Mike ar fi fost cu ei la masă, s-ar fi simțit mai în siguranță.

O mână puternică o strânse de braț și stropi din paharul cu vin se împrăștiară pe jos. Și pe pantofii lui Mike. Dar el păru să nu observe.

– Mergem să mâncăm?

Dar Jessica n-apucă să-i răspundă fiindcă el deja o trăgea spre salonul-restaurant.

– Trebuia să te salveze cineva, nu-i așa? îi șopti la ureche.

Jessica încuviință din cap, fără să scoată o vorbă.

– Ce-i cu tine, Jessie? Mike o privi suspicios. Doar nu-l crezi pe Johnny Blair? Știi cât e de nereserios.

– Poate, însă tu nu trebuie să te iei după el și tot timpul să umbli cu insinuări. În tonul ei era mai mult patos decât ar fi dorit și asta nu-i scăpă lui Mike care, întorcând capul, îl zări pe Johnny Blair prinzând de mijloc o nouă „victimă”.

– Nu mi-am dat seama că te deranjează atât de mult. Poate trebuia... Și se răsuci furios, cu intenția de a se întoarce să se certe cu celălalt, dar Jessica îl apucă de braț.

– Nu, lasă-l în pace.

– Credeam că vrei să-l pun la punct.

– Da, dar nu acum și nu aici, spuse ea, speriată că ar putea isca o scenă. Bineînțeles că la sfârșit tot pe ea ar fi dat vina. Totuși, o surprindea că Mike nu pregeta să se amestece în toată povestea asta. Dacă considera că Johnny Blair era inofensiv, de ce nu-l ignora, pur și simplu?

Amețită de-a binelea, se lăsa așezată la o masă rotundă, apoi se așează și el, ca la câteva clipe să apară și Nathan Price cu soția și să ia loc lângă ei. Ce doi bărbați schimbară priviri furișe, iar Jessica avu sentimentul că Mike plănuise ceva, dar ce, habar n-avea. Rowan se făcu că nu-i observă și aplecându-se prin fața lui Nathan, i se prezentă Jessicăi.

– Știu totul despre tine... de la Mike, adăugă, uitându-se la acesta, care-și făcea de lucru cu șervetul de masă.

Jessica se relaxă treptat, Nathan Price fiind cel care, în ciuda reputației de tip dur și intransigent, destinse atmosfera, făcând-o să se simtă în largul ei și încercând s-o atragă în cohorta sa de admiratoare. Și nu era deloc greu să-i cazi în mreje. Jessica își aminti aprecierile lui Maggie, slăbiciunea acesteia pentru doctorul Price și disprețul față de femeile blonde. Pe Rowan nu părea s-o deranjeze comportamentul soțului ei și Jessica își spuse că probabil era obișnuită cu stilul lui și că nu ea avea ceva deosebit care îl îndemna s-o curteze. Totuși, nu putea să nu se întrebe cum făcea Rowan față acestei situații, însă schimbul de priviri între cei doi îi dădu de înțeles că

puțin le păsa lor de gura lumii. Dar ce o interesau pe ea toate astea? Pe ea Mike o preocupa și nimeni altcineva n-o interesa.

După cină, în timp ce se îndreptau spre bar, Mike aproape că se lipi de ea și la un moment dat o luă de mijloc, conducând-o prin aglomerație. Jessica nu știa cum să reacționeze. Fără să atragă atenția încercă să se îndepărteze ușor de el, dar Mike o urmă îndeaproape.

În mod surprinzător, salvarea veni din partea lui Nathan, care o luă de lângă el, ducând-o la masa la care stătea Rowan, lăsându-l pe Mike la bar să aducă băuturile. Și din nou Jessica se întrebă dacă Nathan alesese intenționat acea masă pe colț, unde a patra persoană n-ar fi avut loc.

– Hai să ne plimbăm. Mike se înghesuise lângă ea pe bancheta îngustă și respirația lui îi făcuse pielea ca de găină, lucru pe care Mike nu putea să nu-l observe.

– Acum? șopti fără să-l privească, dar era sigură că o auzise.

– De ce nu? E o seară superbă, e cald și încă nu s-a-ntunecat.

Jessica se foi pe banchetă, atingându-i piciorul.

– Și cum crezi că o să ieșim de aici? Toată lumea e cu ochii pe noi. Ce o să creadă?

– Că sunt un bărbat norocos. Deși nici un mușchi nu i se mișcă pe față, ochii îi străluceau într-un fel anume, parcă anticipând ce avea să urmeze, făcând-o să se înfioare.

Fără să-i mai pese ce ar putea crede cei din jur, Jessica se ridică de la masă și se îndreaptă spre terasă, fără să privească în urmă. O clipă doar îi trecu prin minte ce or fi crezând Rowan și Nathan, dar tot ea își spuse că cei doi vor înțelege și nu o vor judeca. Fără să se uite înapoi știa că Mike o urmează la un pas.

Afară era cald, dar Jessica se zgribuli, apoi tresări șocată când Mike își trecu brațul pe după mijlocul ei. Se îndepărtară de hotel pe drumul ce ducea spre mare și curând ieșiră din raza vizuală a celor care-i urmăreau cu privirea de pe terasa hotelului, dar știa că nu pot ajunge prea departe mergând prin pietrișul de pe alee.

– Ar fi trebuit să mă-ncalț cu altceva. Astea nu-s făcute pentru plimbare. Și se uită la sandalele din barete subțiri, aurii. M-au costat o grămadă de bani și nu vreau să le stric.

Mike râse pe înfundate și o trase sub un copac.

– Nu te-am scos afară ca să ne plimbăm, șopti el, înconjurându-i mijlocul cu brațele și trăgând-o aproape.

– Dar pentru ce?

– Voiam să fiu singur cu tine. Fiindcă voiam să fac asta. Și, aplecându-și capul, o sărută atât de ușor pe buze încât Jessica deschise ochii ca să se convingă că nu visează. Imediat însă el își apăsă buzele de ale ei, forțând-o să deschidă gura. Strângând-o în brațe își strecură limba printre buzele ei, pătrunzându-i în gura umedă și caldă.

Niciodată nu-i pusese la îndoială abilitățile de bun amant însă, mai mult decât atât, o impresionă la el atenția, înțelegerea și răbdarea cu care o așteptase să atingă orgasmul și faptul că după ce momentul de pasiune se risipi o cuibări în brațele lui întorcând-o pe o parte.

– Nu puteai să iei și tu o cameră cu pat dublu? îi șopti somnoros la ureche.

– Mmm, fu singurul ei răspuns, și începu din nou să se frece de el simțindu-l cum se excită.

De această dată totul se termină mai repede, dar cu aceeași intensitate a plăcerii.

Când Mike îi șopti că trebuie să se întoarcă în camera lui, era prea somnoroasă ca să protesteze, deși n-ar fi vrut să rămână singură. Dar Mike avea dreptate și nici ea nu voia să fie văzut ieșind dimineata din camera ei, în plus, nici unul din ei nu s-ar fi putut odihni cum trebuie în patul îngust. Așa că îl lăsă să plece știind că aceea era prima dintr-un șir nesfârșit de nopți pe care urmau să le petreacă împreună.

A doua zi abia aștepta să rămână singură cu el. Drumul spre casă avea să le ofere prilejul să stea de vorbă înainte de lăsarea serii.

Renunțând să mai urmărească statisticile interesante dar prea complicate prezentate de un venerabil om de știință, începu să se gândească la o cină romantică urmată de o noapte de dragoste pătimașă cu Mike. Gândul o făcu să roșească, iar lângă ea Mike observă și-i făcu cu ochiul. Să fi fost telepatie?

Lovitura veni pe neașteptate după ce făcuseră dragoste și, îmbrățișați, începură să discute.

– N-aș fi crezut că poate fi așa, spuse Jessica lipindu-se de el. Mike o strânse mai tare în brațe, dar nu zise nimic.

Până atunci nu-i spusese că o iubește, dar era convinsă de asta. Trecându-și mâna peste corpul lui fu mulțumită să-l audă cum își ține respirația și să simtă sub palmă cum i se încordează mușchii abdomenului.

– Recunoaște că știi să mă descurc, râse ea.

Mike chicoti și brusc o prinse de mâini, o rostogoli pe spate și începu s-o sărute.

– Spuneai cumva că știi să te descurci? o întreabă în timp ce-și plimba buzele pe gâtul ei și în jos, spre sâni.

Deși poziția în care stătea nu o deranja deloc, încercă să se tragă de sub el, dar Mike o reținu fără nici un efort.

– Credeam că nu-ți plac femeile nedescurcărețe.

– Nici nu-mi plac, îi confirmă și el și, spre surprinderea ei, se trase într-o parte.

Pentru Jessica gestul lui înseamnă mai mult ruperea unei comunicări afective decât una fizică.

– Povestește-mi, îl rugă ea, cuvinte pe care mai târziu regretă că le rostise.

Întorcându-se pe spate și cu ochii ațintiți în tavan, Mike începu să povestească. Era cel mai tânăr dintre cei

trei frați, cel mare fiind tatăl lui Jake, și toți semănau la fizic și temperament cu tatăl lor, un fost medic de țară. Mama, o femeie minionă și delicată ca o păpușă, fusese dependentă de el până într-o zi când nu mai suportase monotonia și viața lipsită de distracții în ținuturile sălbatice ale Scoției și, preferând luminile Londrei, fugise de acasă cu un turist venit acolo în vacanță.

— Părăsindu-și copiii? Întrebă Jessica intrigată.

— Părăsindu-și copiii. Eu aveam doar șapte ani. Tata a suferit ca un câine, pentru că o diviniza. Atunci a început să urască femeile, mai ales pe cele „neajutorate”, cum le numea el. Îmi amintesc cum mă sfătuia să nu am niciodată încredere în astfel de femei. Jessica simți cum îi îngheață sângele în vene, dar Mike continuă, fără s-o audă repetându-i cuvintele. Curând după aceea frații mei au plecat la universitate și cât timp am mai stat și eu acolo nici unul nu s-a mai întors acasă. Forbes, tatăl lui Jake, s-a însurat cu Caroline și a rămas în Glasgow. El a avut noroc, dar nu același lucru se poate spune și despre Kav.

— Kav?

— Kavan, celălalt frate. El a urmat tot medicina și s-a întors să profeseze la țară după ce tata s-a pensionat. Soția lui e genul despre care îți vorbeam și, pe deasupra, și foarte egoistă. L-a părăsit cu câteva săptămâni înainte de Crăciun. Kav a fost distrus și când ne-am cunoscut pe viscolul ăla, tocmai mă-ntorceam de la el.

– Dar nu toate femeile sunt așa, protestă Jessica îngrozită. Mike nu putea fi atât de orb să nu observe! Ba, uite că putea.

– Mi-a plăcut să fiu cu tine, să facem dragoste... Se opri lăsând-o nedumerită, de parcă n-ar fi știut ce să mai spună, sau cum să-și aleagă cuvintele.

– Dar nu vrei o relație permanentă, îl completă ea. Asta încercai să-mi spui, nu-i așa?

Mike se întoarse cu fața spre ea, dar când vru să-i ia mâna într-a lui, Jessica îl respinse.

– Da... cred că da. Eu... îmi plac foarte mult, Jessie, dar... Se ridică într-un cot și continuă privind-o direct în ochi: Ne putem distra foarte bine împreună.

Acesta fu momentul în care Jessica își pierdu cumpătul.

– Ești un mare ticălos, un escroc sentimental! Astea-s doar pretexte... În realitate nu vrei să te complici, să te implici într-o relație stabilă, așa că invoci teama pentru ca nici o femeie să nu se atașeze de tine. Ești...

– Nu-i adevărat! Figura și tonul îi trădau nedumerirea față de felul cum fusese atacat, dar Jessica n-avea de gând să tacă.

Continuă să-și arunce vorbe pe care a doua zi dimineată amândoi le regretară, dar era prea târziu. Mike plecă ofensat, Jessie îi nemămurându-i decât să încerce să se convingă, dar asta nu făcu decât s-o deprime și mai mult, că niciodată nu-l iubise.

Capitolul 10

— Ai afirmat, sau nu, despre el că nu trebuia să se facă medic psihiatru?

Cum se ajunsese la așa ceva? Mike urla la ea, desfigurat de furie, aruncându-i priviri ucigătoare. Încearcă să mă provoace, se gândi Jessica, dar era limpede că intenția lui era aceea de a o distruge.

Stuart, de cealaltă parte, făcea eforturi să nu zâmbească. Retras în spatele celor doi, cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor, își plimba privirea arogantă de la unul la celălalt.

Nevrând să se lase umilită, Jessica își îndreptă umerii și porni la atac.

— Da, am spus-o, și într-o situație asemănătoare aş repeta-o. Nu ştiam că trage cu urechea la ce discutam cu cineva şi nu înţeleg de ce s-a trezit tocmai acum să mă reclame.

Privirea ei acuzătoare probabil că îl luase prin surprindere fiindcă imediat își lăsă ochii în jos, apoi și-i aținti asupra lui Stuart.

– Stuart crede că tu și ceilalți complotați să-i subminați autoritatea.

– Și cum presupui că o s-o facem?

Mike nu-și luă privirea de la Stuart.

– Ai vrut să discutăm deschis, i se adresă tânărului. Vino cu argumente concrete în favoarea acuzațiilor pe care i le aduci și să-ncercăm să punem capăt conflictului.

– Nu sunt sigur... ezită Stuart și Jessica avu impresia că nu se așteptase să fie pus într-o situație delicată.

– Ca și cum n-am avea destule pe cap... bombăni Mike. Eu unul n-am timp de pierdut cu frecuşurile dintre voi... i se adresă tot lui Stuart și Jessica răsuflă ușurată... dar nici să las situația să scape de sub control nu vreau, așa că dacă aveți ceva de spus, faceți-o acum.

Se părea, însă, că Stuart nu avea cu ce să-și susțină acuzațiile. Falsele incriminări și răstălmăcirea vorbelor nu dovedeau nimic concret.

– Acuzațiile pe care i le-ai adus doctoriței Balfour sunt grave, dar n-ai argumente serioase, așa că mai bine las-o baltă.

Stuart părea cam stânjenit, dar asta nu o mulțumi pe Jessica.

– Eu nu o las baltă deloc, declară ea, lăsându-i plecși pe cei doi care parcă uitaseră că era și ea acolo.

– Jessica...

– Dacă vrei o...

Cei doi replicară la unison, dar privirea pe care i-o aruncă Mike îl făcu pe Stuart să amuțească.

– Eu îți propun s-o lași baltă. Stuart îți va cere scuze, iar tu va trebui să-ți controlezi de-acum încolo comportamentul. Solidaritatea feminină devine, uneori, periculoasă, iar tu te-ai erijat în purtătorul lor de cuvânt. Puțin mai multă toleranță nu strică.

– Cum îndrăznești...

– Jessica! se răsti el. În locul tău m-aș potoli. Să zicem că nu s-a ntâmpilat nimic și sper să rămână între noi ce s-a discutat aici.

– Da, domnule, fu de acord Stuart. După mutră se vedea că începuse să realizeze că nu era lucrul cel mai inteligent s-o acuze fără probe concrete. Acum singura lui grijă era cum să-și ia mai repede tălpășița, sperând că incidentul va rămâne fără urmări, că va fi dat uitării. Măcar de Michael Knight.

– Jessica! Tonul lui îi dădu de înțeles că așteaptă o explicație, dar că nu-i va înghiți gogoșile.

– Da, îi răspunse posacă. N-o fi avut Stuart dovezi concrete, dar reușise să-l atragă pe Mike de partea lui și asta o durea cel mai mult.

Mike îi aruncă lui Stuart o privire dându-i de înțeles că e liber să plece și tânărului atât îi trebui că s-o zbughească afară, iar Jessica se întoarse să-l urmeze.

– Jessica! o strigă Mike, dar ea se făcu că n-aude. Jessica, așteaptă! Însă ea se repezi pe culoar și apoi afară din clădire. De-abia în mașină realizează că-și lăsase baltă pacienții, dar de întors nu se mai putea întoarce. În plus, i se făcuse și foame.

La a doua ceașcă de cafea își aminti că deși Mike îl somase pe Stuart să-i ceară scuze, acesta n-o făcuse. Și nici nu credea că o va face sau că Mike va insista, chiar dacă-și va aminti...

– Mă gândeam eu că te găsesc aici. Mike își trase un scaun și se așeză în fața ei la masă. Vrei să-mi explici și mie?

– Să-ți explic? izbucni ea indignată. Ea nu avea ce să-i explice. Dar, pe cât de ușor își ieșise din fire, pe atât de repede se calmă. Ce să-ți explic? Stuart și cu mine ne-am contrazis în privința tratamentului unor pacienți. Nu-i nimic interesant în asta.

– Știi bine că nu mă refer la Stuart. Vreau să știu de ce-ai fugit din biroul meu înainte să auzi ce-aveam de zis.

– Fiindcă nu voiam să aud cum îl scuzi, fiindcă nu voiam să te-aud spunând că eu sunt vinovată pentru toată povestea asta, fiindcă...

Mike ridică mâna în semn că se predă.

– Gata, gata, am înțeles.

– N-ai înțeles nimic. Asta-i problema.

– Ba am înțeles că ești foarte nervoasă. Trebuie să lucrăm împreună ca să...

— Nu cred că o să apucăm, dacă părăsesc spitalul. Cum de-i veniseră pe buze cuvintele acelea? Nu asta intenționase să-i spună, dar aproape că merita imprudența, ca să-i vadă expresia comic-surprinsă. Era limpede că nu se așteptase la așa ceva.

— Doar nu vorbești serios? zise el, aproape sufocându-se.

— Ba da.

— Îți distrugi cariera. Ești...

— Știu. Este singurul lucru care mă mai reține aici. Cariera e mai importantă pentru mine decât orice altceva, de-asta nu-nțeleg de ce trebuie să-ți permit ție sau altcuiva să mă puneti în situații neplăcute.

Lui Mike îi reveni vocea și sângele îi coloră din nou obrajii palizi.

— Așa nu mai putem continua, zise el pe un ton categoric, parcă hotărât să întreprindă ceva. Hai să cinăm împreună diseară și să rezolvăm această situație. Și, întinzând mâna peste masă, o mângâie pe obraz. Trebuie să existe o soluție... Nu vreau să te pierd, Jessie. Vorbele lui fură de-ajuns să-i ridice moralul și să-i amintească lui Mike că ar trebui să se întoarcă la treabă. De discutat, puteau discuta și mai târziu.

Urcându-se în mașină se ținu aproape de Volvo-ul lui Mike. Deși accidentul se petrecu în câteva clipe, mult timp după aceea ea și-l aminti într-o succesiune de imagini date cu încetinitorul. O mașină roșie condusă de doi puști apăruse de pe o stradă laterală, fără să semna-

lizeze, și intrase direct și cu atâta forță în portiera mașinii lui Mike încât o aruncă într-o parte, fără ca el s-o mai poată redresa. Camionul care venea din față încetinise viteza, dar nu suficient de repede, așa că mașina lui Mike lovise botul camionului, se răsucise pe loc, apoi derapase oprindu-se într-un stâlp. Jessica de-abia frânase când auzise bufnitura și zdrăngănitul fiarelor strivite de impact. Sărise din mașină și se repezise spre mașina lui Mike fără să mai stea pe gânduri. Motorul încă mergea, iar în aer se simțea miros de benzină.

– Oh, nu, Doamne, nu! țipase văzându-l căzut peste volan, nedând semne de viață.

Un bărbat o apucase de braț trăgându-l într-o parte.

– Nu te apropia, poate exploda în orice moment.

Se smucise din strânsoarea lui și se repezise din nou spre mașină, deși mirosul de benzină era și mai puternic. Singurul ei gând era să-l scoată pe Mike de-acolo.

Trăsese de portieră, dar aceasta era înțepenită, apoi deschise portiera din spate și urcându-se pe banchetă încercase să-l tragă de umeri. Mașina era plină de sânge de la tăieturile de pe frunte provocate de cioburile sărite din parbrizul spart, și Jessica îl auzise horcăind. Tot bordul mașinii era distrus și la început crezuse că era prins sub volan, apoi observase că, de fapt, centura de siguranță nu-i dădea voie să se miște. La o examinare rapidă trăsese concluzia că nu avea răni grave, în schimb o îngri-

jora faptul că nu-și recăpătase cunoștința. Mai important însă era să-l scoată pe Mike din mașină înainte să ia foc amândoi.

Desfăcându-i centura de siguranță îl trăsese spre spate și răsuflase ușurată văzând că deși plină de sânge, fața, lui nu avea răni grave.

Fiindcă nu reușise să-l tragă peste scaunul din față încercase să-i deblocheze portiera. Întinsese mâna să ridice piedica și în clipa aceea realizase că de afară o urmărea un polițist foarte tânăr, aproape un copil, care părea foarte speriat. Îi făcuse semn să tragă de portieră și, înțelegând-o, băiatul se opintise și, unindu-și eforturile, reușiseră în cele din urmă s-o deschidă. Fără să piardă o clipă, Jessica îl împinsese afară, iar de cealaltă parte polițistul îl prinsese în brațe și îl trăsese din mașină, după care coborâse și ea, împreună reușind să-i elibereze și picioarele. Tocmai atunci se auzise și sirena ambulanței urmată de cea a mașinii de pompieri. Un alt polițist împrăștia mulțimea de curioși care se înghesuiseră să-l vadă pe Mike când fusese scos din mașină.

– Dă-i la o parte! îi strigase polițistul „ei”, apoi un alt echipaj de poliție îi îndepărtă de mașina accidentată. Răsuflând ușurată, Jessisca nu se mai putuse gândi decât că erau în siguranță și nici nu ripostase când unul dintre polițiști o îmbrâncise ca să-l poată lua pe Mike de picioare și să-l ducă la adăpost.

Exact la timp, pentru că după câteva secunde benzina scursă din rezervor se aprinsese și mașina explodase, învaluită în flăcări.

Bubuitura și suflul exploziei o trântiseră în genunchi, dar se ridicase repede, vrând să știe ce se-ntâmplă cu Mike.

În următoarele minute siluete și imagini i se derulasera prin fața ochilor ca prin ceață. Bărbați îmbrăcați în pele-rine galbene fugeau pe lângă ea fără să observe că, din cauza șocului și a oboselii, se prăbușise la pământ. Doar când fusese dusă la ambulanță se împotrivise să urce și numai văzându-l pe Mike întins pe targă se lăsase urcată, spunându-și că el trebuia să ajungă la spital cât mai repede posibil.

Când ambulanța intrase în curtea spitalului Jessica începuse să tremure, să-i clănțâne dinții și lacrimile să i se rostogolească pe obraji, abia atunci realizând prin ce accident groaznic trecuseră. Iar după ce o asistentă o condusesse într-unul din cabinetele despărțite prin draperii, dăduse frâu liber lacrimilor și suspinelor până când apăruse cineva să se ocupe de ea.

Oprindu-se în fața rezervei unde Mike era internat, Jessica își netezi fusta și trase adânc aer în piept de câteva ori. Inima îi bătea frenetic și respira întretăiat, dar nu credea că el va observa. Mike avusese un noroc incre-

dibil fiindcă, în afară de câteva zgârieturi pe față, un cucui și niște vânătăi destul de ușoare, nu pățise nimic.

După ce fusese și ea examinată i se dăduse voie să plece acasă, de fapt i se ordonase să plece acasă, pentru că insistase să rămână ca să afle în ce stare se află Mike. Naomi, care sosise între timp, o convinsese că după o baie și un ceai fierbinte se va simți mult mai bine și că va fi înapoi înainte ca lui Mike să i se facă toate radiografiile.

Vorbind despre radiografii și cucuie își amintise de seara în care el căzuse pe scări, și din nou îi venise să plângă. Totul se întâmplase numai din vina ei și atunci și acum. Dacă n-ar fi fugit din spital, Mike n-ar fi venit după ea și accidentul nu ar mai fi avut loc. Medicii o asiguraseră că e în afara oricărui pericol, dar până nu-l vedea cu ochii ei nu se putea convinge.

Atunci, de ce îi era atât de frică să deschidă ușa și să intre? Spunându-și că dacă avusese curajul să se strecoare în mașina avariata, va putea să intre și în rezerva lui, își lua inima în dinți și deschise ușa.

În afara palorii accentuate și a vânătăilor de pe față, Mike era la fel de frumos cum îl știa. Atentă la figura lui nu observă de la început că era dezbrăcat până la brâu, apoi rămase cu ochii ațintiți la pieptul musculos acoperit cu păr blond, și la dunga vânătă, dovadă că centura de siguranță îi salvase viața. O mișcare ușoară îi atrase atenția, apoi îi văzu mâna strângând, apoi dând drumul păturii cu care era învelit.

– Cum te simți? îl întrebă cu vocea gătită de emoție, rugându-se ca el să poată fi în stare să-i răspundă.

– Voi supraviețui. Mike schiță un zâmbet, apoi făcu o grimasă de parcă orice mișcare i-ar fi provocat durere. Numai să mă lase migrena asta.

Jessica doar încuviință din cap, știind că în clipa aceea, dacă ar fi vorbit, ar fi izbucnit în plâns.

– Tu cum te simți? N-ai pățit nimic? o întrebă el abia articulând cuvintele și auzindu-l, Jessica își spuse, din nou, că este vinovată pentru tot ce i se întâmplase. Ce ar fi putut face ca el s-o ierte? Să-i spună că îi pare rău nu era suficient, dar putea fi un început.

– Mă simt bine. Mike, îmi...

– Jessica, nu știu...

Vorbiseră în același timp și se opriră în același timp, schimbând priviri timide.

– Spuneai că... zise ea, neîndrăznind să-l privească în față.

– Nu, spune tu ce voiai să spui, o îndemnă el, parcă și mai stânjenit.

Jessica trase adânc aer în piept. Acum sau niciodată.

– Îmi pare rău... Și se opri simțind că i se pune un nod în gât. Apoi, cuvintele începură să-i iasă din gură cu o viteză care le făcea neinteligibile. Oh, Mike, a fost vina mea. Îmi pare atât de rău. Puteai să mori. N-am să mi-o iert niciodată. Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva... Lacrimile pe

care până atunci reușise să și le stăpânească începură se i se prelingă pe obraji, încetoșându-i privirea, dar nu într-atât încât să nu observe surprinderea pe fața lui încremenită.

— Nu-nțeleg despre ce vorbești. Mike se foi în pat, parcă vrând să se ridice, dar renunță imediat, lăsându-se pe spate, gemând. Apoi îi întinse mâna. Jessica, vino aici. Jessica se apropie până ce Mike reuși s-o prindă de mână și s-o tragă pe pat. S-o luăm de la început. Despre ce vorbeai? Pentru ce îți ceri scuze?

După ce o trăsese pe pat, Mike nu-i dăduse drumul la mână și acum, cu degetul mare, îi mângâia dosul palmei, masându-i încheietura acolo unde îi bătea pulsul.

— Pentru accident. E vina mea...

— Vina ta? Cum adică, vina ta? Puștii aceia au furat mașina. Ce legătură are asta cu tine?

— E vina mea că te afli aici. Dacă nu fugeam, nu veneai după mine și...

— Și dacă eu nu eram un idiot, tu n-ai fi fugit. Deci, vina e a mea.

— Nu. Eu trebuia... Dar Mike îi puse degetul pe buze, făcând-o să tacă.

— Șșșt! Putem sta ore întregi aici să ne certăm cine e de vină când, de fapt, adevărații vinovați sunt cei doi puști. Ei au fost răniți ușor și-și revin pe culoar sub ochii unui polițist nervos și a două mame gata să-i omoare. În locul lor m-aș pune imediat sub protecția poliției... dar ce ne

pasă nouă de ei? Și o strânse de mână. Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru ce-ai făcut pentru mine. Nu e de-ajuns să-ți spun că mi-ai salvat viața. E vorba de mult mai mult. Nu numai că m-ai salvat, dar ți-ai pus viața în pericol pentru mine. Când mă gândesc ce se putea întâmpla...

– Dar nu s-a-ntâmpat...

– Dar... Nu, ai dreptate. N-are rost să ne gândim ce s-ar fi întâmplat. Îți rămân recunoscător, deși știu că niciodată n-am să mă pot revanșa pe măsură...

Iubindu-mă, poate fi un început, se gândi Jessica dar, firește, nu spuse nimic. Apoi își dădu seama că dacă Mike i-ar fi propus să reia legătura, s-ar fi gândit dacă o face în semn de mulțumire sau din obligație. Probabil că Mike citise ceva pe figura ei, fiindcă îi luă amândouă palmele într-o mână, cu cealaltă dându-i la o parte părul de pe față, văzându-i ochii înlăcrimați.

– Ce-i cu tine? Ce-i cu mutra asta? La ce te gândești?

– N-am nimic. Vocea îi era neașteptat de sigură, fără să-i trădeze nimic din zbuciumul sufletesc. În clipa aceea nu-și dorea decât să plece cât mai departe de-acolo.

– Oh, Jessie! Și cu o mișcare rapidă o trase în jos, lipind-o de pieptul lui, șoptindu-i vorbe liniștitoare. Jessica își ascunse fața în umărul lui și-i simți bărbia frecându-i ușor obrazul. Jessie, am fost un prost. Te iubesc atât de mult, dar asta am realizat-o abia în momentul în care îndreptându-mă spre stâlp, am văzut moartea

cu ochii. În clipa aceea, m-am gândit că nu ți-am spus-o și că niciodată nu vei afla. Și, strângând-o în brațe nu mai zise nimic, parcă așteptând ca ea să spună ceva, dar Jessica rămase tăcută. Fiecare vorbă a lui îi strângea inima într-un cerc de gheață, protejând-o să nu-i creadă cuvintele. Pentru că, nu-i așa, i le spunea în semn de mulțumire, sau, și mai rău, din milă. Jessie! Nici de data asta nu-i răspunse și nici nu se mișcă. Se simțea prea bine în brațele lui, respirându-i parfumul, simțindu-i sub degete și prin materialul rochiei de bumbac căldura pielii. Jessie, mă crezi un egoist? Vocea lui rupse vraja și Jessica încercă să se ridice din brațele lui, deși nu voia. O clipă nu se gândi că el o să-i dea drumul, dar Mike își lăsă brațele în jos, dându-i voie să se ridice. Jessica își coborî privirea și nu apucă să-i vadă fața înnegurată. Firește, asta n-ar conta decât în cazul în care și tu m-ai iubi, nu-i așa? Dacă sperase că vorbele lui o vor șoca și o vor face să-și înalțe privirea spre el, probabil că era dezamăgit pentru că ea rămase cu ochii ațintiți la palmele adunate în poală. Știi că la unele popoare există credința că dacă salvezi viața cuiva, acea viață îți aparține? Ce-ai zice dacă viața mea ți-ar aparține?

De data asta nu mai putea să tacă, trebuia să-i răspundă ceva.

— Nu fi caraghios. Nu-mi datorezi absolut nimic.

— Dar dacă eu cred că da?

Jessica ridică din umeri.

– Eu mă bucur că trăiești. Nu vrei să schimbăm subiectul? Mike oftă adânc. Cam teatral, se gândi Jessica.

– Ești sigură că asta dorești?

– Da.

– Deci, nu-ți datorez nimic?

– Absolut nimic.

– Aici greșești. Îți datorez, totuși, ceva. Scuze.

Jessica îi aruncă o privire pe sub sprâncene. Ce șmecherie mai era și asta?

– Pentru ce?

– Pentru că te-am judecat greșit tot timpul. Poate datorită împrejurărilor în care ne-am cunoscut și problemelor familiale pe care le aveam în perioada aceea. Te-am luat drept o femeie care nu se poate descurca fără ajutorul celor din jur, care depinde de ei, o femeie căreia îi place să fie cocoloșită...

– Dar...

– Știi că nu ești așa, o întrerupse Mike. În ciuda faptului că faci ce faci și mai intri în câte o belea, știu că tu nu ești ca... mama sau cumnata mea. Te-am învinovățit pe tine pentru greșelile lor, sau pentru ce credeam eu că sunt greșeli. Poate că am judecat greșit lucrurile.

Jessica simți că se înfurie. Cum îndrăznise să o condamne pentru greșelile altor femei? Și cum îndrăzneă acum să-și ceară scuze că îl salvase, când prin asta își dovedise sieși că era un om pe care se putea conta?

– Nu cred că am nevoie de scuzele tale. M-ai condamnat pentru ceea ce nu sunt și m-ai judecat...

– Jessica, mărită-te cu mine. Vorbele lui o făcură să se oprească în mijlocul frazei și nu știa dacă să râdă sau să plângă. Asta era ce dorise să audă de la el, numai că acum era prea târziu. Acum nu se mai putea mărita cu el. Știu ce crezi despre mine, Jessica. Că o fac din obligație, dar nu-i așa. Te iubesc într-adevăr. Ești deșteaptă și curajoasă și nostimă și independentă și, trebuie s-o spun, lipsită de tact și cu o înclinație de a te băga în... să-i zicem, situații mai ciudate. Dar asta nu mă împiedică să te iubesc. Cred că te iubesc de când te-am cunoscut, și vreau să mă însor cu tine.

Jessica scutură din cap, încercând să fie tare, să nu i se arunce în brațe și să-i spună că se va mărita cu el.

– Nu ar merge... fură singurele cuvinte pe care le putu rosti.

– Ești sigură?

– Da, sunt sigură. Acum cred că ar fi mai bine să plec.

Mike nu făcu nici un gest s-o oprească și cei câțiva metri până la ușă parcă nu se mai sfârșeau.

– Dacă te-ai hotărât să pleci, poate ar fi bine să iei asta. Se întoarse și văzu că Mike ținea ceva în mână.

– Ce e aia? Și făcu un pas înainte.

– Vino și ia-o. Pentru tine l-am cumpărat și mi-ar plăcea să-l porți. Nu vreau să-l dau altcuiva.

Jessica întinse mâna și el îi puse în palmă o cutiuță de catifea. Inima începu să-i bată cu putere. Semăna cu... nu, nu putea fi...

– N-o deschizi? Asta ar fi vrut să facă, dar degetele n-o ascultau. Mike îi luă cutiuța din mână și-i deschise capacul, așa că Jessica putu să vadă cel mai frumos inel cu diamant, care-i făcea cu ochiul din lăcașul de catifea neagră. Mike îi luă mâna într-a lui. Lasă-mă să ți-l pun pe deget. Ca prin ceață îl urmări cum îi strecoară pe inelar inelul care i se potrivea perfect. Și atunci își ridică spre el privirea aburită de lacrimi.

– Nu înțeleg... Nu...

– L-am cumpărat a doua zi după conferință, după noaptea petrecută împreună, în care ne-am certat. Atunci am fost sigur că vreau să mă însor cu tine, că nu vreau să-mi petrec viața fără tine. Dar eram speriat.

– Speriat?

– Tot timpul îmi aminteam de mama și de soția lui Kav. Știam că nu ești ca ele. Știam că ești tot ce-mi doresc, dar mi-era greu s-o recunosc. Dumnezeu știe de ce. Îmi pare rău că te-am rănit. Nu pot schimba trecutul, dar te pot face fericită în viitor. Ce zici? Jessica nu-și putea desprinde privirea de la inelul de pe deget. Acolo era locul lui, dar ea nu putea vorbi.

– Spune da, Jessica. I-ar fi spus, dar ceva o împiedica. Spune da, Jessica, repetă el.

– Te iubesc, se trezi ea spunând.

– Bineînțeles că mă iubești. Mike vorbea de parcă ar fi fost greu de crezut să fi fost altminteri. Spune da.

– Și e adevărat că am o ușoară... doar ușoară tendință să intru în situații cam neplăcute din care trebuie să mă salvezi...

– De asta există pe lume cavaleri. Spune da, Jessica.

– ... Și că îmi doresc o carieră, să devin un medic...

– Bineînțeles că da... fiindcă vom avea nevoie de salariul tău...

– Poftim?

– Cu copiii se cheltuiesc mulți bani și cred că ar trebui să avem câțiva. Spune da, Jessica.

– Ești sigur, sigur? Și privindu-l drept în ochi, citi răspunsul pe care și-l dorea.

Oftând ușurată se aruncă în brațele lui, uitând de rănilor de pe piept, dar Mike, ca un adevărat cavaler cu inima vitează, o strânse și mai tare în brațe și își lipi buzele de ale ei, într-un sărut lung care-i tăie respirația.

– Spune da, Jessica, îl auzi șoptindu-i la ureche.

În cele din urmă capitulă.

– Da.

Sfârșit